LILY STEVENS

între doi bărbaţi

Traducerea şi adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Bărbații bruneți, conchise Storm fără ezitare, ar trebui să poarte întotdeauna cămăşi orbitor de albe, mai ales când sunt atât de înalți, zvelți şi atrăgători ca omul de pe chei. îl privea de câteva minute, de când îi atrăsese atenția. Nu ostentativ, desigur, ci de la adăpostul unei perechi de ochelari de soare.

Era exact aşa cum şi-i imaginează englezii pe italienii tipici. Cu pielea măslinie, părul negru şi un soi de încredere în sine indolentă, care frizează aroganța. în timpul celor trei zile de când se afla în Bellabaia, văzuse sute de oameni; bărbați, femei şi copii, toți cu

aceeaşi coloraţie, zâmbitori şi binevoitori, dar nici unul nu-i atrăsese atenţia ca bărbatul acesta.

Era foarte arătos, de atâta lucru îşi putea da seama, chiar de la distanţa unde se afla banca de piatră pe care stătea aşezată. înalt şi îngust în şolduri, purta cămaşa aceea orbitor de albă cu gulerul descheiat larg, lăsând să i se vadă culoarea auriu-închisă a gâtului şi a pieptului.

Ținea de mână un băiețel, un copil scund şi cam trist la față, deşi într-un fel foarte asemănător cu el. Băiatul părea să aibă vreo cinci ani şi era aproape dureros de slab, în pofida bronzului sănătos al pielii.

Pe moment, copilul era absorbit de activitățile pescarilor locali, care-şi pregăteau năvoadele pentru ieşirea de seară, şi părea gata să stea acolo o veşnicie. Bărbatul, însă, se aplecă după câteva clipe şi-i spuse ceva - că era era timpul să plece, probabil, judecând după vehemența cu care scutură din cap băiatul. Bărbatul îi vorbi din nou, iar Storm, care se pricepea la copii, atât englezi cât şi italieni, zâmbi în sinea ei, imaginându-şi conflictul de voințe dintre cei doi.

Problema fu rezolvată peste un moment, când bărbatul ridică băiatul pe umeri, ținându-l strâns de brațele subțiri. Storm auzi râsete şi, în timp ce porneau pe chei spre ea, îşi spuse că formau o pereche foarte atrăgătoare - bărbatul atât de înalt şi arătos, şi copilul care râdea pe umerii lui.

Deşi nu era frumos, băiatul avea un anumit farmec trist, mult mai atrăgător decât simpla drăgălăşenie. Pe fundalul micului golf, cu apele incredibil de albastre scânteind ca aurul sub soare, bărcuțele de pescari se legănau uşor, iar cheiul scurt de piatră se arcuia după forma golfului, tăiat în stânca abruptă care se înălța în capăt, pentru a se îndulci spre vârful înverzit.

Arătau atât de firesc, bărbatul şi băiatul, atât de integrați în peisaj, printre ceilalți oameni cu fețe bronzate şi vesele, încât Storm simți în inimă o bucurie ciudată şi neaşteptată la vederea acelei imagini. în ultimele trei zile avusese atâtea de văzut, iar

bărbatul şi copilul îşi aduseseră şi ei contribuţia la bucuria ei.

Bellabaia era o localitate mică şi frumoasă, ca o carte poştală ilustrată, cu falezele înălţându-se lângă chei şi nisipurile vulcanice de culoare închisă. Pereţii abrupţi, tăiaţi de către acei oameni veseli şi sârguincioşi sub forma unor terase, ca nişte rafturi fertile pe care cultivau portocali, lămâi şi migdali, meri şi peri. Mirosul lămâilor se simţea peste tot, invadându-i chiar şi dormitorul, în vila de pe pantă, unde vântul blând aducea tot felul de arome şi sunete.

Era un paradis pe care nu l-ar fi descoperit niciodată dacă nu i-l recomanda o prietenă. Storm se hotărâse să-şi petreacă o vacanţă în străinătate înainte de a-şi căuta un post nou şi, cum Italia o atrăsese întotdeauna, recomandarea orăşelului Bellabaia fusese absolut bine venită. Locuia în aceeaşi vilă unde stătuse prietena ei şi până acum îi plăcuse fiecare clipă.

Fiind guvernantă, se înţelegea bine cu majoritatea copiilor, iar imaginea băieţelului aşezat pe umerii bărbatului o făcu să zâmbească, în timp ce se apropiau de ea. Râsul lor era contagios şi, când ajunseră în dreptul ei, o priviră amândoi cu un fel de complicitate prietenoasă, invitând-o să facă haz împreună cu ei. în ochii copilului se citea curiozitatea neinhibată a celor foarte mici, iar într-ai bărbatului, admiraţia nedisimilată la adresa ei ca femeie.

Storm era o tânără la care majoritatea bărbaţilor se uitau lung, chiar şi în Anglia, şi de când venise la Bellabaia se obişnuise să fie privită de ochii întunecoşi şi expresivi ai

populației de sex masculin.

Părul ei auriu-închis, desigur, o făcea să atragă atenția într-o regiune unde cele mai multe femei erau brunete cu ochi negri, căci în Bellabaia veneau puțin turişti, iar fața ei mică şi ovală era mai mult decât drăguță. Chiar şi cu ochii mari şi verzi ascunşi după ochelarii de soare, rămânea fără îndoială foarte atrăgătoare, iar temperamentul latin nu întârzia să aprecieze acest lucru.

Totuşi, oricât era de obişnuită cu admirația bărbaților, privirea lungă a celui de acum o făcu să simtă un fior de emoție scurt şi neaşteptat în regiunea inimii.

Trupul ei scund şi zvelt era avantajat de rochia galbenă decoltată, fără mâneci, iar bărbatul observase pesemne totul, judecând după atenția cu care o studia, admirând fiecare detaliu, de la creştetul blond până la picioarele suple, vizibile mai jos de rochia care-i ajungea până deasupra genunchiului.

Storm se simți datoare să salute şi, privind copilul, zâmbi din nou.

- Bună ziua, spuse ea.

Cel care-i răspunse fu, însă, bărbatul, într-o engleză excelentă.

Capul lui cu păr negru se înclină politicos, dând de înțeles că dacă nu avea copilul pe umeri ar fi făcut chiar şi o plecăciune.

- Bună ziua, signorina!

Avea un glas cald, de o profunzime plăcută - exact genul de glas pe care şi-l imaginase Storm.

- Savurați strălucirea soarelui?

Storm dădu din cap afirmativ.

- Cu multă plăcere, vă mulțumesc.

Simţi din nou o emoţie inexplicabilă, când întâlni privirea îndrăzneaţă a acelor ochi negri. In timp ce-l studia, o cuprinse un straniu sentiment de anticipare.

- Aţi venit în vacanţă?

Părea hotărât să prelungească discuţia, iar Storm îşi aminti tot ce auzise despre bărbaţii cu sânge latin. Până şi copilul o privea cu curiozitate, o expresie nepotrivită pentru trăsăturile lui de elf. Probabil că făcea o greşeală angajându-se în conversaţie cu ei, dar nu găsea nici un motiv să refuze.

- Pentru câtva timp, spuse ea. Momentan nu am nici o slujbă, aşa că am profitat de ocazie ca să văd o parte din Italia.

Privi în jurul ei, zâmbind.

- E foarte frumos aici.

- Foarte frumos!

Expresia ochilor lui îi atribuia mai degrabă ei adjectivul, decât priveliştii din jur.

- Trebuie să-mi permiteţi să vă arăt mai mult din regiunea noastră, cât timp vă aflaţi aici, signorina.

Ridică discret o sprânceană neagră.

- Sunteţi singură?

Intrebându-se dacă era prudent să recunoască, Storm dădu din cap.

- Da, locuiesc mai sus, la Villa Lucia.

- O, dar ce noroc! exclamă el, ridicând o mână. Ştiţi, noi stăm la Villa Romano.

Părea să se aştepte ca Storm s-o recunoască.

- S-ar putea spune că suntem aproape... cum se zice? Vecini, si, vecini. Permiteţi-mi să fac prezentările, signorina.

Aruncă o privire scurtă spre băiat:

- El este Gino Targhese, iar eu sunt Paolo Giovanni Oliviero Veronese.

Făcuse prezentările cu gesturi aproape teatrale, care aduseră un zâmbet pe buzele lui Storm. Crezuse că băiatul era fiul lui, dar se vedea că se înşelase, dacă ar fi fost să se ia după nume.

Inima-i bătea cu repeziciune între coaste - o reacție atât de neobişnuită pentru temperamentul ei de obicei calm şi rece, încât o lua complet prin surpindere. Era posibil ca decorul idilic din Bellabaia să fi avut o influență, dar bărbatul acela o afecta în modul cel mai extraordinar. Paolo Veronese îi luă mâna întinsă, ținându-o într-a lui doar atâta timp cât îngăduia buna cuviință, dar reuşi totuşi să-i strângă degetele scurt, în timp ce-şi înclina uşor capul.

- Eu sunt Storm Gavin.

Pulsul ei făcea nişte pozne ciudate şi inexplicabile, ca răspuns la acel gest mărunt, dar plin de subînțelesuri.

- Storm?

Paolo Veronese îi rostea numele cu o pronunție pe care Storm n-o mai auzise niciodată. O privi întrebător.

- Foarte neobişnuit, nu-i aşa, signorina?

- Neobişnuit, într-adevăr.

Storm făcu o mutră amărâtă, amintindu-şi de câte ori i se ceruse să-şi explice ciudatul nume.

- Dar, înțelegeți, m-am născut în timpul unei furtuni foarte puternice, cu tunete şi trăsnete.

- A, si! Una tempesta!

Ochii lui negri o priveau într-un fel care făcea ca prin minte

să i se învârtească tot felul de idei năstruşnice.

- A, foarte frumos, declară el încet. Aproape demn de propria dumneavoastră frumusețe, signorina!

Storm nu era sigură dacă să răspundă sau nu la lucirea din ochii lui, aşa că nu făcu decât să zâmbească. Era clar că Paolo Veronese nu avea nevoie de încurajări de la nimeni - dar era cel mai atrăgător bărbat pe care-l văzuse vreodată, iar Storm putea foarte uşor să se facă de râs, dacă nu avea mare grijă.

Băiatul, Gino, spuse ceva în italiană, iar Paolo Veronese clătină din cap, cu un zâmbet de scuză spre Storm.

- Vă rog să mă scuzați, signorina, s-ar cuveni să vorbim englezeşte.

- Dar de ce? întrebă Storm cu un zâmbet. Nu mă deranjează deloc.

Veronese făcu o mutră abătută, cu sprâncenele înălțate.

- O, dar pe Alexei l-ar deranja. Când suntem în compania unor englezi, preferă să vorbim tot timpul în engleză, mai ales Gino. E spre binele lui, înțelegeți, pentru când va fi mai mare. Alexei însuşi o vorbeşte la perfecție şi doreşte ca Gino să fie la fel de perfect.

Storm dădu din cap, ca şi cum i-ar fi fost foarte clar despre ce era vorba, dar Paolo Veronese, care nu voise decât s-o impresioneze, îi explică:

- Signor Alexei Romano este tutorele lui Gino, signorina!

Cumva, numele de Romano i se părea cunoscut, dar abia peste câteva clipe îşi aminti că-şi auzise gazda de la vilă menționându-l în legătură cu o firmă de electronice din Napoli. Părea să-şi mai amintească şi că se comentase faptul că era unul

dintre cei mai bogați oameni din Italia. Probabil că Paolo Veronese era un angajat al lui, eventual unul mai privilegiat, din moment ce i se încredințase îngrijirea băiatului.

- Ei, înțeleg ideea, desigur, spuse zâmbind Storm. Cunoaşterea limbilor străine este întotdeauna avantajoasă, dar băiețelul acesta e încă destul de mic pentru a fi poliglot!

Expresivele ridicări din umeri latine erau foarte elocvente.

- Din păcate, spuse Veronese, Alexei nu înțelege întotdeauna, iar Gino e uneori...

Ridică iar din umeri.

- Când nu-i vin în minte cuvintele englezeşti, le foloseşte pe cele italieneşti.

- Dar ce ar putea fi mai firesc? comentă Storm înțelegătoare, iar în ochii întunecoşi şi mobili ai italianului se zări o lucire caldă.

- Sunteți foarte simpatică, signorina, dar...

Din nou, umerii aceia grăitori spuseră mai mult decât ar fi putut cuvintele.

- Din păcate, uneori Alexei îşi pierde răbdarea.

- O, dar e nedrept! protestă fără ezitare Storm, luând partea copilului, ca întotdeauna. Cred că e un om îngrozitor de nesuferit!

Vorbise fără să gândească şi dintr-o dată îşi dădu seama că discuta cun un om complet necunoscut despre şeful lui. Totuşi, Paolo Veronese nu arătă decât o vagă stânjeneală.

- Vă rog, nu vă lăsați indusă în eroare, signorina! Țin foarte mult unul la altul, dar Alexei este... ferm, înțelegeți?

- Cred că da.

Storm considera totuşi că un om care-şi pierdea răbdarea cu un prichindel trist ca Gino Targhese numai fiindcă uneori vorbea în limba lui natală nu putea fi decât un nesuferit, şi-şi dorea să fi stat de vorbă cinci minute cu individul acela. I-ar fi spuse în faţă ce părere avea despre el.

Ochii negri ai lui Paolo Veronese o priveau din nou cu o admiraţie făţişă, în timp ce-i zâmbea cu căldură.

- Şi cât timp veţi sta în Bellabaia, signorina? întrebă el cu glas scăzut, iar Storm îşi simţi inima făcând iar tumbe. Era ridicol că roşea ca o şcolăriţă numai fiindcă un bărbat străin o privea cu nişte ochi care o duceau cu gândul la tot soiul de lucruri incredibile şi-i vorbea cu un glas care-i provoca fiori de plăcere.

- A, numai două săptămâni, răspunse ea cu regret. Apoi, va trebui să plec şi să-mi găsesc o nouă slujbă. Sunt guvernantă, adăugă ea, prevăzând întrebarea următoare.

- Chiar aşa?

Din cine ştie ce motiv, Paolo Veronese părea peste măsură de încântat, iar ochii lui negri străluceau.

- Dar aceasta este molto bene, signorina!

Entuziasmul lui o nedumerea, dar Storm nu făcu decât să dea din cap, zâmbind.

- Aşa cred, spuse ea. îmi place meseria asta.

- Bene!

Veronese se uită la ceas şi făcu o mutră nemulţumită.

- Cred că e timpul să mergem, signorina, dar dacă se poate, aş dori să vă mai revăd. Si?

- Mi-ar face mare plăcere.

Storm le zâmbi amândurora.

- La revedere, signor Veronese.

Scoase o exclamație involuntară, când mâna stângă îi fu ridicată, iar buzele calde ale lui Veronese îi apăsară degetele.

- Adio, signorina. Ne vom mai revedea!

După plecarea lor, Storm rămase un timp să privească activitățile de pe chei, unde pescarii lucrau turuind întruna. Briza uşoară dinspre mare răcorea şi împrospăta aerul.

Majoritatea clădirilor erau căsuțe ale familiilor de pescari sau ale muncitorilor de pe plantații, însă existau şi una sau două vile mai mari, ca aceea unde locuia şi ea, cocoțate mai sus printre terasele fertile. Erau accesibile numai cu piciorul, pe drumuri înguste care urcau ca nişte şerpi de praf printre copaci şi tufişuri, de la şoseaua spre Napoli accesibilă numai de pe chei, sau pe cărările şi mai abrupte, protejate de ziduri joase, unde erau tăiate trepte.

Ii privi din nou pe cei doi, în timp ce începeau să urce pe una dintre cărări. O vilă albă se înălța destul de sus, profilân- du-se strălucitoare pe copacii terasei, ca o jucărie de copil. Mimoze galbene si geranii stacojii puneau pete vii de culoare în grădinile din jurul vilei, ca pentru a ține la distanță culturile mai banale.

După ce se mai uită o dată la ceas, Storm se ridică alene în picioare. Cuvinte vesele si strigăte de „Buon giorno, signorina!“, o urmară în lungul cheiului, însoțite de priviri prietenoase, dar si curioase. Ii trecu prin minte că s-ar fi putut ca scurta ei conversație cu Paolo Veronese să-i fi intrigat pe localnici.

Cu cât urca mai sus pe cărarea cu trepte, cu atât domnea o linişte mai adâncă, iar mirosul lămâilor începea să-i gâdile nările.

Jos, portul cu bărci săltând pe valuri, înconjurat de case, arăta ca într-o ilustrată, iar când Storm se opri la jumătatea drumului, un glas de tenor, nu tocmai perfect, începu să intoneze acordurile unui cântec italienesc de dragoste.

In oricare alt loc, o asemenea situație i s-ar fi părut lui Storm artificială şi contrafăcută, dar aici, în Bellabaia, părea absolut firească, deşi totul îi amintea de ambianța unui film de la Hollywood. Sunetul glasului care cânta, frumusțeea pură a scenei din jur, o făcură dintr-o dată să râdă cu o bucurie nein-hibată şi urcă în fugă câteva trepte, fără să ia în seamă efortul.

A doua zi dimineață, proprietarul vilei răspunse la telefon, în timp ce Storm îşi lua micul dejun, apoi o chemă în hol, privind-o curios, cu o mână peste receptor.

- Vă caută cineva din partea lui signor Alexei Romano, signorina.

Storm luă receptorul cu un fior neaşteptat de teamă, întrebându-se despre ce putea fi vorba.

- Alo, răspunse ea prudentă, Storm Gavin la telefon.

Glasul de la celălalt capăt al firului vorbea excelent engleza, dar avea un timbru mai puțin seducător decât cel al lui Paolo Veronese.

- Vorbesc din partea lui signor Romano, o informă omul părând, la fel ca Paolo Veronese, să se aştepte ca Storm să fie impresionată de acel nume. Sunt secretarul lui.

- Signor Romano?

Dintr-o dată, îi trecu prin minte că probabil marele om auzise despre întâlnirea ei cu Paolo Veronese şi Gino, şi voia s-o

pună la punct cu severitate.

Intrebându-l pe proprietar, aflase că Alexei Romano nu numai că era patronul celei mai mari companii de produse electronice din Italia, ci mai era şi ultimul descendent al unei străvechi familii aristocratice. Numele lui mai avea şi altceva familiar, dar pe moment nu-şi putea aminti ce anume. Dar, cu siguranță, nimeni nu putea fi atât de absurd încât să aibă obiecții față de o întâlnire absolut normală, chiar dacă era un magnat al afacerilor şi un aristocrat.

- Signor Romano doreşte să vă vorbească, signorina Gavin, o informă secretarul. Dacă sunteți atât de amabilă să veniți la Villa Romano astăzi, la orele zece şi treizeci dimineața.

Nu era o rugăminte, îşi dădu seama Storm cu o furie neaşteptată, ci mai degrabă un ordin, şi simți tentația să trântească telefonul. Dar apoi îşi aminti cum, în ajun, îşi dorise să stea cinci minute singură cu Alexei Romano, ca să-i poată spune ce părere avea despre el. Iar acum se părea că nu numai că era brutal cu copiii mici, dar le mai şi dădea ordine străinilor, aşteptându-se să-i fie îndeplinite.

- Mai întâi, aş dori să ştiu de ce mi se cere să-l vizitez pe signor Romano, îi spuse ea secretarului, putându-şi imagina expresia lui şocată, în timpul tăcerii care urmă. De ce vrea să mă vadă?

- Signor Romano m-a instruit să vă dau telefon, o informă bățos secretarul. Fără îndoială, motivele lui vor fi expuse clar când veți sosi, signorina.

Fără îndoială, îşi spuse Storm, cu mintea în plin tumult, dar

n-avea de gând să se lase silită să îndeplinească un ordin fără discuţie.

- Nu sunt deloc sigură că înţeleg, îi spuse ea rece omului de la telefon. Oricum, dacă descopăr că nu am alt program la orele zece şi jumătate, în dimineaţa asta, voi veni. Dacă nu, vă rog să-i prezentaţi lui signor Romano scuzele mele. La revedere.

închise în grabă şi se întoarse spre proprietarul vilei, care intrase în hol la timp ca să-i audă ultimele cuvinte. Chipul lui oacheş şi prietenos arăta uluit de-a binelea, iar Storm se întrebă cum Dumnezeu putea Alexei Romano să aibă un asemenea efect asupra oamenilor.

Era curioasă să vadă ce fel de om era acela care teroriza băieţeii şi le dădea ordine unor persoane complet străine, prin secretarul lui. Probabil că era vreun bătrân arţăgos care nu ştia ce putea face cu toţi banii pe care-i avea şi-i plăcea să-i facă pe toţi să tresară ori de câte ori pocnea el din bici. Ei bine, avea să se ducă, numai din curiozitate - dar atunci când voia ea.

* * *

Storm îşi termină micul dejun şi se îmbrăcă pe îndelete, luându-şi o rochie simplă de nailon verde deschis, cu mâneci lungi şi guler stil cămaşă, care-i lăsa pielea uşor bronzată să se întrezărească ispititor până deasupra primului nasture.

In timp ce pornea, îi trecu un moment prin minte că prezenţa ei neînsoţită avea să creeze o impresie greşită unui italian conservator şi autocratic, dar n-avea pe cine să cheme cu ea şi, oricum, părerea lui n-o interesa câtuşi de puţin.

Cu aproape o oră întârziere, ajunse la Villa Romano. Ar fi vrut să se simtă mai puţin nervoasă, dar era hotărâtă să se ţină

tare, orice s-ar fi întâmplat şi indiferent din ce motive Alexei Romano îi ordonase să se prezinte la raport. Totuşi, mâinile îi tremurau de-a binelea când coti pe aleea mărginită cu copaci din faţa vechii vile.

Vila era destul de frumoasă, cu pereţii albi pătaţi de umbrele copacilor din jur, care răspândeau atât miresme îmbătătoare, cât şi bine venita răcoare. Grădina era o bogăţie de culori, trunchiurile negre şi drepte ale chiparoşilor contrastând cu stacojiul şi rozul geraniilor, glabenul viu al mimozelor şi nenumăratele nuanţe ale trandafirilor.

O verandă lungă străbătea casa pe toată lăţimea, având pardoseala pe jumătate acoperită cu urne de piatră pline cu flori ce înmiresmau aerul cald şi neclintit. Uşa stătea întredeschisă, iar Storm ezită o clipă, cu inima bătându-i din nou cu putere, când întinse mâna spre cordonul soneriei.

Omul care-i răspunse părea s-o aştepte, deşi chipul lui negricios şi cam acru nu trădă nici o emoţie când o pofti înăuntru şi o conduse prin antreu.

Holul fu o revelaţie pentru Storm, de o frumuseţe neaşteptată. Era încăpător şi răcoros, având pereţii acoperiţi cu cele mai superbe fresce, lucrate măiestru, în culori pastelate. Scene cu zei şi zeiţe într-un peisaj bucolic şi mai fermecător decât cel de afară. Nimfe zvelte şi tineri neverosimil de frumoşi care-i aminteau de Paolo Veronese, privind-o cu ochi negri şi limpezi, din paradisul lor pictural.

Palmieri în jardiniere se înălţau până-n tavan, iar duşumeaua de sub picioarele ei era pardosită cu mozaicuri în culori discrete. La dreapta, o minunată scară de marmură se

arcuia în sus, spre o galerie care dispărea într-o parte şi-n cealaltă, în umbra răcoroasă. Lui Storm i-ar fi putut fi iertată impresia că dintr-o dată se întorsese înapoi în timp, cu vreo două-trei sute de ani.

Valetul înainta maiestuos prin hol, iar Storm fu introdusă într-o încăpere enormă, cu plafon înalt, la fel de luminoasă şi răcoroasă ca holul. Pe pereți erau agățate portrete ale unor bărbați oacheşi, cu aspect aristocratic, şi femei cu expresii vag ostile, unele foarte frumoase, în pofida expresiilor lor descurajatoare.

Fu poftită să se aşeze, într-o engleză mult mai imperfectă decât cea în care i se vorbise până atunci, iar uşile duble înalte se închiseră în urma ei. Rămasă singură, doar cu ticăitul sonor al unei pendule ca să-i țină de urât, privi în jur cu curiozitate.

Vila era mult mai mare decât păruse văzută de pe chei, incomparabil mai mare decât Villa Lucia, aşa cum era şi de aşteptat. Ar fi fost firesc să admire frumoasa consolă de marmură albă şi numeroasele obiecte scumpe de artă, dar asculta încontinuu dacă nu se apropiau paşi, şi rămase pe scaunul unde se aşezase, lângă fereastră.

După aproape zece minute de când sosise, Storm continua să aştepte. Era tot mai enervată de tratamentul necavaleresc la care era supusă, dar nu-i era greu să ghicească faptul că signor Alexei Romano intenționa să-i dea o lecție de punctualitate. Il făcuse s-o aştepte, aşa că acum era lăsată să aştepte la rândul ei.

Totuşi, întrucât se afla acolo la inițiativa lui, Storm n-avea nici un motiv pentru a accepta aşa ceva, şi într-un târziu de

ridică în picioare, cu ochii verzi scăpărându-i de furie. Dacă signor Romano dorea atât de mult s-o vadă, n-avea decât să vină şi s-o găsească. N-avea de gând să-l mai aştepte.

Capitolul 2

Storm ajunse la uşile duble şi pusese deja mâiile pe mânerele de alamă ornamentate, când acestea se răsuciră dintr-o dată, scăpându-i din strânsoare, şi fu nevoită să facă un pas grăbit înapoi pentru a n-o lovi uşile.

Omul care apăru în fața ei, presupuse ea după ce-i aruncă o privire surprinsă, trebuia să fie secretarul cu care vorbise la telefon - şi se întrebă vag dacă toți angajații lui Romano erau atât de atrăgători.

Acest bărbat era şi mai înalt decât Paolo Veronese, dar mai puțin arătos. Totuşi, emana un magnetism feroce, aproape animalic, care o izbi ca un şoc fizic. Arăta mult mai puțin tipic italian, având trăsăturile parcă modelate din bronz. O bărbie pătrată, cu o brazdă adâncă, şi pomeți înalți, cu aspect slav, care sporeau dramatismul unui chip în acelaşi timp descurajator şi incredibil de atrăgător. Gura-i era lată şi dreaptă, cu buzele strânse parcă de furie.

Părul aproape negru îi creştea des şi robust, fiind destul de lung la ceafă, cu o şuviță bogată căzându-i şi peste fruntea înaltă. Avea o înfățişare mândră şi arogantă şi emana încredere în sine, dar fără îndoială, cea mai şocantă trăsătură a lui erau ochii.

Dacă Paolo Veronese avusese ochii negri fireşti pentru un italian, ai acestui bărbat erau de un albastru deschis, aproape ca gheața. Un asemenea contrast pe chipul lui bronzat atrăgea imediat atenția, iar Storm bănuia că era pe deplin conştient de efectul lor, căci un colț al gurii late i se arcui scurt şi pe neaşteptate, parcă zâmbind în sinea lui.

N-ar fi crezut că terenul din jurul localității Bellabaia era potrivit pentru călărie, deşi în Napoli exista un hipodrom, dar se vedea clar că acest om călărise, sau cel puțin era echipat pentru echitație.

Purta pantaloni bej vârâți în cizmele cafenii lustruite şi o cămaşă albă de mătase fină, pe sub care se observa că nu mai avea nimic. Aruncă din mers cravaşa într-un fotoliu şi o privi pe Storm cu o curiozitate nedisimulată.

- Domnişoara Gavin?

Nu era omul de la telefon, Storm înțelesese deja acest lucru. Glasul îi era mai profund, cu rezonanță mai puternică, şi dădea impresia că n-ar fi servit pe nimeni, în nici o calitate.

Storm dădu din cap, nesigură, cu inima bătându-i mai şovăitor, căci începuse să-i bănuiască identitatea.

- Sunt Storm Gavin, confirmă ea.

Bărbatul aruncă o privire scurtă în jur.

- Ați venit singură?

- Da, signore.

Ochii lui albaştri o măsurară rapid, glacial, făcând-o să se înroşească în obraji, iar în ochii verzi i se aprinse o luminiță războinică. Considera că suferise deja o umilință suficientă din vina acelui om, fiind lăsată să aştepte, fără ca acum s-o mai privească şi ca pe un animal de vânzare.

- Il cunoaşteți pe vărul meu, cred.

Aşadar, Paolo Veronese era vărul lui, iar Storm nu se mai îndoia că-l avea în față pe redutabilul Alexei Romano, marele om în carne şi oase. Nu era bătrânul ciufut pe care şi-l imagi-

nase, ci un adversar mult mai redutabil.

-Dacă vă referiţi la signor Veronese, spuse ea, străduindu-se să vorbească pe un ton cât mai calm şi rece, da, ne-am cunoscut ieri.

Dar hotărârea de a-şi păstra calmul pierdea rapid teren în faţa efectului straniu de tulburător pe care îl avea acest bărbat asupra simţurilor ei. Acum îşi putea da seama uşor cum impunea respect şi supunere, nu numai subalternilor şi familiei, ci şi străinilor. Nu era de mirare că secretarul fusese atât de şocat de tonul ei indiferent.

- Ieri după-amiază stăteam pe chei, când signor Veronese şi băieţelul au trecut pe lângă mine, îl informă ea. Am schimbat câteva cuvinte.

- Ceea ce, pentru Paolo, a fost o invitaţie suficientă!

Privirea lui rece şi estimativă o măsură din nou.

- Sunteţi o tânără foarte frumoasă.

In cuvintele lui nu se simţea nici o intenţie de a o flata sau a-i face complimente, exprimând doar o simplă constatare, iar acest lucru o nemulţumi pe Storm. Se vedea clar ce insinua şi o înfuria să vadă că era judecată atât de greşit.

- Cred că eu am fost cea care a vorbit mai întâi, îi spuse ea crispată. Fără nici un motiv ascuns, ci numai fiindcă băieţelul mi-a zâmbit, iar noi, englezii, avem obiceiul de a fi politicoşi şi prietenoşi.

Colţul gurii lui tresări din nou, trădând o undă de amuzament.

- Dar vărul meu atât a aşteptat ca să vă cunoască mai bine, n-am nici o îndoială, comentă el încet, în engleza lui impecabilă. Intenționați să vă mai vedeți cu Paolo, domnişoară Gavin?

Storm fierbea de furie, dar simțea şi o emoție ciudată, ca şi cum Alexei Romano i-ar fi prezentat o provocare căreia nu era în stare să-i reziste. N-avea nici un drept s-o chestioneze în legătură cu întâlnirea cu Paolo Veronese, indiferent dacă era vărul lui sau nu, iar Storm n-avea intenția să treacă peste asta cu una, cu două.

- Asta depinde de signor Veronese şi de mine, cu siguranță, răspunse ea fermă.

- Nu tocmai!

Glasul lui calm dobândise un tăiş de oțel pe măsura sclipirii din ochi.

- Paolo nu-i complet nătâng!

- Vreți să spuneți că l-ați...

Storm îl privi lung, cu o sclipire periculoasă în ochii ei verzi.

- Dacă vărul dumneavoastră preferă să vă lase să-l... amenințați, signore, presupun că asta e treaba lui, dar eu, una, mă simt ofensată de atitudinea dumneavoastră şi dacă asta a fost tot ce aveați să-mi spuneți, am să...

- Nu e tot, o întrerupse el cam brutal. Nu caut decât să mă conving dacă sunteți ceea ce i-ați spus vărului meu, domnişoară Gavin, sau dacă nu sunteți decât una dintre tipicele lui... fantocci!

Din tonul lui se înțelegea clar ce însemna acel cuvânt, iar Storm îşi încleştă strâns pumnii peste catarama poşetei. Tremura

ca o frunză şi niciodată în viaţa ei nu se mai simţise atât de furioasă şi neajutorată.

- Nu văd cu ce v-ar putea privi asta pe dumneavoastră, replică ea cu voce mică şi crispată, dar sunt guvernantă, aşa cum i-am spus lui signor Veronese. Iar acum, signore, plec. Refuz să mai stau aici un singur minut şi să vă ascult insultele. Nu aveţi absolut nici un drept să-mi vorbiţi în felul acesta şi vă cer să-mi prezentaţi scuze!

Atmosfera dintre ei era încordată ca pielea de pe o tobă, iar ochii lui albaştri o sfredeliră cu o expresie care-i dădea senzaţii de foc şi gheaţă, trimiţându-i fiori prin tot trupul.

- Aţi venit aici în dimineaţa asta singură, signorina, şi se pare că aţi vorbit prima oară cu vărul meu ieri, fiind tot singură. Aveam dreptul să presupun ceea ce am presupus. O fată italiancă ar fi fost mult mai atentă cu reputaţia ei.

- Eu nu sunt o fată italiancă! ripostă rapid Storm. Şi, în situaţia de faţă, nu pot decât să mulţumesc cerului pentru asta! Şi încă mai consider că-mi datoraţi scuze pentru ceea ce mi-aţi spus!

Un moment, privirea lui îngheţată mai continuă s-o străpungă, apoi gura crispată păru să i se destindă uşor, foarte scurt, ca şi cum i-ar fi acceptat fără tragere de inimă dreptul de a i se prezenta scuze.

- Foarte bine, signorina, se pare că v-am judecat greşit şi poate am fost prea aspru. Am impresia că afirmaţia dumneavoastră că sunteţi guvernantă este adevărată, de fapt.

- Nu-mi dau seama de ce v-aţi fi îndoit, răspunse Storm. Se

simțea cumplit de descumpănită de evenimentele din ultimele câteva minute şi se întreba dacă scăpase vreodată cineva nevătămat dintr-o ciocnire cu acest om.

- Il cunosc pe vărul meu, domnişoară Gavin, spuse el calm. Şi e clar că nu sunteți numai foarte atrăgătoare, ci şi obişnuită să vă plimbați singură. E o combinație pe care Paolo ar găsi-o irezistibilă.

- M-ați luat drept o... o fată ieşită la agățat? sugeră ea, întrebându-se dacă-i înțelegea termenul colocvial.

- A fost o presupunere firească, signorina.

Dintr-o dată, Alexei Romano îşi duse o mână la ceafă, răsfirându-şi absent părul des, iar cu cealaltă îi indică un fotoliu. După o scurtă ezitare, Storm se aşeză din nou, într-o poziție foarte decentă, cu ambele picioare pe podea, nu picior peste picior, cum ar fi stat în mod normal.

Alexei Romano rămase în picioare, iar Storm presupuse că voia s-o domine în continuare.

- Când am intrat, vă pregăteați să plecați? întrebă el încet.

Scoase o țigară dintr-o tabacheră de pe masă, iar flacăra brichetei îi reliefa o secundă trăsăturile limpezi, făcându-l să arate mai mult decât oricând ca o sculptură în bronz. In timp ce expira încet fumul pe nări, arăta ciudat de primitiv şi incomparabil de tulburător, făcând s-o treacă un fior involuntar pe şira spinării.

Storm observă că nu-i oferise şi ei o țigară şi-şi dădu seama că ea un om căruia îi displăcea să vadă femeile fumând.

- Plecam deoarece consideram că aşteptasem destul, îi spuse ea.

O sprânceană şatenă se arcui repede, în timp ce ochii albaştri se îngustau în spatele fumului de ţigară.

- Chiar dacă ați găsit de cuviință să întârziați cu o oră la întâlnire?

Storm simți că roşea din nou, şi ridică sfidător bărbia.

- Nu sunt obişnuită să mi se ordone ore pentru întâlniri pe care nu le-am cerut eu, la fel cum nu-s obşnuită nici să fiu lăsată să aştept, signor Romano.

îl privi ferm, cu o lucire sfidătoare în ochii ei verzi.

- Presupun că sunteți într-adevăr signor Romano?

Numele lui îi sâcâia iar memoria, în timp ce încerca să-şi amintească unde-l mai auzise.

Alexei Romano înclină capul, fără să pară impresionat de eforturile ei de a-l pune la punct.

- De obicei nu e nevoie să mă prezint, domnişoară Gavin. Sunt Alexei Romano.

Acea încredere în sine, îşi dădu ea seama, era de nezdruncinat, dar o mică scânteie de îndârjire o făcu să afecteze un calm pe care era departe de a-l simți, în timp ce Alexei Romano o privea de sus cu ochii aceia reci ca gheața.

- Am încercat să mă gândesc unde v-am mai auzit numele, signor Romano, spuse ea cu o voce slabă, uşor sufocată.

Un moment, Alexei Romano nu spuse nimic, privind-o doar fix prin norul de fum albăstrui, cu picioarele puțin depărtate şi trăsăturile lui oacheşe, cu aspect slav, cufundate în umbră.

- Deci, spuse el într-un târziu, nu-mi ştiaţi numele, şi totuşi aţi venit aici să mă vedeţi, singură.

- Faptul că am venit nu avea nici o legătură cu dumneavoastră, se grăbi Storm să protesteze. Am făcut-o fiindcă sunteţi tutorele băieţelului. Părea atât de... atât de trist, încât am fost... mişcată.

- Şi aţi vrut să-l vedeţi cu ochii dumneavoastră pe monstrul care-l maltratează şi-l face să arate atât de trist, da?

în ochii lui se zărea din nou o lucire de gheaţă, iar Storm era sigură că nu-i convenea să fie acuzat de maltratarea băiatului.

- N-am spus asta, obiectă ea - fără prea multă convingere, căci văzu clar că Alexei Romano n-o credea.

In sfârşit, îşi aminti de ce i se păruse numele familiar când îl auzise prima oară. In cursul anului trecut, citise într-un ziar britanic despre un industriaş milionar care murise într-un accident de maşină, lăsându-i vasta avere moştenire unui băieţel. Numele acelui om fusese Romano, era sigură, dar acest băiat se numea Targhese, după cum spusese Paolo Veronese.

- Gino este copilul răposatului meu frate, domnişoară Gavin.

Glasul lui Alexei Romano o readuse la realitate şi ridică grăbită privirea spre chipul lui umbrit. Eu sunt tutorele lui, întrucât i-a murit şi mama, şi fac pentru el tot ce pot.

- O, nici nu mă îndoiesc, signor Romano!

Dintr-o dată, era foarte sigură. Indiferent ce opinie avea despre el în legătură cu felul cum părea să-i conducă pe toţi cu o mănuşă de fier, simţea într-adevăr că afecţiunea pentru micul

Gino era sinceră. Probabil că deosebirea de nume se datora unor împrejurări pe care un om ca Alexei Romano nici nu s-ar fi gândit să le menționeze.

- S-a întâmplat ceva, domnişoară Gavin?

Glasul îi era tăios de nervozitate, iar Storm îl văzu privind-o pătrunzător, aproape ca şi cum i-ar fi putut citi gândurile.

- Veți constata, domnişoară Gavin, că înfățişarea melancolică şi cu ochi mari poate fi înşelătoare. Lui Gino îi este dor de tatăl lui, nu pot să neg, dar dacă l-ați fi cunoscut pe vărul meu, Paolo, în urmă cu douăzeci de ani, ați fi văzut un copil foarte asemănător cu Gino, cel de acum.

- A, înțeleg!

îi era uşor să accepte acel lucru dar, deşi o preocupa binele lui Gino, la fel ca al tuturor copiilor, începea să se întrebe când avea de gând Alexei Romano să aducă vorba despre scopul vizitei ei.

- Şi totuşi, vă impresionează, nu-i aşa? întrebă el încet, iar Storm îl privi cu o expresie de reproş.

- Mă rog, părinții lui au murit în acel accident de maşină, spuse ea. Iar o asemenea pierdere n-o poate compensa nici cea mai mare avere din lume.

Alexei Romano îşi îngustă ochii, dând din cap încet.

- Aşadar... ştiați cine sunt!

-Am auzit de dumneavoastră, confirmă ea. Dar nu-mi dădeam seama de unde cunoşteam numele - acum mi-am amintit.

- Vă mulțumesc!

în glasul lui profund şi scăzut se simțea sarcasmul, iar Storm îi zări un moment în ochi o licărire de amuzament, dar bănui că mărturisirea ei îi făcuse mândria să sufere o lovitură, oricât de mică.

- A, gazda mea v-a menționat afacerile, explică ea, dar încercam să-mi amintesc despre accidentul de maşină - ştiam că fusese implicat şi un copil. Numai asta mă interesa. Industriaşii milionari nu prezintă prea mult interes pentru mine, signor Romano.

Alexei Romano o contemplă în tăcere câteva momente, timp în care Storm aşteptă, surprinsă că nu se mai grăbea să plece.

- Motivul pentru care v-am chemat este acela că sunteți guvernantă.

Storm îl privi neîncrezătoare, cu inima începând să-i bată pe neaşteptate, alarmant de puternic, în timp ce înțelegea implicațiile acelei afirmații.

- Aşa...?

- Paolo mi-a spus că vă căutați un post de guvernantă.

Storm dădu din cap, cu ochii tulburați şi buzele uşor întredeschise.

- Da, da, într-adevăr, dar...

O mână prelungă îi opri explicațiile.

- Sunteți pe deplin calificată să vă ocupați de necesitățile unui copil mic?

- Da, sunt.

Nu-i venea să creadă că auzea bine. Că-i propunea efectiv să se angajeze la el, să aibă grijă de băiețelul pe care-l prețuia atât

de mult. O dată ce se convinsese că nu era doar una dintre cunoştinţele întâmplătoare ale lui Paolo, desigur, şi nu putea să-l condamne pentru asta.

Ii era greu să creadă că nu-şi imagina totul, că era adevărat. Dar Alexei Romano, aşa cum stătea în faţa ei, nu avea nimic ireal. Era un om în carne şi oase, de o masculinitate tulburătoare.

- Dar, signor Romano, îndrăzni ea, dacă e pentru Gino, el trebuie să meargă la şcoală, desigur, n-are nevoie de serviciile unei guvernante.

Ochii lui de gheaţă o priviră din nou cu dezaprobare, dând clar de înţeles că nu-i plăcea să-i fie discutate deciziile.

- Gino încă nu are cinci ani, îi spuse el. Şi am să judec eu când va fi gata pentru şcoală, signorina.

- Da, da, desigur.

Nu era o situaţie ideală, cu băieţelul atât de aproape de vârsta şcolară, dar pentru moment i-ar fi convenit destul de mult.

- Am nevoie de cineva care să-l îngrijească până va merge la şcoală, dar nu e nimic rău dacă va primi câteva noţiuni elementare la anumite materii.

- Noţiuni elementare la...

Expresia severă a chipului lui cu trăsături dăltuite aspru i-o reteză scurt.

- Vă rog să mă lăsaţi să termin, domnişoară Gavin.

Din nou, Alexei Romano o pusese ferm la punct cu aerul lui autocratic şi sigur pe sine. Suflă un fuior lung de fum printre buzele strânse, înainte de a continua:

- Vărul meu mi-a spus că Gino a părut să vă simpatizeze, în timpul scurtei dumneavoastră întâlniri, şi întrucât căutaţi de lucru ca guvernantă, cred că-mi puteți fi de folos.

Se aplecă şi strivi chiştocul ţigării într-o scrumieră de pe masa de lângă ea, iar când se retrase, dosul mâinii lui îi atinse uşor genunchiul. Contactul cald, aproape senzual, o surprinse atât de mult, încât Storm se retrase instinctiv, înfruntându-şi emoția crescândă.

- Trebuie să vă cer un răspuns imediat, continuă el. în eventualitatea că refuzați funcția, va trebui să fac alte aranjamente.

După o lungă tăcere, timp în care simți ochii aceia tulburători privind-o îndeaproape, Storm trase adânc aer în piept. Dar, înainte de a apuca să spună ce avea de spus, glasul rece şi cam nerăbdător al lui Alexei Romano îi rupse din nou firul gândurilor.

- Presupun că încercați să vă hotărâți, domnişoară Gavin. Trebuie să vă reamintesc că v-am cerut un răspuns imediat.

- Mă pregăteam să... începu ea, însă glasul lui nervos i-o reteză din nou:

- Cu siguranță, nu e o decizie chiar atât de dificil de luat.

- Dar eu nu sunt învățătoare, Signor Romano!

Era hotărâtă ca de astă dată să se facă auzită.

- Nu sunt calificată să predau, nici chiar unor copii mici, ca Gino. Sunt gunernantă, doică, dacă doriți, dar nu învățătoare.

- Vă puteți numi profesiunea cum doriți, o informă el cam repezit. Nu mă interesează decât capacitatea dumneavoastră de

a-l îngriji pe Gino. Dacă nu sunteți capabilă de acest lucru, voi trage concluzia că m-ați mințit, domnişoară Gavin.

în glasul lui rece se simțea o amenințare înfiorătoare, iar Storm îl privi indignată, hotărâtă să-şi apere facultățile profesionale.

- N-am făcut aşa ceva!

- Atunci, înțeleg că-mi acceptați oferta. La vârsta de cinci ani, Gino nu are nevoie de un profesor universitar!

- Aş... aş putea să încerc, se bâlbâi ea, cu o voce cam sufocată. Din câte l-am văzut, micul Gino îmi place.

- Mai important este ca dumneavoastră să-i plăceți lui Gino! o informă scurt Alexei Romano. Din acest motiv vă angajez. Gino v-a cunoscut, fie şi în trecere, şi nu-i veți fi complet străină.

Storm simți că nu mai avea ce face. Era clar că, atunci când Alexei Romano hotăra un lucru, acesta trebuia să se împlinească.

- Am să-mi dau toată silința, promise ea.

Romano dădu din cap, considerând că totul era stabilit.

- Dar, signor Romano, nu...

O nouă încruntare a sprâncenelor îi condamnăinsistența.

- ...nu ştiu dacă vă dați seama, dar eu nu vorbesc deloc italiana.

- Sigur că n-o vorbiți, altfel ați fi folosit-o, oricât de prost...

In ochii lui reci sclipi scurt o licărire de amuzament dispreţuitor.

- Majoritatea oamenilor care cunosc câteva cuvinte dintr-o limbă străină insistă să le folosească, indiferent cât de neinteligibil sună pentru localnici.

Storm îi ignoră disprețul față de simplii muritori, insistând:

- Totul e să înțelegeți că tot ceea ce am să-l învăț pe Gino va fi în engleză.

- Evident. Doresc să vorbească engleza la fel de fluent cât vorbeşte italiana. Pentru scurt timp, veți fi soluția ideală.

- Până începe şcoala?

- Şi încă o vreme după aceea, probabil, o informă el. Până se va integra în rutina şcolii. Ar suferi dacă l-am lipsi dintr-o dată de o persoană de care s-a ataşat.

Ca de un ursuleț favorit, îşi spuse Storm iritată, întrebându-se cum Dumnezeu putuse ajunge într-o asemenea situație. Nu făcuse decât să schimbe câteva cuvinte cu un tânăr și un băiețel care treceau întâmplător pe lângă ea, iar a doua zi se confrunta cu perspectiva de a rămâne în Italia pentru o perioadă nedeterminată, având în sarcină un copil care valora o avere.

- Sper... sper să mă ridic la nivelul aşteptărilor dumneavoastră, signore, răspunse ea.

Ochii lui albaştri ca gheața o priveau fix.

- Şi eu sper, domnişoară Gavin. Veți începe mâine dimineață şi, desigur, veți primi salariul pe toată luna. Secretarul meu va pune la punct detaliile cu dumneavoastră; dacă aveți nelămuriri, vă rog să-l întrebați.

Părea pregătit să se oprească aici şi se întoarse spre uşă.

- O, dar, signor Romano...!

O privi nerăbdător, iar Storm avu senzația cu făcea un efort pentru a nu-i spune să lase totul baltă. Dar Gino o plăcuse, iar ea corespundea scopului lui de moment.

- Doriți să lucrați pentru mine, sau nu, domnişoară Gavin?

Aproape fără să-şi dea seama, Storm dădu din cap.

- Atunci, veţi face ce hotărăsc eu, şi când hotărăsc. La revedere, domnişoară Gavin!

In timp ce se apleca să-şi ia cravaşa pe care o aruncase în fotoliu la intrare, Storm se ridică în picioare, hotărâtă.

- Signor Romano!

Romano se întoarse repede, cu o lucire de avertisment în ochi, lovindu-şi cizma cu cravaşa.

- Signorina?

- Nu m-aţi întrebat dacă pot începe mâine dimineaţă, spuse ea, mult mai încet decât intenţionase, şi-i văzu buzele subţiindu-se ameninţător.

- Mi-aţi spus că în prezent nu aveţi nici o slujbă, domnişoară Gavin, şi căutaţi de lucru. V-am oferit un post; dar, dacă doriţi să lucraţi pentru mine, trebuie să înţelegeţi clar un lucru, de la început. Pretind ca ordinele mele să fie îndeplinite întocmai, fără discuţie şi la timp. Aţi înţeles?

Propriul ei temperament ameninţa să se manifeste, stricând totul, aşa că Storm îşi înghiţi cuvintele şi, în schimb, dădu încet din cap.

- Da, Signor Romano.

- Bun!

Se răsuci din nou pe călcâie şi ieşi, închizând ferm uşile duble în urma lui, în timp ce Storm se prăbuşea într-un fotoliu, cu respiraţia tăiată, clătinând din cap. Nu-i venea să creadă nimic din tot ce se întâmplase în ultimele câteva minute.

Probabil trebuia să se considere onorată că fusese aleasă

pentru acea slujbă, dar de un lucru era sigură. Greu avea să-i fie să-şi păstreze calmul, cu un şef atât de nesuferit de arogant ca Alexei Romano.

Capitolul 3

Storm era destul de nevroasă a doua zi dimineață, când se prezentă la Villa Romano. Se temea ca Alexei Romano să nu se fi răzgândit, expediind-o înapoi încă înainte de a fi intrat în casă.

Totuşi, fu primită de acelaşi valet solemn pe care-l văzuse în ajun, dar de astă dată acesta îi ceru să aştepte în hol până-l chema pe secretarul lui signor Romano, tânărul cu care vorbise Storm la telefon. Când apăru, secretarul făcu o plecăciune peste mâna ei şi se prezentă ca Rafael Caldorini.

Era foarte arătos, lucru la care Storm se aşteptase, şi-i amintea şi el de acei tineri voluptuoşi pictați în fresca din spatele lui. Mult mai scund decât patronul lui şi decât Paolo Veronese, avea păr negru cârlionțat şi o piele măslinie netedă. Promite ca peste câțiva ani să devină destul de rotofei.

- Trebuie să vă comunic aranjamentele financiare făcute de signor Romano, signorina, o informă el încet.

Storm dădu din cap, uşurată că nu şeful lui o întâmpinase în dimineața aceea.

- Da, desigur, signor Caldorini.

Zâmbetul ei păru să-l încurajeze, iar ochii negri îi luciră cu căldură.

- Vreți să veniți cu mine, per favore, signorina?

- Signorina Gavin!

Glasul profund şi cald al lui Paolo Veronese reverberă în holul spațios, iar Storm se întoarse spre el, cu un zâmbet destul de prudent.

- Urmează să lucrați pentru noi! îi sărută extravagant vârfurile degetelor. O, sunt atât de... molto felice!

- Vă mulţumesc, signore.

- Trebuie să vă arăt grădinile, îi spuse el, iar Storm îl văzu pe Rafael Caldorini încruntându-se încă înainte ca ea însăşi să obiecteze.

- Dar, signor, interveni el încet, mi s-a spus...

- O voi aduce pe signorina în cabinet când terminăm, Rafael, îl informă Paolo Veronese pe un ton condescendent. Nu e nevoie să aştepţi.

- Si, signore.

înclinându-şi capul brunet, Rafael Caldorini se recunoscu învins şi dispăru pe scară, spre galeria umbrită de deasupra.

Paolo îi zâmbi lui Storm, încântat de micul lui triumf, dar Storm nu era la fel de mulţumită. Se întreba ce-ar fi spus Alexei Romano dacă afla că-i nesocotise instrucţiunile încă din prima zi şi nu se bucura deloc.

- Nu vă deranjează că l-am trimis de aici, signorina?

Zâmbetul lui sigur pe el însuşi alunga până şi ideea oricărei obiecţii, iar Storm nu putu rezista unui asemenea farmec. Era aproape la fel de încrezător în sine ca vărul lui, dar mult mai puţin agresiv şi arogant.

Storm clătină din cap, dându-şi la o parte cu o mână părul de pe frunte.

- Sunt flatată, signor Veronese, dar ar fi trebuit să mă duc cu signor Caldorini. Signor Romano se va supăra foarte tare că n-am făcut ceea ce mi-a spus, şi încă din prima zi aici.

Paolo Veronese făcu o mutră decepţionată, desfăcându-şi mâinile cu un gest resemnat.

- Cred că aveţi dreptate, recunoscu el. dar mai întâi,

signorina...

Ii luă mâinile într-ale lui şi le ridică la buze, apăsându-i degetele cu buzele.

- Mai întâi, vă rog să acceptați să-mi spuneşi Paolo, da?

- Nu... nu ştiu...

Storm simți un ciocănit insistent între coaste, ca răspuns la gestul acela atât de latin.

- Nu sunt sigură că signor Romano ar aproba.

- Ah, assurdo! De ce-ar avea Alexei ceva împotrivă să-mi spuneți pe nume?

- Nu prea ştiu, recunoscu ea.

- Atunci mă veți numi Paolo, da?

Privirea acelor ochi negri şi glasul profund, persuasiv, erau irezistibile, iar Storm râse încet, fără să vrea provocator.

- Bine, am să-ți spun Paolo!

- Bene! Bellissima!

Paolo îi sărută din nou degetele, cu ardoare.

- Şi acum... mergem să vedem grădinile, da?

- N-aş crede, răspunse Storm, fără să-şi poată stăpâni un zâmbet la vederea dezamăgirii sincere din ochii lui. Sunt sigură că sunt multe de văzut, şi...

- Şi-am să vi le-arăt, hmm? Nu numai grădinile, ci totul! Regiunea, oraşul - ah, bellissima Napoli!

îi sărută iar vârfurile degetelor, zâmbindu-i atât de convingător, încât Storm se simți datoare să răspundă:

- Mi-ar plăcea să văd tot ce e de văzut, şi aş dorit să mi le arăți, Paolo, dar nu sunt sigură cât timp voi avea.

Un moment, Paolo nu făcu decât s-o privească în tăcere, apoi se aplecă dintr-o dată înainte şi o sărută uşor dar ferm pe gură, făcând-o să scoată un uşor strigăt de surprindere.

- Storm, cara mia, îți faci prea multe griji din cauza lui Alexei, cred. Nu ți-am obținut acest post ca să-ți petreci fiecare minut din zi şi din noapte cu Gino. Capisci?

îi studie lung fața şi silueta, apoi zâmbi.

- Eşti mult prea frumoasă, cara, ca să te iroseşti cu un bambino!

Cuvintele acestea aveau un efect îmbătător, deşi Storm ştia foarte bine că nu înțelesul lor era superficial, şi-şi putu simți bătăile repezi ale inimii în timp ce căuta să rămână calmă şi rațională, fără a se lăsa sedusă de farmecul lui irezistibil.

- Dar lucrez pentru signor Romano, îi reaminti ea.

Paolo ridică din umeri, cu o nepăsare tipic latină.

-Nici chiar Alexei nu-ți pretinde să-ți petreci fiecare minut cu Gino. N-o să... cum să zic?... N-o să te mănânce dacă-ți petreci puțin timp şi cu mine. Ba chiar i se va părea firesc, în situația care există.

In situația care există! Işi influențase vărul s-o angajeze, dar, aşa cum spusese, până şi Alexei Romano ştia adevăratul motiv al recomandării, iar Storm se întrebă dintr-o dată dacă acest lucru se mai întâmplase şi în trecut.

- Vărul... vărul tău angajează adesea oameni la recomandarea ta? îl întrebă ea.

Paolo o privi ferm un moment, apoi îi mângâie uşor obrajii cu câte un deget.

- Nu, cara mia. Alexei n-a fost niciodată de acord cu

gusturile mele. Meriți felicitări!

Zâmbi, mişcându-şi degetul pe obrazul ei.

- Cât despre restul familiei, o să te adore.

- Restul... restul familiei?

Storm era surprinsă, tot felul de gânduri neaşteptate trecându-i prin minte.

- Câți mai sunteți, Paolo?

Paolo ridică din umeri cu nepăsare.

- Numai doi. Pe Rafael nu-l punem la socoteală, deşi locuieşte şi el tot aici.

Ii duse din nou degetele la buze.

- Nu fi timidă, graziosa mia, nimeni n-o să te supere. Mai trebuie să le cunoşti doar pe Lisetta şi pe mama mea.

Storm nu întrebă cine era Lisetta, presupunând că era o mătuşă sau o soră.

- Bine, oftă ea resemnată, cred c-am să mă obişnuiesc cu toți.

- Si, sigur c-ai să te obişnuieşti.

Luând-o pe nepregătite, o sărută din nou pe gură.

- Şi acum, dacă nu vrei să vedem grădinile împreună, ne vom duce să-l găsim pe Rafael înainte de a apuca să-i spună lui Alexei despre mine!

O luă de mână şi o trase după el prin hol, spre impresionanta scară de marmură, urcând treptele late cu paşi lungi şi siguri, astfel încât Storm abia putea să se țină după el.

La etaj, pardoseala era acoperită cu o mochetă pufoasă în care se afunda piciorul, iar Storm mai apucă să observe doar că pereții erau zugrăviți în alb şi împodobiți cu portrete, înainte ca pe culoar să se deschidă o uşă şi să apară Rafael Caldorini.

Acesta îl privi pe Paolo cu o licărire malițioasă în ochii lui negri şi-şi înclină scurt capul.

- Signor Romano vă cere să mergeți la el immediatamente, signore.

- Si, si, ben inteso!

Incruntându-se, Paolo oftă, în timp ce ridica mâna lui Storm la buze. Ii sărută uşor degetele.

- Te voi revedea curând, cara mia. Arrividerci!

- Signorina!

Glasul lui Rafael Caldorini o readuse la realitate, în timp ce-l privea pe Paolo cum se îndepărta grăbit prin galerie. Ii adresă un zâmbet de scuză.

- Iertați-mă, Signor Caldorini. Sper că nu v-a fost prea greu să-i explicați lui signor Romano... de ce n-am putut veni cu dumneavoastră de prima dată.

- A, nu, signorina, ridică el din umeri. Signor Romano înțelege.

Un moment, îi susținu privirea, iar Storm simți cum i se înfierbântau obrajii. Era evident că, cel puțin în ceea ce privea casa Romano, nu era decât alta dintre relațiile lui Paolo şi acceptată ca atare în modul cel mai firesc.

Caldorini o conduse până într-o cameră folosită ca birou - lungă şi răcoroasă, mai puțin ornamentată decât cea de la parter în care intrase cu o zi înainte - unde se aşeză şi-i indică scaunul din fața lui, apoi răsfoi câteva clipe nişte hârtii - probabil ca s-o impresioneze.

- Aşa! Şi acum, signorina...

îi zâmbi radios peste birou şi începu să-i explice aranjamentele financiare stabilite de şeful lui. Erau extrem de generoase, iar Storm nu avea de ce să se plângă, dar n-o întrebă nici un moment dacă-i conveneau, nici dacă nu cumva se răzgândise în legătură cu postul. Aşa ceva nici nu intra în discuţie. Nimeni n-ar fi refuzat să lucreze pentru familia Romano.

- Iar acum am să vă duc la Gino, o informă el ridicându-se, cu o scurtă plecăciune. Vă aşteaptă, signorina.

Se părea că avea să-şi înceapă munca fără nici o amânare, dar Storm nu era pregătită să se repeadă, cu viteza considerată normală în casa Romano. Era clar că cine declarase că popoarele latine preferă principiul lui domani nu auzise niciodată despre Alexei Romano şi angajaţii lui.

I se păruse cam nepotrivit să locuiască în aceeaşi casă cu Paolo Veronese, din motive evidente, şi în timp ce-l urma pe secretar, se interesă:

- Mă întreb, signor Caldorini, dacă nu s-ar putea ca deocamdată să rămân la Villa Lucia.

Caldorini se întoarse repede, privind-o nedumerit un moment, cu ochii lui negri.

- Aşadar, până la urmă nu doriţi să lucraţi pentru Signor Romano, signorina? întrebă el.

Storm zâmbi, clătinând din cap.

- A, nu, n-am vrut să spun asta. Dar mă gândeam că eventual, pentru un timp, până mă mai obişnuiesc cu... cu toate, aş putea să mai locuiesc acolo unde stau acum, şi să vin în fiecare zi până aici.

Sprâncenele negre ale secretarului se îmbinară a concentrare.

- Nu vă pot răspunde, signorina, dar dacă doriți, voi discuta despre asta cu signor Romano.

Storm se îndoia că orice sugestie a ei ar fi avut mari şanse să fie aprobată, dar îi zâmbi în semn de mulțumire.

- V-aş fi foarte recunosătoare. Mă simt foarte bine acolo unde stau acum.

In mod incredibil, îşi dădu seama că Rafael Caldorini se întreba cât de recunoscătoare era cu adevărat, dar înainte de a apuca să facă mai mult decât să înregistreze faptul că secretarul reprezenta încă un motiv de a nu sta acolo, acesta începu să dea din cap încet şi politicos.

- Molto bene, signorina, răspunse el încet.

îi deschise uşa, arătându-i o alta, chiar vizavi, pe aceeaşi galerie. întinse mâna să ciocănească uşor, şi fără a aştepta răspuns o deschise şi-i făcu semn lui Storm să intre prima.

Soarele strălucea puternic pe fereastră, dar o prelată cu dungi umbrea cea mai mare parte a camerei, acoperind micul balcon din dreptul glasvandului. Afară, îl văzu pe Gino, ghemuit într-un şezlong plin cu perne vărgate. Arăta însingurat şi cam plictisit.

Când uşa se deschise, copilul ridică privirea şi o luă la fugă prin cameră, cu un zâmbet curios pe chipul lui mic. Ochii săi mari se uitară de la ea la Rafael Caldorini.

- Signorina.

înclină din cap, politicos.

- Bine ați venit la Villa Romano!

Storm îi zâmbi, înduioşată din nou de ciudata tristețe de pe chipul lui şi felul grav, matur, cum o primise. Indiferent ce spunea unchiul lui despre el, rămânea convinsă că arăta astfel pentru că era nefericit şi-i era greu să creadă că Paolo Veronese arătase vreodată chiar atât de amărât.

- Bună ziua, Gino, îl salută ea. Nu ți-a spus unchiul tău că voi veni la tine?

- A, si, si, ecceto...

Şi o luă de mână, trăgând-o prin cameră, până pe balconul unde stătuse.

- Signorina Gavin, desidero andare...

Storm îi puse un deget peste buze, cu blândețe.

- Trebuie să vorbeşti în engleză, Gino, îi spuse ea. Eu nu ştiu italiana.

Cu aceeaşi politețe gravă, capul lui brunet se înclină.

- Imi pare rău, signorina.

Intorcându-se, Storm îl văzu pe secretar privindu-i şi-i zâmbi.

- Vă mulțumesc, Signor Caldorini. Nu veți uita să-i menționați problema aceea lui signor Romano, nu-i aşa?

- Certamente, signorina!

Storm zâmbi din nou şi imediat, când văzu lucirea ştrengărească din ochii secretarului, îşi aminti că nu trebuia să fie prea încurajatoare.

- Vă mulțumesc.

Dinții lui albi străluciră scurt, într-un zâmbet larg.

- Grazie, signorina.

Gino îi oferi şezlongul lui, cu un gest teatral care ar fi fost

demn de Paolo Veronese când era cel mai galant, iar Storm acceptă cu o uşoară înclinare a capului, privind grădina din fața balconului.

Grădina era amenajată în terase, după panta falezei, dar florile prosperau pe solul acela negru şi fertil la fel de bine ca plantele cultivate de fermieri. Câțiva copaci țineau umbră unui bazin înconjurat cu bănci de piatră, ale cărui ape aruncau pe tavanul camerei reflexe schimbătoare.

Peste tot creşteau din abundență geranii şi trandafiri, aglomerându-se pe lângă trepte şi pe marginile bazinului. Chiparoşii cu coroanele ca nişte panaşuri aproape negre în contrast cu strălucirea soarelui, erau înconjurați de miriade de culori. Se vedeau chiar şi câteva statui de marmură albă, zeițe zvelte, cu forme rotunjite şi capetele înclinate pudic, parțial ascunse după arbuştii bogați de mimoze galbene.

Toată grădina plutea deasupra Mediteranei albastre ca un paradis zburător, iar Storm îşi spuse că în viața ei nu mai văzuse ceva atât de frumos. Era răcoroasă, fermecătoare şi foarte tentantă, într-o zi atât de caniculară.

- Signorina Gavin!

Gino o trăgea de braț, iar Storm se întoarse spre el, cu un zâmbet.

- Veți sta? o întrebă el.

Lăsându-şi geanta lângă şezlong, Storm îl cuprinse cu un braț, trăgându-l lângă ea.

- Sper că da, Gino, spuse ea. Dacă ne vom înțelege bine.

- Şi ne vom... distra, da?

- Aşa sper, confirmă Storm, întrebându-se cât de mult ştia şi

cât îi putea spune despre planurile unchiului lui. Dar trebuie să şi lucrăm.

Băiatul se rezemă de ea, privind-o cu ochii aceia imenşi şi gânditori, apoi zâmbi.

- Vom merge cu barca, si, signorina? întrebă el încet. Am un prieten cu o barcă de pescuit şi el spune că într-o zi mă va lua cu barca.

Ii părea rău să-l dezamăgească atât de repede, dar se îndoia că Alexei Romano ar fi fost de acord ca nepotul lui să iasă pe mare cu o barcă de pescari.

- Poate, răspunse ea vag. Dar pentru moment avem altele de făcut, Gino. De exemplu, ştii să numeri?

Işi dădu seama imediat, cu un oftat scurt, că acesta era primul obstacol. Buza de jos a băiatului se răsfrânse, iar Storm începu să presupună că, trist sau nu, Gino avea multe în comun cu autoritarul său unchi. îi displăcea să se procedeze altfel decât voia el.

-De ce trebuie să învăț să număr? o întrebă el iar Storm zâmbi.

- Fiindcă toată lumea ştie să numere, îi explică ea cu răbdare. Vrei să creşti şi să poți face afaceri la fel ca unchiul tău, nu-i aşa?

Băiatul ridică din umeri, cu o expresie rebelă în ochi.

- Mai bine merg cu barca, insistă el ferm.

- Sunt sigură.

Storm era ispitită de privirea rugătoare a acelor ochi enormi, dar ştia că trebuia să fie fermă, dacă voia să progreseze.

- Dar avem de lucru, Gino.

- Şi dacă nu vreau să lucrez?

Acum ochii lui aveau o expresie provocatoare şi speculativă, care-i aminti din nou de Alexei Romano, iar Storm oftă uşor la gândul celor ce-o aşteptau.

- Dacă faci asta, unchiul tău o să mă alunge, îi spuse ea încet, iar Gino stătu un moment pe gânduri.

- Si, molto bene, se învoi el grav, în cele din urmă. Lucrez.

Storm nu avu timp să-l laude, căci uşa se deschise, iar Gino se avântă într-acolo, într-un iureş de brațe şi picioare.

- Zio Alexei, zio Alexei! strigă el, aruncându-se spre unchiul lui, iar Storm se ridică în picioare, simțindu-se ridicol de nervoasă şi întrebându-se de ce avea Alexei Romano un asemenea efect asupra ei.

în dimineața asta nu mai era îmbrăcat pentru călărie, ci purta un costum gri deschis şi o cămaşă albă care-i accentua culoarea pielii bronzare, dar magnetismul acela irezistibil pe care-l simțise în ajun o izbi din nou ca un impact fizic, când Alexei Romano se apropie.

- Calmo, piccolo!

O mână mare ciufuli părul băiatului, în timp ce-i vorbea încet, blând, în italiană.

- Domnişoară Gavin.

O privi ferm, în timp ce Storm aştepta să audă ce avea de spus, cu inima zbuciumându-i-se rapid între coaste.

- Doriți să modificați aranjamentele pe care le-am făcut, din câte înțeleg, spuse el.

- Nu, nu tocmai, răspunse Storm, scuturând din cap. De fapt, n-am aranjat nimic în legătură cu locul unde voi locui, signore.

Cel puțin, mie nu mi s-a spus nimic.

- Vă displace camera de aici?

Storm clătină iar din cap.

- N-am văzut-o, signor Romano.

- Atunci, nu v-ați adus bagajele cu dumneavoastră?

Același gest.

- Voi trimite pe cineva după ele, signorina.

- Dar... mă gândeam că aş putea să mai stau un timp la Villa Lucia, îndrăzni ea.

- Poate vă temeți pentru reputația dumneavoastră?

Intrebarea fusese rostită cu glas scăzut şi tăios, astfel încât Storm nu mai avu nici o îndoială despre opinia lui, nici despre rezultatul cererii.

- Nu... negă ea - şi ar fi spus mai mult, dar nu mai avu prilejul.

- Nu e nevoie să vă faceți griji. In casă mai locuiesc încă două doamne, plus servitorii.

- Ştiu, dar...

- Dacă nu aspectul moral vă tulbură, o întrerupse el din nou, de ce doriți să schimbați aranjamentele pe care le-am făcut? Sunteți obişnuită să locuiți în casa familiei care vă angajează, nu-i aşa?

- Da, da, sigur că aşa este...

O nemulțumea faptul că era atât de docilă, că nu-şi susținea mai ferm opiniile.

- N-am intenționat să creez o problemă majoră din asta, signor Romano, m-am gândit doar...

- Indiferent la ce v-ați gândit, domnişoară Gavin, nici nu

intră în discuţie.

Işi vârî o mână în buzunarul pantalonilor, relaxat şi încrezător, stăpân pe situaţie.

- V-am angajat pentru a avea grijă de Gino tot timpul - zi şi noapte.

- O, dar cu siguranţă, protestă Storm, îmi va rămâne puţin timp şi pentru mine însămi!

- Evident, încuviinţă el calm. După ce Gino se culcă, nu va mai fi multă nevoie de serviciile dumneavoastră şi veţi putea face, mai mult sau mai puţin, tot ce doriţi. Dar nu veţi lipsi niciodată din vilă noaptea, indiferent de motiv, e clar?

Cumva, dădea de înţeles că motivele ei de a lipsi în timpul nopţii nu erau tocmai inocente, iar Storm îl privi provocator, pe sub gene.

- Nu-mi place ceea ce insinuaţi, signore. Nu aveam intenţia să locuiesc aici şi să lipsesc toată noaptea, şi mă nemulţumeşte sugestia că aş face-o.

Ochii lui albaştri o măsurară cu răceală o clipă, iar Storm se pomeni stăruind cu privirea spre bărbia lui fermă, puternică, brăzdată adânc în mijloc. îl găsea pe Alexei Romano atât de fascinant, încât o tulbura intens.

- Presupun că veţi petrece destul de mult timp cu vărul meu, când nu veţi fi cu Gino, spuse el încet. Nu mă îndoiesc în privinţa puterii lui de convingere, domnişoară Gavin. Prin urmare, insist să vă mutaţi la Villa Romano şi să vă întoarceţi aici în fiecare seară la o oră rezonabilă.

- Ca să mă puteţi supraveghea!

Replica ei furioasă fusese aproape involuntară, dar Storm se

lupta cu un haos de emoţii şi nici nu mai ştia ce să creadă. Romano îi susţinu un moment privirea, apoi ridică o sprânceană, în semn de încuviinţare:

- Exact!

Storm se întoarse spre el, cu nemulţumire vizibilă, încleştându-şi strâns pumnii pe lângă trup pentru a-şi stăpâni tremurul de furie al mâinilor.

- îmi displace să mi se dicteze propriul meu stil de viaţă, Signor Romano, spuse ea încordată. Din câte ştiu, sclavia a fost abolită, dar judecând după comportamentul dumneavoastră, se pare că încă vă mai credeţi în Evul Mediu, având un adevărat drept al seniorului asupra angajaţilor!

Expresia autoritară pe care Storm i-o observase la prima întâlnire nicci nu se compara cu crisparea sălbatică de acum a trăsăturilor lui dure. Ochii albaştri ca gheaţa i se îngustaseră deasupra pomeţilor înalţi, tăioşi ca oţelul.

- Vă veţi prezenta scuzele, signorina!

Şi glasul îi devenise rece ca gheaţa, dar nu vorbea mai tare ca de obicei, iar Storm se miră că-şi putea păstra atât de bine controlul. Ar fi refuzat, furioasă, dar ceva anume la omul acela o umplea cu emoţii pe care niciodată nu le mai cunoscuse, aşa că nu mai era sigură de propria ei voinţă sau putere, şi rămase tăcută.

- Foarte bine!

Gura lui se strânsese ca o liniuţă dreaptă.

- Cum vreţi dumneavoastră, domnişoară Gavin.

Un moment în panică, Storm se temu că avea s-o lovească, dar tocmai atunci interveni Gino. Chipul lui mic şi slab îi privea

nedumerit. Se apropie de unchiul lui şi-l trase de mâneca sacoului.

- Zio Alexei, che c'e? întrebă el.

Privirea de gheaţă a lui Alexei Romano nu se abătu dinspre Storm.

- Stai calmo, Gino, îi spuse el încet.

Gino, însă, n-avea chef să tacă. Era curios şi puţin temător, şi-l trase iar de mânecă, întrebând mai tare:

- Zio, che cosa e successo?

Trăsăturile aspre ale unchiului său se îmblânziră un moment, şi îl privi.

- Niente affato, piccolo, spuse el încet, punându-i o mână pe cap, liniştitor. Stia calmo, per favore.

- Signorina?

Gino o privi pe Storm, încruntat. Probabil că nu mai văzuse pe nimeni sfidându-l pe redutabilul său unchi şi ştia prea bine care din doi avea să învingă. îi amintea numai, dornic să pună capăt cât mai repede incidentului.

Storm continua să ezite. Nu voia să se dea bătută atât de curând, abandonând postul, dar nici să-şi pună cenuşă-n cap n-ar fi vrut, şi avea de ales. Alexei Romano o privea din nou, în aşteptare, iar Storm simţi iar un fior pe şira spinării.

- Signorina?

Romano repetase întrebarea lui Gino, astfel încât acum totul depindea numai de ea. Părea incredibil să se gândească, măcar, să bată în retragere, dar ştia că nu mai avea încotro, şi trase adânc aer în piept.

- Vă rog... vă rog să mă scuzaţi, signor Romano.

- Bene! şopti el încet.

Storm era gata să jure că în ochi i se zărise o scurtă licărire de uşurare. Acum o privea fix, mai de aproape, cu o expresie cam ciudată.

- Şi eu îmi prezint scuzele, signorina, spuse el încet.

Fără să răspundă, Storm făcu un efort să-şi potolească bătăile inimii. Dacă rămânea la Villa Romano, avea de înfruntat mult mai mult decât aroganța lui, şi se întrebă dacă nu cumva se întinsese mai mult decât îi era plapuma.

Capitolul 4

Fu o uşurare pentru Storm să afle că ambele femei din casa Romano erau plecate şi, un timp, nu trebuia să le întâlnească. Signora Veronese, mama lui Paolo, era plecată în vizită la fiica ei măritată, iar misterioasa Lisetta avea oră la croitoareasă, în Napoli, şi lipsea toată ziua.

Intrucât Paolo şi Alexei Romano îşi petrecură restul zilei la firmă, în Napoli, Storm luă masa singură cu Gino, în sala lor de clasă improvizată, cu vedere spre grădină. Cina cu Paolo, Gino şi patronul fu un adevărat calvar, în somptuoasa sufragerie a vilei, dar Storm se bucură că era scutită măcar de prezența celor două doamne, care probabil ar fi dezaprobat faptul că se afla acolo.

Rafael Caldorini o informase că avea să trăiască în condiții similare cu ale unui membru a familiei, întrucât Gino nu era silit să stea numai în odăile lui, astfel încât Storm era nevoită să ia masa cu el, deşi s-ar fi simțit mult mai la largul ei în compania celorlalți angajați.

Se retrase în camera ei imediat ce-l culcă pe Gino, spre marea dezamăgire a lui Paolo, care plănuise să-şi petreacă noaptea dansând cu ea la Napoli. Storm simțea nevoia să se liniştească, iar Paolo nu era omul cel mai liniştitor din lume.

Nu putea găsi nici un cusur camerei, care era la fel de luxoasă ca toate celelalte - luminoasă, frumos decorată şi surprinzător de feminină, făcând-o să se întrebe cine locuise acolo înaintea ei.

Cine-ar fi crezut în urmă cu trei săptămâni, când plecase de la doamna Marley, din Surrey, că în curând avea să locuiască

într-o vilă din Italia, fiind şi generos plătită pe deasupra? Incă-i era destul de greu să creadă şi spera numai să nu se trezească în curând, descoperind că totul era doar un vis.

* * *

Gândul care-i tulbură liniştea a doua zi, când se trezi, era acela că urma să le cunoască pe cele două femei din casă. Ar fi fost prea optimistă să spere că nici una dintre ele nu era o versiune cu fustă a lui Alexei Romano, şi se dădu jos din pat adunându-şi curajul.

Când îl vizită pe Gino, acesta îi spuse că încă nu ea gata să se scoale, iar Storm preferă să-l mai lase un timp, ştiind deja că băiatul nu mânca nimic dimineața. Coborî la parter să caute nişte sandvişuri şi o cafea.

Tocmai ajunsese la jumătatea scării, când auzi o uşă închizându-se undeva, apoi un glas o strigă de pe galerie:

- Domnişoară Gavin!

întorcându-se repede, văzu chipul oacheş şi întrebător al lui Alexei Romano şi zâmbi nesigur, cu degetele strânse instinctiv în palme la vederea lui.

- Bună dimineața, Signor Romano!

- Ieşiți?

Storm clătină din cap, nedorind să-i spună că plecase să caute de mâncare la bucătărie, în loc de a se aşeza la masă cu el şi ceilalți.

- Nu, signore, eu... eu doar...

- întotdeauna luăm micul dejun pe terasă. Nu ştiți drumul?

De ce n-o lăsa niciodată să ducă măcar o frază până la capăt? N-ar fi avut nici un rost să-l mintă şi în nici un caz n-avea

intenția să-i spună adevărul, așa că nu făcu decât să ridice din umeri - un gest latin pe care începea să-l găsească din ce în ce mai folositor.

- Vă voi prezenta celor două doamne, spuse el. Cred că Paolo încă n-a coborât.

- Da... așa cred. Nici eu nu l-am văzut.

Probabil i se citea pe față cum se simțea la gândul de a le întâlni pe cele două femei, căci Romano o privi cu curiozitate, dar pe moment nu spuse nimic. Abia când ajunseră în hol, o prinse de braț, oprind-o cu forța, iar Storm îi văzu un ușor zâmbet îndulcindu-i conturul aspru al gurii.

- Acum ce vă mai tulbură? întrebă el.

Storm scutură din cap, grăbită.

- Am... am senzația că sunt... că sunt dusă la abator, mărturisi ea, imaginându-și iar o variantă feminină a lui Alexei Romano, care-o făcea să tremure.

- Așa...?

Degetele lui puternice o strânseră și mai tare, înfigându-i-se în carne.

- Nu veți fi aruncată leilor, signorina. Nu mai aruncăm sclavii la fiare, ca să fie sfâșiați în bucăți pentru distracția noastră. Nu vă temeți.

- Sunt destul de nervoasă, signor Romano, replică Storm, cu buzele cam strânse. Nu e nevoie să mă stresați și mai mult.

- Nici n-am de gând.

O mai privi un moment în tăcere, slăbind strânsoarea, apoi trăsăturile lui se îmblânziră din nou într-un zâmbet de-o clipă.

- N-o să vă mănânce nimeni, vă promit!

- La fel mi-a promis şi Paolo despre dumneavoastră! replică Storm pe negândite. Şi nu sunt sigură dacă pot să vă cred, pe oricare dintre dumneavoastră doi!

Ochii lui albaştri o măsurară o clipă, iar mâna i se strânse din nou.

- Ne puteți crede pe amândoi, cu deplină încredere, domnişoară Gavin. Dar nu-mi place ideea că discutați despre mine cu membrii familiei, şi mai ales pe un ton denigrator.

- O, dar n-am...

Cuvintele îi fură retezate brusc, când Alexei Romano îi puse pe neaşteptate o mână sub bărbie, ridicându-i cam brutal fața.

- Mereu mă contraziceți, spuse el încet, parcă nemulțumit şi intrigat de acest lucru. Nimeni nu mă contrazice, signorina, dacă are măcar puțină minte. De ce țineți neapărat s-o faceți?

- Pentru că nu cred că vreun om are dreptul să exercite o putere absolută asupra altora!

Storm vorbea cu mult mai mult curaj decât simțea, şi încercă să-şi elibereze cu o mână bărbia din strânsoarea lui.

- Şi vă rog să nu mă mai țineți aşa, mă doare!

O clipă, pe buzele lui se zări un mic zâmbet, după care degetele i se strânseră un moment şi mai tare, înainte de a-i da drumul.

- S-ar putea să vă doară mult mai mult, signorina, murmură el încet. Să țineți minte asta, hmm?

Storm nu răspunse, frecându-şi doar uşor bărbia, cu o privire prudentă şi nedumerită.

- Signor...

- Vreţi neapărat să aveţi ultimul cuvânt, nu-i aşa?

Nu-i lăsă timp să-i mai răspundă, ci o luă din nou de braţ şi o conduse prin hol, sub privirile acelor făpturi ale fanteziei erotice care le zâmbeau din picturile murale.

Uşile duble din faţa lor dădeau în camera cea mare pe care Storm o cunoştea de la prima vizită, dar Romano nu intră, ci se opri din nou, cu o mână pe mânerul auriu ornamental, privind-o ferm. Storm scoase o uşoară exclamaţie de surprindere, când auzi sunetul unui râs scăzut şi profund.

- Arătaţi de parcă v-aţi aştepta să fiţi devorată, domnişoară Gavin, şi vă asigur că nu se va întâmpla aşa ceva.

O privi într-un fel care-i făcu inima să bată nebuneşte, apoi îi atinse uşor faţa, în locul unde apăsarea dinainte a degetelor lui încă-i mai stârnea furnicături prin piele.

- Presupun că nu vă pot spune Storm, aşa cum face Paolo, nu? sugeră el încet.

Dar nu-i lăsă timp să răspundă, ridicând doar din umeri şi clătinând din cap.

- Veniţi! Să intrăm.

Tremurând, Storm trecu pragul, intrând iar în camera aceea frumoasă, cu covor moale roşu cu auriu, contrastând cu pereţii albi şi şemineul de marmură pe care-l admirase. Fu condusă inexorabil spre glasvandul larg deschis, până pe terasa umbrită şi răcoroasă. Grădina mirosea fermecător, iar departe, jos, se zărea sclipirea mării.

Pe o masă albă din fier forjat era pus un mic dejun constând

din cafea, felii de pâine şi chisele de porţelan fin, cu dulceaţă. La masă stăteau deja două femei, iar la vederea lor Storm înghiţi în sec.

Una dintre ele arăta exact aşa cum se temuse. Cu o faţă severă şi neînduplecată, îmbrăcată complet în negru, cu toată căldura de afară.

- Ea este domnişoara Gavin, mătuşă Sofia.

Slavă Domnului că făcea prezentările în engleză!

- Domnişoară Gavin, mătuşa mea, signora Veronese.

Aşadar, aceasta era mama lui Paolo! Storm nu s-ar fi aşteptat niciodată ca un tânăr atât de extrovertit să fie fiul acestei femei severe şi neprietenoase.

Părul negru îi era vârstat cu argintiu şi pieptănat înapoi din jurul unei feţe care nu s-ar fi putut numi niciodată frumoasă, deşi semăna vizibil cu fizionomia lui Paolo. Gura ei cu buze strânse exprima dezaprobare - dar faţă de oricine, fără a avea nimic personal cu Storm.

- Signora.

Mâna întinsă de Storm fu ignorată ostentativ, iar în ochii negri şi ostili se citi suspiciunea nedisimulată că se strecurase în vilă numai pentru a fi în apropierea lui Paolo. Nici o clipă nu i-ar fi trecut prin minte că lucrurile stăteau tocmai invers.

Noroc că femeia cealaltă arăta cu totul altfel. Zâmbea deja, cu o mână suplă şi prelungă întinsă într-un gest de salut, iar în ochii şireţi dar prietenoşi se citea o expresie primitoare.

Avea părul atât de roşu, încât era imposibil să fie altfel decât vopsit, dar faţa, în ciuda câtorva semne de îmbătrânire, îi era

încă destul de fermecătoare şi lipsită de orice artificialitate.

- Lisetta!

Alexei Romano se aplecă spre ea, cuprinzând-o uşor după umeri, cu o afecțiune care o surprinse pe Storm.

- Ea este domnişoara Gavin, Lisetta. Domnişoară Gavin, contessa Luisa Berenitti.

- O, dar Alexei, caro, ce încântător!

Lisetta îi făcu lui Alexei cu ochiul, înainte de a-i zâmbi din nou lui Storm.

- Bine ați venit în familia noastră, signorina Gavin, am auzit atât de multe despre dumneavoastră! Dio! Dar ați cauzat atâta... eccitamento printre tinerii noştri! Nu-i aşa, Alexei?

Vorbea gesticulând expresiv, iar ochii i se rostogoleau prin orbite, în timp ce râdea cu încântare. Şi nu agrea nici vetusta culoare neagră; purta o rochie de vară verde care-i lăsa goale brațele durdulii. îi zâmbea lui Storm încurajator şi cu curiozitate.

- Vă place la noi, signorina?

Storm dădu din cap, puțin cam intimidată de stilul volubil şi îndrăzneț al femeii, dar simpatizând-o totuşi şi mulțumind lui Dumnezeu că era atât de diferită de mama lui Paolo.

- Sper că da, contessa.

- Şi veți avea grijă de scumpul nostru piccolo, si?

Capul cel roşcat se înclină într-o parte, privind-o întrebător.

- E un bambino fermecător, Gino al nostru, nu-i aşa?

- E un băiețel foarte scump, confirmă Storm. Până acum, ne înțelegem foarte bine.

- Bene! Şi el o să vă adore.

Râsul ei neinhibat răsună din nou, în timp ce Lisetta îşi privea vecina cea sobră cu o licărire malițioasă în ochi.

- La fel ca unchiul lui, si?

Uitând pe moment că Gino îl numea şi pe Paolo „unchi“, Storm se întoarse surprinsă spre Alexei Romano - şi, spre nedumerirea ei, văzu că ochii lui albaştri, de obicei reci ca gheața, erau veseli şi calzi.

- Gino îl numeşte şi pe Paolo unchi, îi reaminti el încet, făcând-o să se îmbujoreze. în viața ei nu se simțise mai ridicol şi bănuia că, dacă avea să-l vadă pe Alexei Romano râzând vreodată, n-ar fi putut-o face decât pe seama ei.

Ochii negri ai contesei nu scăpaseră nimic din schimbul lor de priviri şi se uitară repede de la Alexei la Storm.

- O, dar sigur că la Paolo m-am referit! Mi dispiace, signorina!

Indiferent dacă regreta sau nu, confuzia o amuzase, iar Storm se întrebă cum Dumnezeu putuse comite o greşeală atât de idioată.

- O, vă rog să nu credeți... încercă ea să explice, ştiind chiar în timp ce vorbea că o luase pe o cale greşită. Adică... vreau să spun... eu...

Un deget prelung îi acoperi ferm buzele şi, ridicând surprinsă privirea, îl văzu pe Alexei Romano clătinând încet din cap, cu acea veselie caldă încă lucindu-i în ochi.

- Quieto, po' oca! spuse el încet, iar contessa zâmbi.

- încă nu sunteți obişnuită cu noi, signorina, spuse ea cu un zâmbet binevoitor. în curând ne veți accepta obiceiurile şi nu

veţi mai fi atât de...

încheie cu o nouă ridicare din umeri.

Storm o simpatiza pe contessa, deşi nu ştia nici acum în ce relaţie se afla cu ceilalţi membri ai familiei, nici măcar dacă era rudă cu ei. Alexei n-o prezentase altfel decât contessa. Indiferent cine era, conchise Storm, avea să-i fie o aliată de nădejde în momentele tensionate.

Următoarele zile trecură pentru Storm ca un vis, deşi Gino n-o mai slăbea cu întrebările necontenite despre Anglia. îi mărturisi că voia să se ducă acolo într-o bună zi. Unchiul Alexei fusese şi-i plăcuse.

Acest lucru o surprindea, căci nu-şi putea imagina deloc temperamentul englezesc atrăgându-l pe Alexei Romano, decât dacă nu cumva îl judecase greşit. Ştia că Paolo nu fusese niciodată în Anglia.

Acesta aranjase să-i arate celebrul Golf Napoli, iar Storm oftă uşurată când Gino se duse la culcare fără să facă prea mult caz, lăsându-i timp să se spele şi să se schimbe. Când ieşi din cameră, deschise încă o dată uşa lui Gino şi-l văzu răsfoind în continuare cartea cu ilustraţii pe care i-o dăduse. Băiatul îi zâmbi radios, iar Storm se apropie de el, clătinând din cap mustrător.

- Vă duceţi cu zio Paolo? întrebă el, privindu-i cu admiraţie rochia turcoaz fără mâneci, care-i făcea părul să strălucească auriu şi ochii să pară de jad. Uneori, Gino avea ceva tulburător de matur, care-i amintea de Paolo.

- Mergem doar la o plimbare, îi spuse ea. Şi cred că e timpul să dormi, tinere.

Băiatul nu avu nici o obiecție când Storm îi luă cartea, şi se ghemui ascultător.

- Zio Paolo este...

Privirea şi gesturile lui expresive arătau foarte clar ce voia să spună, aşa cum numai ale unui latin - chiar şi ale unuia atât de mic ca Gino - ar fi putut:

- ...molto amoroso, si, signorina?

- Gino!

în vocea ei se simțea o notă de avertisment, dar abia îşi putea stăpâni râsul, iar Gino îşi dădu seama.

- Vă place zio Paolo, si? insistă el.

Storm îl acoperi ferm cu pătura, până sub bărbie.

- Dormi! îi ordonă ea.

- Si, signorina Gavin!

Şi se rezemă de perne, iar când Storm se întoarse din uşă ca să-i mai zâmbească o dată, îi făcu cu ochiul, complice.

- Ciao! o salută el încet, cu o licărire ştrengărească în ochii lui negri, deasupra păturii.

* * *

Drumul pe coastă, până la Napoli, fu minunat. Frumoasa şosea Amalfi, cu peisajele sale fermecătoare, de la Napoli până la Salerno, înconjurând peninsula Sorrento, ar fi meritat s-o ia pe drumul cel mai lung, dar în seara aceea trebuia să se mulțumească doar cu partea dintre Bellabaia şi Napoli.

Avu mai puțin timp să admire peisajele decât ar fi vrut, căci Paolo conducea atât de repede, încât maşina se înclina la curbe. Era tentată să-i propună să meargă mai încet, dar ezita.

Livezi înmiresmate de portocali şi lămâi, meri, peri şi pier-

sici, toate soiurile creşteau pe solul acela fertil. Storm observase mici acoperişuri de paie peste vârfurile copacilor şi-l întrebă pe Paolo la ce foloseau. Acesta râse, încântat să-şi demonstreze cunoştinţele.

- Pagliarelle-le?

Storm înclină capul într-o parte, neîncercând să repete numele.

- Asta sunt? Şi la ce se folosesc?

- Ca să apere fructele, cara mia, la ce altceva? îi zâmbi el ironic. Chiar şi aici putem avea vreme urâtă pe neaşteptate, să ştii. Tempesta! La fel ca tine, bella mia, numai că o asemenea furtună poate să distrugă recolta!

Storm privi spre cerul senin al serii, fiindu-i dificil să-şi imagineze o vreme altfel decât perfectă.

- Mi-e greu să cred că aici pot fi furtuni.

- A, dar este adevărat, cara! Altfel, cum să crească plantele? Trebuie să mai şi plouă uneori.

Rezemându-şi capul de tetieră, Storm oftă cu mulţumire, simţindu-se mai relaxată ca oricând.

Nu peste mult, însă, întinderile fertile începură să facă loc primelor semne ale industriei grele, golaşe şi grosolane, după frumuseţea dinainte. Rezervoarele mari şi rotunde ale rafinăriilor de petrol şi macarelele înalte din şantierele navale se profilau pe cer în locul copacilor, prezentând o cu totul altă imagine a Italiei. Văzu chiar şi o fabrică de ciment, care-şi depunea peste tot pulberea albă.

Aceasta era faţa mai nouă şi mai nemiloasă a ţării, de unde-şi

trăgeau averile imense Alexei Romano şi alţii ca el, dar pentru Storm arăta foarte puţin atrăgător. Totuşi, era interesant să descopere că industria era atât de dezvoltată într-o regiune unde nu s-ar fi aşteptat niciodată s-o întâlnească.

Fu mai mulţumită când lăsară în urmă centura industrială, continuându-şi drumul spre oraşul propriu-zis. Vederea, de pe culmea colinei, era răpitoare şi întru totul la fel de minunată pe cât se aşteptase.

- E... miraculos!

Paolo întoarse scurt capul, privind-o cu un zâmbet mulţumit de reacţia ei. Trase maşina pe dreapta şi frână deasupra oraşului.

- Deci, spuse el încet. îţi place Napoli, da?

- Arată superb!

- Coborâm?

Ochii lui negri erau calzi şi convingători, iar Storm se pregăti să reziste inevitabilei rugăminţi.

- Am putea merge la un club de noapte, cara mia. Să dansăm puţin, poate şi o mică... romanza, si?

- N-aş crede, Paolo.

Continua să se gândească la avertismentul lui Alexei Romano, care-i spusese să se întoarcă la o oră rezonabilă. Dar ezitarea din voce îi fu fatală.

Paolo se aplecă şi-i atinse uşor obrazul, cu un deget mângâietor.

- De ce ţi-e atât de frică să vii cu mine, bellissima?

- Nu mi-e frică, negă Storm, zâmbind în ciuda tresăririlor inimii.

- Atunci, te temi de Alexei?

Ochii lui o provocau să-l contrazică, iar Storm coborî repede privirea, nedorind să insiste asupra acestui punct.

- Nu mi-e teamă, spuse ea.

- Lasă-l încolo pe Alexei. Vino să dansezi cu mine, carissima, hmmm?

Era inevitabil, desigur, iar Storm cedă, oftând.

- Bine, Paolo. Am să vin să dansez.

- Bene!

Se aplecă şi o sărută uşor pe gură, mulțumit că reuşise.

* * *

Jos, în oraş, domnea o agitație aproape copleşitoare, dar Storm fu luată de iureşul emoției şi al bunei dispoziții care-i urmăreau pe străzile înguste dinspre chei.

Vedea vechiul Napoli, un oraş cu clădiri ornamentale şi înzorzonate, aproape sufocat sub sculpturile bogate şi coloanele împodobite care se înălțau deasupra străzilor, spre cerul senin. Unele erau învechite, altele se descompuneau încet, dar încă mai erau impresionante.

Până şi înaltele palazzos, cândva atât de mândre, unde locuiseră bogătaşii altor vremuri, adăposteau acum familii întregi în vastele lor camere de la subsol. Familii care vociferau vesel între ele, în certuri prietenoase.

Era un labirint zgomotos, strălucitor şi aglomerat de umanitate; iar Paolo părea să-l ştie ca-n palmă, conducând maşina pe străduțe unde Storm n-ar fi îndrăznit niciodată să se aventureze.

După un timp, însă, o duse într-o zonă mult mai nouă, unde casele şi magazinele erau moderne şi mai puțin impresionante.

- Noul Napoli, îi spuse el, iar Storm constată că ar fi putut să fie oricare alt oraş din lume. Totuşi, nu avu mult timp să fie dezamăgită, căci Paolo coti dintr-o dată într-o parcare şi, zâmbitor, o ajută să coboare din maşină.

Clubul de noapte era pestriţ şi gălăgios, iar Storm nu se prea bucura că ajunsese acolo, dar Paolo părea să fie cunoscut şi se simţea foarte bine, aşa că nu comentă. Nu avea de ce să se plângă, căci Paolo era atent şi galant ca întotdeauna, deşi atrăgea privirile multor femei. Zgomotul îi dădea dureri de cap, însă cu un asemenea însoţitor, n-o lăsa inima să-i ceară s-o ducă acasă.

* * *

Erau pe şosea, la întoarcere, când îşi dădu seama cât de târziu se făcuse, şi-şi muşcă neliniştită buzele, cu gândul la Alexei Romano.

- E aproape ora două, Paolo, spuse ea.

Paolo ridică din umeri cu nepăsare.

- Ei şi? Are vreo importanţă, cara?

- Are. Am primit ordine să mă întorc la o oră rezonabilă, şi sunt sigură că, pentru signor Romano, ora două noaptea numai rezonabilă nu se poate numi.

- Ordine? râse el scurt. Madre di Dio! Alexei poate fi... feudal de-a binelea!

- Am observat, răspunse cam abătută Storm. I-am şi spus-o o dată, şi era să-mi pierd slujba.

- Si?

O privi scurt, cu ochii strălucindu-i în lumina lunii, apoi ridică din umeri.

- Din cauza mamei lui rusoaice, desigur. Nu mi-o amintesc prea bine pe mătuşa Nataşa, i-a părăsit când Alexei era încă mic, dar era foarte... rusoaică! Posomorâtă şi severă, capisci?

- A, înțeleg, e pe jumătate rus!

Storm dădu din cap, o dată ce aflase în sfârşit explicația trăsăturilor lui neobişnuite.

- Mă miram că are ochii aceia albaştri, şi o structură a oaselor feței atât de frumoasă.

Se întrebă dacă nu cumva vorbise cu prea multă efuziune, iar următoarele cuvinte ale lui Paolo i-o confirmară, declarând cu o undă de invidie:

- Asta găsesc femeile irezistibil la el.

Storm îl privi surprinsă.

- Serios?

Nu şi-l imaginase pe Alexei Romano afemeiat, în pofida atracției lui incredibile.

- El nu observă, sau cel puțin aşa susține!

Paolo ridică din umeri, resemnat, iar Storm fu cât pe ce să izbucnească în râs.

- Ei, nu cred că ai prea mult de ce să te plângi în sensul ăsta, Paolo!

- într-adevăr, avem şi noi, în familia Romano, partea noastră de frumusețe masculină.

Vorbea fără nici o urmă de falsă modestie, făcând-o pe Storm să zâmbească în sinea ei. Sinceritatea lui Paolo era de-a dreptul înviorătoare.

- Mama mea era o Romano, desigur. Ea şi tatăl lui Alexei au fost soră şi frate.

- Aha, înțeleg...

Se gândi câteva clipe la această informație, în timp ce goneau prin noaptea luminată de lună, cu miresmele livezilor de citrice învăluindu-i îmbătătoare.

- Nu semănați prea mult, nu-i aşa? Tu şi Alexei, vreau să spun...

- Da, aşa cred, recunoscu Paolo, ridicând iar din umeri. Alexei nu se gândeşte decât la afaceri - şi la neprețuiții lui cai de curse, desigur. E atât de înnebunit după ei, încât participă chiar şi la exercițiile lor, când are timp.

Aşadar, astfel se explica încă un mister despre Alexei Romano, îşi spuse Storm. Motivul pentru care purtase haine de călărie prima oară când îl văzuse. Aflase destul de multe despre patronul ei, în seara aceea. Se părea că acel caracter complicat avea foarte multe fațete, iar majoritatea acestora o intrigau din ce în ce mai mult...

Capitolul 5

Era ora două şi un sfert, când Paolo o conduse pe Storm în vilă. Se simțea îngrozitor de vinovată, deşi Paolo o asigurase că după standardele lui nu era foarte târziu, iar întrucât Alexei ştia că plecase cu el, nici el n-ar fi aşteptat-o, cu siguranță, prea devreme.

în holul cel mare domnea tăcerea, iar pantofii uşori ai lui Storm foşneau pe pardoseala de marmură, în drum spre scară. Luminile erau încă aprinse, dar nu fu surprinsă, neştiind dacă nu cumva rămâneau astfel toată noaptea. Ceea ce o surprinse, însă, fu faptul că se auzi chemată chiar când se pregătea să-l urmeze pe Paolo în susul scării.

- Signorina!

Acest singur cuvânt, rostit pe un ton aspru şi rece, o făcu să se oprească brusc, cu ochii mari, după care se întoarse temător. Nu se îndoia cine o strigase, chiar înainte de a-l vedea pe Alexei Romano în uşa salonului, şi preferă să scape de Paolo înainte de a-l implica în scena pe care i-o pregătise vărul lui.

- Ne vedem mâine dimineață, îi şopti ea. Noapte bună, Paolo!

- Dar, cara...

- Te rog, Paolo!

Latura lui galantă l-ar fi îndemnat să rămână alături de ea, dar la vederea expresiei severe a vărului său se scuză că nu mai stătea şi-şi continuă drumul pe scară.

Cu un oftat adânc, Storm se întoarse şi străbătu holul. Alexei stătea în fața uriaşului şemineu, cu mâinile la spate şi bărbia

repezită înainte, agresiv, iar când o văzu pe Storm intrând, se uită ostentativ la ceas.

- Ora două şi cincisprezece minute noaptea este rezonabilă pentru dumneavoastră, signorina?

Glasul îi era la fel de rece ca ochii albaştri care o priveau fix, aşteptându-i scuzele.

Storm simţi că o străbătea un fior şi-şi acoperi braţele cu mâinile, într-un gest instinctiv de protecţie.

- Nu... nu mi-am dat seama cât de târziu era, signor Romano.

- Nu mă îndoiesc că, în compania vărului meu, v-aţi pierdut complet noţiunea timpului!

Unda de sarcasm din glasul lui îi făcu ochii verzi să lucească iritat, dar Storm reuşi să-şi păstreze vocea fermă, deşi era conştientă de tulburarea pe care i-o provoca Alexei Romano, ca întotdeauna. Inima-i bătea cu putere, iar la tâmplă îi pulsa o venă.

- Nu, signore.

- Aţi întârziat din cauza vreunui accident?

- Nu, signor Romano, pur şi simplu n-am observat cum a trecut timpul.

îl privi cu toată hotărârea pe care i-o îngăduiau emoţiile haotice.

- îmi pare rău dacă o consideraţi o... delăsare din partea mea, dar l-am culcat pe Gino înainte de a pleca şi aveam impresia că făcusem tot ceea ce era necesar pentru ziua de azi.

- Şi?

Ochii lui de gheaţă o condamnau fără milă.

- Trebuie să vă informez, signorina, că în urmă cu mai puţin de o jumătate de oră Gino v-a chemat! Avusese un... vis urât, cum i se întâmplă destul de des de când au murit părinţii lui, şi a fost foarte necăjit că n-aţi venit la el.

- O, îmi pare atât de rău!

Altceva nu părea să aibă de spus, într-o asemenea situaţie, deşi îşi dădea seama că Alexei Romano nu accepta nici o scuză pentru absenţa ei.

- Dacă aţi fi fost aici la o oră rezonabilă, aşa cum v-am instruit, aţi fi putut rezolva problema.

- îmi...

- Astfel stând lucrurile, noroc că l-am auzit strigând când m-am dus în camera mea, altfel s-ar fi tulburat şi mai tare. Nimeni altcineva nu-l poate auzi când strigă.

Aşa era, căci camera lui Gino se afla între a ei şi a unchiului lui, şi numai ei erau destul de aproape pentru a-l auzi când striga.

- îmi pare rău, îmi pare foarte rău, signore. Dar...

Ezită să exprime vreo critică, dar Alexei n-ar fi putut contrazice ceea ce avea de spus.

- M-aţi fi putut preveni în legătură cu coşmarurile lui Gino, signor Romano.

- Ar fi avut vreo importanţă?

Ochii lui reci o sfidau să confirme, dar Storm dădu din cap

cu convingere.

- Da, desigur că ar fi avut importanță!

Alexei părea nehotărât dacă s-o creadă sau nu.

- Acum, când ştiu, continuă ea cu hotărâre, pot aranja să mă întorc întotdeauna la ore rezonabile.

- Bun! dădu el din cap, scurt. Mă bucur că am reuşit să vă lămuresc măcar acest lucru cu privire la importanța îndatoririlor dumneavoastră. Vă aflați aici ca să aveți grijă de Gino, nu pentru a-l distra pe Paolo până-n zorii zilei!

Storm îşi simțea inima bătând nebuneşte, sub imperiul furiei şi al frustrării. De ce credea întotdeauna tot ce putea fi mai rău despre ea?

- Nu aveți nici un drept să spuneți asta, signor Romano!

îşi încleştă strâns pumnii pe lângă trup, privindu-l sfidător, cu ochii strălucitori ca două smaralde.

Spre surprinderea ei, Alexei n-o puse la punct imediat, ci doar rămase privind-o, încordat, în alertă, cu un muşchi mic palpitându-i la baza gâtului.

- Mereu mă sfidați, mereu mă contraziceți, spuse el încet, într-un târziu. N-o să vă învățați niciodată minte, signorina?

- Ce să învăț, că vă considerați stăpân pe trupul şi pe sufletul meu fiindcă lucrez pentru dumneavoastră, signore?

Storm îşi repezi bărbia înainte, suficient de furioasă ca să nu-i mai pese.

- Nu sunteți stăpân pe viața mea, signor Romano! Nimeni nu este!

- Ceea ce e păcat, poate...!

Ochii lui albaştri, observă Storm cu o tresărire, nu mai erau reci, ci umbriți de o emoție pe care i-o trăda şi uşoara răguşeală a glasului. Părea să fie încordat din tot trupul, iar când se mişcă pe neaşteptate, Storm avu un moment de teamă.

Instinctiv, făcu un pas înapoi, cu mâna stângă încă pe brațul drept, deşi acum o treceau căldurile. Un moment, ochii lui Alexei o sfredeliră arzător, ca şi cum mişcarea ei instinctivă l-ar fi înfuriat şi mai tare, apoi zâmbi. Un surâs mic, stins şi fără umor, care n-o liniştea cu nimic.

- Mă judecați după standardele lui Paolo, signorina?

Storm clătină din cap, neştiind ce să spună sau să facă, apoi îşi dădu seama dintr-o dată la ce se referea şi clătină iar din cap, mai vehement.

- A, nu, signor Romano, ştiu că nu vă interesează altceva decât fabrica dumneavoastră! Nu m-aş aştepta să vă comportați la fel ca Paolo!

Abia avu timp să-i observe scăpărarea de furie din ochi, înainte ca Alexei să se repeadă la ea dintr-o dată şi s-o strângă la piept, cu brațele încordate şi tari ca două cercuri de oțel, atât de puternic, încât Storm îi simți bătăile regulate ale inimii. Gura-i era dură, nemiloasă şi pătimaşă, iar Storm ar fi țipat, dacă ar fi putut.

Alexei nu-i luă în seamă eforturile ineficiente, ci o strânse şi mai tare lângă trupul lui suplu şi musculos, parcă anume ca s-o doară, până când Storm se opri în sfârşit, apăsându-şi doar

mâinile pe pieptul lui şi lăsându-se în voia haosului emoţional care-i făcea capul să se învârtească, umplând-o atât de teamă, cât şi de însufleţire.

Când îi dădu drumul în sfârşit, Storm nu stătu să se întrebe ce simţea, nici ce avea să facă în continuare, ci o luă la fugă cât putea de repede, ieşind din cameră şi urcând fără să se oprească scara largă de marmură. în tăcerea camerei ei, stătu câteva secunde cu spatele rezemat de uşă, respirând zgomotos şi haotic, cu o mână la cap şi picioarele slăbite, tremurătoare.

De ce fugise? Căută un răspuns, în timp ce se îndrepta spre patul acoperit cu dantelă, unde-şi scoase pantofii şi-i aruncă pe covor. Niciodată nu fugise de Paolo când o sărutase - dar, în fond, aşa ceva era mai mult sau mai puţin de aşteptat din partea lui Paolo. Alexei Romano era cu totul altceva.

îi spusese că nu s-ar fi aşteptat la un asemenea comportament din partea lui, insinuând că era incapabil de aşa ceva, şi se părea că-l nemulţumise mai mult decât s-ar fi aşteptat. N-ar fi fugit, era sigură, dacă ar fi sărutat-o în acelaşi fel ca Paolo. Dar pe el îl îndemnase furia, nu afecţiunea sau admiraţia, ca pe Paolo, iar Storm se simţea agresată în chip ciudat, atât fizic cât şi sufleteşte.

* * *

- Vi se pare uşoară viaţa alături de noi, signorina Gavin? Ochii negri şi glumeţi ai contesei o priveau pe Storm peste masă, cu un zâmbet maliţios, iar Storm răspunse ca întotdeauna:

- învăţ, contessa.

Privirea scurtă pe care o aruncă spre Alexei Romano, care

stătea în capul mesei, fu mai degrabă instinctivă decât deliberată.

- După trei săptămâni, cred că încep să mă încadrez în rutina casei.

- Bene!

Contessa îl privi şi ea pe Alexei, arcuindu-şi scurt o sprânceană subțire.

- Ai făcut o alegere înțeleaptă pentru micul nostru Gino, caro mio. Signorina Gavin nu este... cum se spune, signorina? Un şoricel de țară, hmm?

Storm zâmbi.

- Există o asemenea expresie, contessa, dar ar fi o greşeală să li se aplice tuturor tinerelor englezoaice.

- Dar desigur, încuviință contessa. Atâta numai că o prietenă a mea avea şi ea o fată englezoaică la bambini, şi era... oooh! Madre di Dio!

Mâinile îi subliniară cuvintele cu un gest expresiv.

- Era ca un şoarece, fata aceea!

în ochii duri şi tăioşi ai signorei Veronese se citi dezaprobarea, iar Storm bănui că nu era de aceeaşi părere cu contessa. O contrazicea ori de câte ori putea, iar acest lucru părea s-o distreze pe contessa, mai degrabă decât s-o nemulțumească.

- Dacă te referi la guvernanta familiei Baldoni, Lisetta, spuse ea, în engleza ei destul de stângace, avea un caracter excelent, şi nu căuta să profite de poziția ei, aşa cum fac atâtea dintre compatrioatele sale.

Nu era prima oară când Storm devenea ținta insinuărilor acide ale signorei Veronese, şi bănuia că n-avea să fie nici ultima, dar surprinse privirea lui Paolo, iar expresia lui amărâtă o făcu să zâmbească. în schimb, contessa nu lăsa nicicând nedreptățile să treacă fără nici un comentariu şi răspunse în italiană ceva neînțeles de Storm, dar care făcu fața signorei Veronese să se înroşească de furie.

Un moment, aceasta îşi îndreptă veninul spre contessa, iar Storm profită de ocazie ca să se întrebe de ce continuau cele două femei să locuiască în aceeaşi casă, când era clar că se antipatizau atât de mult. Desigur, motivul signorei Veronese, aşa cum recunoscuse fiul ei, era acela că fără ajutorul lui Alexei Romano ar fi fost foarte săraci, dar lui Storm îi era mai greu să înțeleagă de ce rămânea şi contessa.

Chiar şi după trei săptămâni la vilă, Storm nu putuse descoperi locul ocupat de contessa în familie, însă nici n-ar fi visat să întrebe, oricât de curioasă era. O simpatiza pe contessa, cu atât mai mult acum, când o cunoştea mai bine, şi avea sentimentul ciudat că ar fi pus-o într-o situație neplăcută dacă-i cerea explicații prea detaliate.

Deşi absorbită de propriile ei gânduri, Storm era conştientă că avea loc o conversație în italiană, dar un cuvânt tăios şi inconfundabil, aruncat de signora Veronese, o readuse brutal la realitate. Fața femeii era învinețită de furie, iar din ochi arunca săgeți spre contessa, care tocmai îi punea lui Alexei mâna pe braț, cu un gest liniştitor.

- No, Alexei caro, per favor. Lei e molto gentile, ma...

Umerii ei elocvenți expediară deznodământul ca lipsit de orice importanță, deşi se vedea clar că Alexei era mai puțin dispus să lase lucrurile astfel, şi-şi privea mătuşa încruntat şi sever.

- Zia Sofia!

Storm cunoştea destul de bine tonul acela aspru şi rece, şi aproape că i se făcu milă de signora Veronese, deşi aceasta o insultase pe contessa. Un Alexei furios ar fi descurajat pe oricine, chiar şi pe signora, se părea, căci după un timp, ochii ostili ai acesteia îşi plecară privirea.

- Mi spiace, Lisetta.

Scuzele erau ezitante şi duşmănoase, dar contessa se calmă imediat. îi zâmbi lui Storm, cu o expresie de scuză.

- Suntem foarte nepoliticoşi că vorbim în italiană, signorina Gavin, şi vă rugăm să ne iertați.

- Dar...

Ridică iar din umeri.

- ...poate că a fost mai bine aşa, hmm?

Râsul ei ascuțit dar foarte molipsitor încălzi imediat atmosfera înghețată.

- Dacă tot este să fii insultat, măcar să fii în limba ta natală, si?

Era o femeie remarcabilă, îşi spuse Storm, şi o urmă de bunăvoie pe contessa, când se ridicară de la masă, iar aceasta o chemă cu un gest. Aruncă o privire spre Gino, dar văzu că pe moment se distra cu unchiul lui, aşa că o însoți pe contessa până

în răcoarea din grădină.

Acolo, contessa se întoarse şi o privi pe Storm cu capul roşcat înclinat într-o parte, semănând ciudat de mult cu o pasăre.

- Nu vorbeşti deloc italiana, signorina Gavin?

Storm clătină din cap.

- Nu, contessa, aş dori să învăț, dar n-am prea mult timp.

- Ah, si!

Ochii expresivi ai contesei se rostogoliră în orbite, ştrengăreşte.

- Paolo e ocupat să te învețe altele, nu-i aşa?

Râse fără inhibiții, ca întodeauna.

- Ar trebui să-l rogi pe Alexei, cara mia. Sunt sigură că te-ar învăța cu multă plăcere să ne înveți limba.

- Eu sunt sigură că ar refuza! râse Storm.

Contessa o privi un moment, cu o expresie complice.

- Nu crezi că Alexei are timp pentru aşa ceva?

Storm ezită câteva clipe înainte de a răspunde.

- Mă îndoiesc că ar considera că merită efortul de a mă învăța italiana, contessa, signor Romano nu... ei bine, nu e foarte mulțumit de mine... în cea mai mare parte a timpului.

- Ah! Dar în restul timpului, piccola?!

în ochi i se citeau nenumărate subînțelesuri, iar Storm îşi simți obrajii înroşindu-se, lucru care păru s-o încânte pe contessa, care zâmbi larg.

- Lucrez pentru signor Romano şi nimic mai mult, spuse ea categoric. Nimic mai mult, contessa!

Tocmai această vehemență păru s-o convingă pe contessa că nu era numai atât, şi dădu din cap.

- Eşti o tânără foarte frumoasă, signorina... Storm, si?

Cu un zâmbet, Storm dădu din cap.

- îl judeci greşit pe Alexei al meu dacă-ți închipui că e mai orb decât Paolo al Sofiei!

- Dar, contessa...

- A, nu, nu! Am dreptate, vei vedea!

Storm nu putea să nu-şi amintească sărutul acela din urmă cu două săptămâni, în noaptea când se întorsese târziu cu Paolo, dar fusese un sărut determinat de furie, nu de... ceea ce-i trecea prin cap contesei, şi spera ca nimeni să nu mai aibă asemenea idei.

- îți place Paolo?

întrebarea exprima mai mult decât o simplă curiozitate, iar Storm o privi un moment, apoi dădu din cap.

- îmi place foarte mult Paolo, contessa, dar nu e nimic serios între noi.

Zâmbi abătută.

- Ar fi o prostie să aştept aşa ceva din partea lui Paolo!

O mână prelungă şi suplă i se depuse cu blândețe pe braț, iar capul cel roşcat se înclină aprobator.

- Mă bucur că ți-ai dat seama de asta, cara. Sofia n-ar îngădui niciodată.

Făcu o mutră mâhnită şi ridică din nou din umerii aceia elocvenți.

- Când Paolo o să se-nsoare, o va face cu cineva... cum să spun? Cineva cu mulți bani.

Storm se simțea cam jenată de aceste confidențe, dar bănuia că pentru familia lor asemenea lucruri erau fireşti. Paolo recunoscuse că el şi mama lui erau foarte săraci, sau aşa ar fi fost fără ajutorul lui Alexei, aşa că era logic să se însoare cu o fată bogată, când se putea găsi una care să închidă ochii față de trecutul lui.

- Cred că uneori căsniciile încă mai sunt aranjate, nu-i aşa? îndrăzni ea.

Contessa râse scurt, cu cel mai amar râs cu care o auzise Storm vreodată.

- A, si, si, piccola mia! Sunt mult mai uşor de făcut, decât de desfăcut!

- Desigur.

Storm îşi amintea că, în Italia, divorțurile nu erau deloc la fel de simple ca în restul lumii.

Un timp, se plimbară în tăcere, apoi contessa îi zâmbi, atingând-o din nou pe braț.

- îmi placi, Storm, cara mia, eşti o... cum se spune? O ascultătoare bună?

- O bună ascultătoare, zâmbi Storm, iar contessa dădu din cap:

- Si, o bună ascultătoare.

Câteva minute nu mai spuse nimic, apoi continuă mai încet, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele.

- Te întrebi cine sunt, nu-i aşa, Storm?

- A, nu, eu...

Capul cel roşcat se scutură vehement.

- Ba da, cara, ştiu. Nu poţi crede că sunt o... mătuşă? Sau în ce relaţii sunt cu Alexei al meu?

Nu aşteptă confirmarea, continuând repede:

- Ştiai că mama lui a plecat când era mic?

- Da, recunoscu Storm, mi-a spus Paolo.

- Dar numai atât, hmm?

îi zâmbi cu blândeţe.

- Are o inimă mult mai bună decât mama lui.

Storm îşi aminti cuvântul acela aruncat cu atâta venin la masă, dar nu spuse nimic.

- într-un fel, eu am fost de vină că signor Romano şi-a părăsit cei doi băieţi, cara. Vina a fost a mea, numai parţial, după cum vei înţelege, dar... si, a fost vina mea.

- Chiar aşa? întrebă Storm, privind-o nesigură. Dar...

- Era o... o femeie care nu râde, înţelegi? Iar eu eram...

Umerii ei expresivi îi descriseră imaginea din tinereţe mai clar decât ar fi putut-o face orice cuvinte.

- Am fost cauza, dar cine poate condamna un bărbat dacă-şi doreşte voie bună şi o faţă ferictă? A plecat, iar cei doi băieţi aveau nevoie de o mamă. îi adoram, şi le plăceam şi eu lor - bambini mei. Nu! scutură ea din cap, cu ochii negri împăienjenindu-i-se dintr-o dată, când îşi aminti. Acum mai este doar Alexei.

- Şi niciodată n-aţi...

Lui Storm îi era greu să ştie ce putea spune după asemenea confidenţe, dar în ochii contesei nu se citea decât durerea după fiul ei adoptiv, fără nici o undă de duşmănie. Ridică din umeri, resemnată.

- După cum vei afla, cara, în Italia căsniciile sunt făcute ca să dureze, iar signora este încă în viaţă.

- Desigur... îmi pare rău.

- A, si, piccola mia, şi dumneata ai o inimă bună, chiar mai bună decât a lui Paolo, cred, dar nu trebuie să-ţi pară rău pentru mine, bimba. Am cunoscut vremuri fericire, cu Luigi şi băieţii mei!

Un moment, mâna ei alungită se depuse cu blândeţe pe braţul lui Storm.

- Dacă ai parte de iubire, atunci poţi face faţă multor lucruri.

Acel râs vesel şi destul de strident risipi un moment tăcerea din grădină.

- Până şi dispreţului Sofiei!

Clătină încet din cap, cu ochii din nou trişti şi o înverşunare neaşteptată pe faţa ei expresivă şi mobilă.

- Biata Gina, ea nu a fost atât de... capabilă.

- Gina?

Acest nume îi spunea lui Storm aproape tot ce voia să ştie, iar cuvintele contesei confirmară.

- Mama micului nostru Gino, cara. Era foarte frumoasă,

dar...

O nouă ridicare grăitoare din umeri.

- ...Benito înțelegea mai puțin ce se cuvine decât Alexei. Alexei ar fi trebuit să se însoare cu ea.

Aşadar, Gino nu era un Romano, îşi spuse cu amărăciune Storm. Bietul Gino, tot atât de lipsit de poziție socială ca şi contessa, şi totuşi adăpostit la loc sigur, sub acoperişul lui Alexei Romano, la fel ca ea. Se părea că fiecare suflet din casă îi datora lui Alexei Romano recunoştință şi iubire, dar numai jumătate i le acordau cu adevărat.

- Gino e adorabil, spuse ea, mai mult dintr-o încercare de a risipi tristețea care le învăluise pe neaşteptate, decât din vreun alt motiv.

Contessa zâmbi.

- Este poco folletto, si? Şi este şi un băiețel foarte norocos, cred. Alexei îl iubeşte ca pe un fiu, l-ar... cum se spune?... l-ar adopta într-o zi, ca să poată fi şi el un Romano.

- O, dar asta ar fi...

- Signorina Gavin!

Glasul cel rece şi familiar o întrerupse, iar Storm se întoarse, cu un uşor sentiment de vinovăție, roşind când se uită în ochii lui Alexei Romano.

- Da, signor Romano?

- Gino vă aşteaptă.

Alexei se apropie, cu trăsăturile aspre ale feței îmblânzite de umbrele copacilor. Ca întotdeauna când venea lângă ea, Storm

îşi simţi degetele strângându-se instinctiv în palme şi-şi dădu seama că ochii negri ai contesei o priveau pătrunzător.

- Mă duc la el, spuse ea grăbită şi plecă imediat, ocolind astfel încât să nu treacă pe lângă el.

Oricât de repede mergea, auzi vocea sonoră a contesei care-şi dojenea cu blândeţe fiul adoptiv.

- O, Alexei, caro mio!

Şi nu-i fu greu să-şi imagineze capul ei roşcat clătinându-se cu reproş.

* * *

Căldura o împiedica să adoarmă, aşa că Storm zăcea în pat, gândindu-se la seara plăcută pe care o petrecuse cu Paolo şi mulţumind lui Dumnezeu că reuşise să ajungă acasă la o oră rezonabilă, oricât îi displăcuse lui ideea.

în cele patru săptămâni trecute de la prima lor ieşire, fusese destul de des cu Paolo în oraş, şi de fiecare dată se rugase ca Gino să nu mai aibă coşmaruri şi Alexei s-o acuze că lăsa de dorit în îndatoririle ei de guvernantă.

Deodată, ridică brusc capul de pe pernă, părându-i-se că auzea un ţipăt slab din camera lui Gino. Băiatul dormea când se uitase ultima dată, înainte de a veni la culcare, dar se putea să se fi trezit, iar dacă striga trebuia să se ducă la el.

Când ajune la el, Gino întinse braţele spre ea, iar Storm se aşeză pe marginea patului, strângându-l la piept, legănându-l încet, liniştitor.

- E-n regulă, Gino, e-n regulă, îl consolă ea în şoaptă. Nu mai plânge, piccolo. Şşt, caro mio!

Cuvintele italieneşti îi veniseră instinctiv pe buze în timp ce-l liniştea, iar băiatul o strânse cu putere o clipă, scuturat de suspine, după care începu să se calmeze treptat.

- Gino?

Lăsase uşa întredeschisă, şi tresări când auzi pe cineva vorbind în spatele ei. în uşă stătea o siluetă înaltă, într-un halat de mătase roşu închis care lăsa să i se vadă pieptul musculos. Storm simți că bătăile inimii i se accelerau.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Storm clătină din cap, rezemându-şi obrazul de creştetul brunet al lui Gino.

- Gino a avut un coşmar, explică ea încet, întrebându-se dacă nu cumva adormise deja la loc. Totul e în deplină ordine, signor Romano.

- L-am auzit strigând.

- Se speriase.

în timp ce-l legăna încet pe Gino în brațe, Storm nu îndrăzni să-l privească pe Alexei când acesta veni până lângă ei, într-o ciudată atitudine protectoare.

- Mă simt atât de...

Ridică din umerii lui lați, dar nu cu indiferență; mai degrabă, ca şi cum ar fi vrut să ia în spinare ceea ce-l tulbura pe Gino, iar Storm simți dintr-o dată o tandrețe chinuitoare atât pentru băiat, cât şi pentru bărbat.

- Acum o să fie bine, spuse ea încet, continuând să mângâie cu o mână părul lui Gino. îmi pare rău că v-a deranjat din somn, signor Romano.

- Ce puteați dumneavoastră să faceți?

întrebarea era destul de rezonabilă, dar Storm se simțea datoare să-şi prezinte scuzele.

- Nimic, şopti ea. Dar mă gândeam că probabil ați adormit.

- Dumneavoastră nu dormeați? întrebă Alexei.

Storm clătină din cap.

-   E prea cald. încă nu sunt obişnuită, iar înainte închisesem fereastra, pentru că părea mai răcoare. Acum, s-a blocat şi n-o mai pot deschide din nou.

- în perioada asta a anului, nu stă niciodată închisă, replică Alexei.

Storm zâmbi în sinea ei, auzindu-i tonul critic, chiar şi față de o asemenea situație.

- Ei, atunci poate n-ar fi trebuit să mă ating de ea, dar mi se făcuse puțin cam rece.

- A adormit? întrebă Alexei, în timp ce-şi privea nepotul, aplecându-se atât de aproape încât Storm îşi simți pulsul reacționând, ca întotdeauna.

- Cred că da.

îl rezemă uşurel pe Gino de braț şi-i privi ochii strâns închişi, deasupra urmelor de lacrimi rămase pe obraji. I le şterse încet cu vârful degetului, înainte de a-l culca din nou pe pernă.

- îi trece repede, dacă vine cineva să-l liniştească.

- Iar în dumneavoastră are încredere.

Alexei o urmă până la uşă, unde stinse lumina, lăsând doar

aura slabă a aplicei din galerie.

- Noapte bună, signore.

Storm s-ar fi întors spre camera ei, dar Alexei era încă alături, blocându-i drumul, aşa că îl privi surprinsă, cu ochi mari.

- Trebuie să țineți fereastra deschisă, dacă vreți să dormiți, îi spuse Alexei încet, sugerând că se oferea să i-o deblocheze el.

- A, nu... n-are nici o importanță, şopti Storm. Mă descurc şi singură, dacă mă urc pe un scaun, sau ceva... Numai partea de sus s-a înțepenit, atâta tot.

- N-am să vă las să vă accidentați, sau să stricați obiectul pe care vreți să vă urcați, o informă ferm Alexei. Vă voi deschide fereastra, ca să nu riscăm să se rupă nici un picior - al dumneavoastră sau al unui scaun.

- Vă mulțumesc, signore, răspunse docilă Storm.

Alexei traversă camera cu un aer de stăpân, iar Storm văzu că ajunse cu uşurință la pragul de sus al ferestrei îndărătnice, fără să se folosească de nici un alt obiect. Il lovi puternic cu podul palmei, apoi deschise fereastra larg, lăsând să intre aerul din grădină.

- Aşa e bine?

- Da, o, da! Vă mulțumesc, signore!

- Bene! Acum, poate veți reuşi să adormiți.

- Vă mulțumesc foarte mult.

Ochii lui albaştri o priviră un moment, timp în care Alexei rămase nemişcat lângă fereastră, iar Storm fu gata să jure că în

adâncurile lor se zărea un licăr vesel.

-Este pentru a treia oară că-mi mulțumiți, signorina, spuse el încet. V-am făcut un serviciu mult prea neînsemnat pentru a justifica asemenea efuziuni!

- îmi... îmi pare rău.

Nu îndrăzni să-l mai privească, şi-şi adună instinctiv mâinile în față, când îl auzi apropiindu-se. Alexei se opri în fața ei, privindu-i părul ciufulit de pernă şi pielea uşor bronzată şi puțin înroşită.

- Ați fi la fel de îngrijorată dacă Paolo s-ar afla aici, cu dumneavoastră? întrebă el încet.

Storm îl privi cu ochi mari, plini de reproş.

- Paolo n-ar intra niciodată în camera mea! replică ea cu fermitate.

- Ba da, dacă i-ați permite.

- N-am intenția să i-o permit, signor Romano!

- Evident.

Nu avea nici un motiv să creadă că era sarcastic, dar simțurile îi erau în alertă față de cele mai mici aluzii, şi preferă să considere ironic răspunsul lui.

- Cel puțin, Paolo n-ar intra în camera mea neinvitat, signore! Nu v-ați afla aici, dacă n-ați fi intrat din proprie inițiativă. Nu v-am invitat!

- Foarte bine, domnişoară Gavin!

Alexei îşi înclină un moment capul, reuşind să arate demn şi autoritar, în pofida ținutei sale neconvenționale.

- Vă rog să mă iertați că v-am compromis. Noapte bună!

- A...!

Storm îl privi cum se îndrepta spre ușă și, din cine știe ce motiv inexplicabil, alergă după el și-i puse o mână pe braț, cu inima bătându-i frenetic.

- Vă rog, signor Romano, n-am... n-am vrut să... Vreau să spun, vă sunt foarte recunoscătoare pentru că mi-ați deschis fereastra, dar...

Un timp, Alexei nu spuse nimic. Storm tremura ca o frunză sub privirea lui. Apoi, fără o vorbă, întinse mâinile și o cuprinse în brațe, strângând-o la piept cu puterea lui incredibilă care-i înăbușea complet voința.

Gura îi era dură și poruncitoare, furioasă și agresivă, la fel ca data trecută, dar Storm nu făcu nici un efort să se elibereze, supunându-se doar emoției irezistibile care o străbătea. Apoi, dintr-o dată, deveni conștientă de un sunet slab, aproape nedeslușit, care se auzea de pe galerie, și-și dădu seama că se apropia cineva, iar ușa camerei era larg deschisă.

Alexei Romano auzise și el și, într-o clipă, îi dădu drumul și se duse la ușă, privind în galeria slab luminată, dar fără să pară a vedea pe nimeni. Dintr-o dată, întoarse capul spre ea, cu o privire care o făcu să se înfioare, coborându-și grăbită ochii, instinctiv.

- Scuzele mele, domnișoară Gavin.

își înclină din nou capul, cu un gest de salut.

- Noapte bună!

Storm mai stătu câteva secunde pe loc, cu mâinile ridicate la piept şi mintea pradă unui tumult haotic - iar de astă dată, nu-l mai chemă înapoi.

Capitolul 6

Paolo fu primul care menţiona indiscreţia lui Alexei, a doua zi, după cină. O chemă pe Storm în grădină, unde îl găsi după ce-l culcase pe Gino. Era un amurg auriu strălucitor, cu marea, jos, de un albastru intens, calmă ca un lac de acumulare. Atmosfera era atât de limpede, încât Storm ar fi putut să jure că distingea în depărtare curbura peninsulei Sorrento.

- Arăţi foarte frumoasă, cara mia!

Storm ştia că rochia bleu în stătea bine, şi-şi duse mâna la păr cu un gest nesigur, zâmbind, Paolo îi luă mâna într-a lui, începând să-i ridice degetele unul câte unul.

- Mi-e mult mai uşor să mă simt frumoasă aici, răspunse ea, fără să-i dea şi alte explicaţii.

Paolo nu ridică privirea spre ea, nici nu zâmbi, iar Storm se încruntă, înclinând capul curioasă.

- Cred că arăţi foarte frumoasă şi foarte... sexy... în eleganta ta roba roz, carissima.

Vorbea încet, cu subînţeles, iar suspiciunile lui Storm se confirmară, deşi nu spuse nimic. în sfârşit, ochii lui negri se ridicară, privind-o parcă până-n adâncul sufletului, la fel ca ai lui Gino.

- Ah, cara mia, de ce Alexei? De ce nu eu?

Storm îi susţinu un moment privirea, nevrând să-i ghicească gândurile, deşi cuvintele lui le exprimau suficient de grăitor.

- Doar... doar nu-ţi închipui că l-am chemat...

Scutură vehement din cap.

- Te înşeli, Paolo, te înşeli amarnic!

- Mă înşel?

Nu se aştepta s-o creadă, iar din expresia lui se vedea clar că aşa era.

- Alexei... Signor Romano... a venit în camera mea numai ca să deschidă o fereastră care se înţepenise. N-o mai puteam deschide.

- }i-aş fi deschis-o eu, cara.

Storm clătină din cap.

- Nu, nu înţelegi, Paolo. Eu...

- De ce nu m-ai chemat pe mine, carissima?

începu să-i sărute încet degetele, cu ochii întunecaţi şi chinuiţi.

Storm trase adânc aer în piept, hotărâtă să clarifice lucrurile.

- Paolo, ai de gând să mă asculţi? Te rog Alexei n-a făcut decât să vină şi să-mi deschidă fereastra, n-ai absolut nici un motiv să te agiţi!

- Storm! Bellissima!

îi sărută degetele din nou, clătinând încet din cap.

- La ora unu noaptea? Dar nu e nevoie să-mi explici, cara, nu-ţi pretind scuze, nu e nevoie să mi le prezinţi. Dar să-l chemi în camera ta pe Alexei, în locul meu...

îşi duse o mână la inimă, oftând.

- Asta mă doare, carissima!

- Paolo! încetezi o dată sau nu? Ai înţeles greşit. Ti-am mai spus, greşeşti amarnic! Şi acum, te rog, nu-mi mai veni cu asemenea... cu asemenea acuzaţii!

Voia să-l convingă, dar n-avea nici o şansă. Pe chipul lui se

vedea clar că, probabil cu încurajarea mamei lui, trăsese concluzia că Storm îl invitase pe Alexei în camera ei într-un scop mult mai serios decât deschiderea unei ferestre recalcitrante.

- Ştiu că-l găseşti atrăgător pe Alexei.

îi luă mâinile iar, ţinându-le într-ale lui.

- Datorită acelei expresii aspre şi crude, si? Ti-am spus că femeile o găsesc atrăgătoare, nu-i aşa? Dar nu e pentru tine, bellissima. Nu-l interesează femeile, nu te va face fericită, aşa cum te pot face eu. Nu mi-a venit să cred, azi dimineaţă, când mama mi-a spus că l-a văzut ieşind din camera ta! Şi totuşi, ştiu că nu m-ar minţi, nici măcar ca să mă facă să mă despart de tine, cara mia!

Şi exact asta sperase signora să rezolve, îşi spuse Storm cu înverşunare. Sperase să-l instige pe Paolo împotriva ei, astfel încât să-şi îndrepte atenţia spre o fată mai dezirabilă, dar Paolo nu făcuse decât să-şi exprime dezamăgirea, iar acum încerca s-o convingă să-l invite pe el în cameră, nu pe vărul lui.

- Signora Veronese a înţeles greşit ceea ce a văzut, Paolo, insistă ea. Gino avusese un coşmar şi m-am dus la el. Plânsul lui l-a trezit şi pe Alexei, care a venit să vadă ce era cu Gino. Atunci, am menţionat că mi-era atât de cald pentru că mi se înţepenise fereastra, iar el a venit în cameră ca să deblocheze. Nimic mai simplu!

- Şi te-a sărutat de noapte bună? sugeră Paolo încet, iar Storm îşi muşcă buza. După câte se părea, signorei nu-i scăpase nici un amănunt.

- M-a... m-a sărutat, recunoscu ea, fără tragere de inimă. Nu

ştiu prea bine de ce. M-a luat prin surprindere şi... ei bine, şi m-a sărutat, asta-i tot!

- Nu ştii de ce? E bărbat, bellissima, şi vrea să te aibă pentru el!

- Paolo!

- Ei bine, n-o să te aibă, eşti a mea!

- Termină!

Storm îşi smulse mâinile din strânsoarea degetelor lui, privindu-l cu ochi strălucitori şi furioşi.

- Nu sunt a ta, Paolo!

- Aşa!

Umerii lui expresivi se ridicară, într-un gest de resemnare.

- Va să zică, te-am pierdut în favoarea lui Alexei.

- Nu-i adevărat!

Nu păru s-o audă, preocupat numai să-şi plângă sieşi de milă.

- Niciodată n-am crezut că Alexei îşi va lua o amantă, spuse el, cu o privire de reproş şi gura îmbufnată. Iar acum, dintre toate femeile, te-a ales pe tine! Madre di Dio! Nu există dreptate pe lumea asta!

- Paolo! Ai de gând să încetezi?

Storm se ridică în picioare, cu mâinile încleştate şi o expresie disperată în ochi.

- Nu intenţionez să devin a lui Alexei - iar tu n-ai dreptul nici măcar s-o sugerezi!

- Dar, cara, insistă Paolo, cu ochii plini de tristeţe şi regret, n-o să se însoare cu tine. E ultimul din neamul Romano, n-ar face-o.

- Ooof!

Prea frustrată şi furioasă pentru a-şi mai găsi cuvintele, Storm se răsuci scurt pe călcâie şi alergă în casă, lăsându-l cu privirea pe urmele ei şi fără să înțeleagă nimic.

Tresări aproape cu vinovăție când o găsi pe signora Veronese singură în salonul cel mare, şi se opri din fugă, cu respirația sacadată şi obrajii înroşiți de furie şi efort. Un moment, stătu în uşa deschisă a glasvandului, privind-o pe femeia cu față posomorâtă, şi-i observă lucirea de satisfacție din ochi.

Era evident că signora Romano trăsese singură concluziile despre plecarea grăbită a lui Storm din grădină, şi era foarte satisfăcută. Storm, însă, nu era dispusă să lase lucrurile nelămurite. Fusese defăimată, insultată de femeia aceea, şi avea de gând să-i arate cât se înşelase.

- Signora Veronese.

înghiți în sec, susținând cu efort privirea ostilă a acelor ochi negri.

- Ați... ați făcut o greşeală aseară... azi-noapte. Când l-ați văzut pe signor Romano... vreau să spun.

- L-am văzut pe signor Romano cu ochii mei, signorina, ieşind din camera dumitale azi-noapte, la ora unu.

Vorbea o engleză excelentă, dar Storm n-o mai auzise niciodată rostind fraze atât de lungi, iar expresia îi era rece, calmă şi implacabilă.

- Şi i-ați spus lui Paolo!

- Fireşte! Onoarea mă îndatora să-mi informez fiul că femeia pe care a întreținut-o cu atâta generozitate îl primea în

dormitor pe şeful ei.

- Nu!

Ochii verzi ai lui Storm scăpărară de furie.

- Nu este adevărat, signora, şi nu aveți nici un drept s-o spuneți!

Femeia cea slabă de ridică în picioare cât era de înaltă, condamnând-o fără drept de apel prin expresia trăsăturilor ei aristocratice.

- Te-am văzut eu însămi, signorina! Nu voi permite ca vorbele mele să fie contestate de o servitoare!

- Dar vă înşelați!

O mână prelungă îi opri cu un gest dispreţuitor toate protestele.

- Puțin îmi pasă dacă nepotul meu îşi ia o duzină de țiitoare, dar nu voi permite ca fiul meu să se încurce cu o asemenea femeie, signorina! Acum te vede aşa cum eşti şi nădăjduiesc că va uita de toată neghiobia asta şi va căuta o femeie potrivită cu propria lui postură în viață!

Câtă aroganță! îşi spuse Storm înnebunită, simțind că i se învârteau mințile de furie şi zăpăceală. O asemenea înfumurare din partea unei femei al cărei fiu recunoştea că trăiau din generozitatea nepotului ei, pe care-l dispreţuia atât de mult, era aproape iuncredibilă. Un moment nu spuse nimic, stând doar cu mâinile încleştate pe lângă trup şi ochii verzi scânteindu-i de furie.

- Puteți crede ce doriți, signora, spuse ea într-un târziu, cu o voce care suna surprinzător de calmă într-o asemenea situație,

dar vă înşelați, iar dacă vorbiți cu signor Romano, o să v-o spună şi el.

O sprânceană delicată se arcui, iar buzele strânse ale femeii se strânseră dispreţuitor.

- Credeți că aş fi atât de nedelicată, signorina? Vă înşelați!

Privindu-i trăsăturile dure, neînduplecate, şi lucirea malițioasă din ochii negri, Storm îşi dădu seama că totul era zadarnic. Oricât ar fi încercat, n-o putea convinge pe signora Veronese - şi, după un moment, clătină din cap şi se întoarse, pornind spre ieşire, cu capul sus.

Uşile duble se deschiseră înainte de a ajunge acolo, şi intră contessa, zâmbind la vederea ei. Apoi îi observă obrajii înroşiți şi ochii strălucitori de furie, şi întinse o mână, cu un gest impulsiv.

- Storm, cara!

Ochii ei prietenoşi se îndreptară imediat spre signora, revenind apoi la Storm.

- Cara, ce s-a întâmplat?

îi era mult mai dificil să-şi păstreze calmul în fața atitudinii prietenoase a contesei, iar Storm clătină din cap, cu o senzație de sufocare.

- O, nimic serios, contessa, este... este în regulă.

- Piccola!

Mâinile blânde ale contesei le strânseră pe ale ei, într-un gest încurajator.

- Nu e în regulă deloc, când arăți atât de tulburată, parc-ai fi gata să izbucneşti în plâns. Spune-mi ce te necăjeşte!

După privirea pe care o aruncă spre signora Veronese, se

văzu clar că ştia a cui era vina, iar Storm se simţi foarte tentată să-i spună ce concluzii trăseseră Paolo şi mama lui după vizita lui Alexei în camera ei. Dar se temea să nu izbucnească în plâns, aşa că nu făcu decât să clatine din cap, cu o încercare de zâmbet.

- Pare să se fi răspândit părerea, contessa, că aş fi amanta lui Alexei!

Şi, cu aceste cuvinte, se întoarse şi urcă în fugă scara, spre camera ei.

Storm hotărî că micul dejun era o masă la care-si putea permite să renunțe, asa că a doua zi dimineața rămase cu Gino în camera lui, după care se duseră direct în clasa improvizată. înainte de prânz, usa se deschise si apăru Alexei, iar inima lui Storm începu să bată agitată la vederea expresiei lui întunecate si meditative. Până si Gino păru să simtă că nu era momentul pentru a-si întâmpina unchiul cu exuberanța obişnuită si nu făcu decât să-i zâmbească, rămânând pe scaun.

- Domnisoară Gavin, puteți să veniți până în cabinetul meu, vă rog?

Storm dădu din cap, cu inima bătându-i nebuneste în piept, închizând încet cartea din care citea.

în cabinet, Alexei se asează pe marginea biroului, legănându-si încet un picior, cu o mână pe genunchi si cealaltă ținând-o de încheietură, în timp ce o privea fix pe Storm cu ochii lui albastri.

Stătea mult prea aproape, iar Storm, asezată în fotoliu, avu familiara senzație de emoție pe care numai el putea să i-o provoace, desi stia ce-avea să spună si să facă. Sosise momentul de care se temuse - momentul când avea să-i spună că nu mai

putea s-o țină angajată.

Câteva secunde, Alexei nu spuse nimic. Scoase o țigară si o aprinse, fumul ascunzându-i liniile sculpturale ale obrajilor si gura strânsă, dreaptă. Gura care cu două nopți în urmă o sărutase la fel de nemilos ca acum.

- Trebuie să vă laud pentru felul cum procedați cu Gino când are acele... cosmaruri.

Storm nu se aşteptase să audă aşa ceva şi-l privi prudentă, întrebându-se dacă nu cumva formula scrisoarea de recomandare pentru următorul patron.

- Pentru a linişti un copil speriat, e de ajuns doar puțină... blândețe, signore, spuse ea încet, simțind pe neaşteptate că-i venea să plângă.

- Dar dumneavoastră aveți o... blândețe deosebită. Puține persoane au un asemenea har de a linişti copiii.

- Vă mulțumesc.

- Acum vă dați seama de ce n-am vrut să-l trimit la şcoală până nu era absolut necesar?

- Poate.

Storm nu se gândea cu adevărat la Gino, ci era nerăbdătoare să afle ce hotărâre luase în legătură cu viitorul ei.

- Nu sunteți de aceeaşi părere cu mine?

Făcu un efort să revină la subiect.

- Nu întru totul, signor Romano.

Expresia lui încruntată confirmă că nu-i plăcea nici măcar o critică atât de diplomatic expusă, iar o sprânceană i se ridică întrebător.

- Mai aveți ceva de adăugat?

Storm ezită, apoi clătină din cap.

- Nu în acest moment, signore.

- înțeleg.

Alexei se ridică de pe birou şi începu să se plimbe prin încăpere, cam nervos, oprindu-se doar un moment în dreptul ferestrei, după care se întoarse lângă birou.

- Dar nu sunteți de acord cu felul în care mă ocup de Gino, si, signorina?

Intercala atât de rar cuvinte italieneşti în frazele englezeşti, încât Storm bănui că era mult mai tulburat decât părea.

- N-am spus asta, negă ea încet.

- Dar...?

O interoga nemilos, iar Storm trase adânc aer în piept, hotărâră să nu se mai lase provocată.

- Nu... nu vreau să spun mai mult despre opiniile mele, signor Romano, aşa că vă rog să nu mă mai întrebați.

- Sunteți şi încăpățânată, murmură el, încet.

Storm îşi muşcă buza, nervoasă.

- Nu pentru a vorbi despre Gino v-am chemat aici, domnişoară Gavin.

- Ştiu, răspunse ea, surprinsă de propriu-i calm.

Ii privi un moment, apoi îşi coborî din nou ochii spre mâinile împreunate în poală.

- Am bănuit că altceva vă preocupa.

- Sunt chiar atât de străveziu? întrebă Alexei, cu o blândețe curioasă.

- Nu, nu tocmai dar... dar nu mi-e greu să ghicesc ce vă frământă, signore.

Un moment, Alexei nu spuse nimic, privind-o doar lung, apoi se aşeză iar pe marginea biroului.

-Sigur că puteți ghici, spuse el încet. Cred că mătuşa mea a fost...

Lăsă fraza neterminată, încheind-o doar printr-o ridicare din umeri.

- îmi pare rău pentru asta. Mă tem că v-am afectat reputația mai mult decât crezusem, domnişoară Gavin.

- O, vă rog, nu...

Ştia ce avea să urmeze, iar inima i se strânse ca un bulgăre mic şi rece în piept, în aşteptarea acelor cuvinte. Că-i părea rău că o compromisese, dar era ultimul descendent al unei vechi familii aristocratice şi nu-şi putea permite să lase asemenea bârfe pe seama lui să se răspândească, etc. Era inevitabil, ştia, şi aştepta prăbuşită verdictul.

- Din păcate, prezența mea în camera unei femei la acea oră din noapte este suficient de insolită pentru a fi stârnit mai multe comentarii, decât dacă aş fi fost...

Nu duse fraza până la capăt, dar era evident că se referea la Paolo.

Storm stătu un moment nemişcată, cu capul în piept, având senzația că lumea se oprise în loc. Părul des îi ascundea fața, şi arăta foarte mică şi lipsită de apărare.

- Vreți să plec, signor Romano.

Era o afirmaţie, nu o întrebare, căci nici nu se aştepta la alt răspuns.

- înţeleg, desigur.

- Să plecaţi?

Storm ridică în grabă privirea. Ceva din tonul lui îi dădea noi speranţe, şi-i văzu ochii albaştri privind-o fix, cu o cută mică adâncită între sprâncene.

- Eu... eu credeam...

Cuvintele refuzau să se formeze, aşa că nu făcu decât să clatine încet din cap, întrebându-se ce altă soluţie putea să-i propună.

- Am intrat în camera dumneavoastră din proprie iniţiativă, domnişoară Gavin.

Dintr-o dată, tonul lui Alexei devenise mai pragmatic, ca şi cum ar fi luat o hotărâre de nestrămutat.

- Chiar dumneavoastră mi-aţi atras atenţia, cu acel prilej, că nu mă invitase, şi prin urmare sunt dator să iau măsurile cuvenite pentru a îndrepta răul pe care l-am făcut.

- Nu... nu înţeleg.

Storm se ridică în picioare, căci îi era greu să-i vorbească despre aşa ceva stând aşezată, la o asemenea distanţă.

- întrucât i-aţi spus-o şi contesei, sunteţi pe deplin conştientă că Paolo şi mătuşa mea au tras concluzia că aţi fi amanta mea, şi din moment ce mătuşa mea nu e genul de femeie care să păstreze pentru sine asemenea bârfe, mâine, când se va duce la croitoreasă, vestea va ajunge la cunoştinţa a jumătate din Napoli.

Suna atât de brutal şi obscen, încât Storm strânse pumnii, simțind că-i venea sângele-n cap.

- Dar e... e ridicol! Ştiți că nu e adevărat, şi o ştiu şi eu!

- Ați încercat să-l convingeți pe Paolo? întrebă el încet.

Storm dădu din cap, cu o expresie nefericită în ochi.

- Nu m-a crezut.

- Evident! Din păcate, Paolo îmi atribuie mai multe dintre trăsăturile familiei decât ar fi cazul. îşi imaginează că mintea mea merge pe aceleaşi căi întortocheate ca a lui.

- Nu... nu ştiu ce să spun, signor Romano.

Storm îi privi rugător trăsăturile aspre, simțindu-se complet dezorientată. Dacă nu-i cerea să plece, ce altă soluție ar mai fi putut propune?

- A fost un ghinion, ca să nu spun mai mult, dar dumneavoastră ați fost complet nevinovată şi, în situația care se crease, am fost nevoit să procedez aşa cum am considerat că era mai bine.

Vorbea pe un ton calm şi rece, în timp ce Storm îl privea pe sub gene, cu inima bătându-i dureros între coaste, în aşteptare.

- N-avea nici un rost să neg că fusesem în camera dumneavoastră şi, întrucât trecutul familiei tinde să nege că a fost o vizită atât de nevinovată, am luat singura măsură posibilă.

- Singura... singura măsură?

îl privea cu prudență, înlăturându-şi cu o mână părul blond de pe față , iar Alexei continuă fără s-o privească, strivind țigara în scrumieră, cu degete albite de încordare.

- Am spus că intenționez să mă însor cu dumneavoastră şi,

prin urmare, era firesc să vă fac o scurtă vizită, în intimitatea dormitorului.

Storm îşi ţinu respiraţia, refuzând să creadă ce auzise. Inima îi bătea atât de tare, încât era singură că Alexei i-o auzea, în timp ce-şi aprindea încă o ţigară.

- Adică... adică vreţi să spuneţi, serios, că...

- Nu-mi stă în fire să glumesc în legătură cu lucruri atât de serioase, domnişoară Gavin... Storm, îi adăugă el numele de botez, ca şi cum folosirea acestuia ar fi fost proprie noului său rol, pe care intenţiona să-l joace cât mai credibil.

- Dar nu e nevoie să vă căsătoriţi cu mine, şopti Storm, apăsându-şi cu o mână gâtul, unde-i pulsa necontrolat o venă.

- Te aşteptai să te concediez pe loc? întrebă el.

Pentru prima dată, Storm îşi dădu seama că-l nedreptăţise gândind aşa ceva despre el.

- Vă rog... vă rog să mă iertaţi. Dar nu trebuie să mergeţi atât de departe pentru a-mi salva reputaţia, signor Romano. Nu... n-are nici un sens!

Pe chipul lui ca o veche sculptură în bronz, cu trăsături arogante şi ochi de gheaţă sclipind deasupra acelor pometi înalţi, slavi, se ivi o expresie severă şi aspră, iar Storm simţi cu cât efort îşi păstra calmul. îşi duse mâinile la gură, ca să fie sigură că nu-i mai scăpa nici un cuvânt.

- Să înţeleg că găseşti ideea unei căsătorii cu mine atât de dezgustătoare încât o respingi din capul locului?

Dispreţul din glasul lui o făcea să se crispeze de ruşine, şi clătină din cap aproape instinctiv.

- Nu, nu, în nici un caz, dar...

- Sau, poate, preferi ca lumea să te creadă amanta mea?

- O, vă rog, nu...

Storm fu îngrozită să descopere că iar îi veniseră lacrimi în ochi şi le şterse grăbită, cu o mână tremurătoare. înainte de a apuca să-şi revină complet, însă, degetele lui puternice îi atinseră uşor obrazul, stârnindu-i aceeaşi senzație familiară de surescitare.

- Poate că am ales un mod prea brusc de a ți-o spune, rosti el încet, cu o blândețe care contrasta atât de puternic cu asprimea dinainte, încât Storm abia dacă o credea posibilă. Nu am, după cum cred că ai descoperit deja, talentul lui Paolo de a juca roluri de curtezan.

îl privi ca prin ceață, nesigură cum să reacționeze.

- Ce-a spus Paolo despre... despre...

- Despre ideea de a mă însura cu tine?

Un moment, gura lui lată şi dreaptă se arcui într-un zâmbet vag.

- Cred că a fost prea stupefiat ca să spună mare lucru, dar nu mă îndoiesc că va remedia situația după ce va avea timp să se deprindă cu ideea.

Ochii lui albaştri o priviră ferm un moment.

- Şi tu - tu ce ai de spus, Storm?

Storm se întoarse şi porni spre fereastră, privind grădina de jos, copacii înalți şi bazinul care scânteia în lumina soarelui de iulie, aruncându-şi reflexele pe tavan.

- Nu... nu pot gândi prea limpede în clipa asta, spuse ea, fără

să se întoarcă.

- Ti-e foarte dificil să accepți?

Grăbită, clătină din cap.

- A, nu, nu... tocmai.

In sfârşit, întoarse capul, privindu-l peste umăr.

-Am vorbit cu contessa, spuse ea încet, şi văzu în ochii lui albaştri că înțelegea. A spus...

Ezită, neştiind cât de sinceră putea fi în legătură cu confidențele contesei, dar Alexei o privea, iar ochii lui albaştri erau irezistibili.

- A spus că v-ați fi căsătorit cu mama lui Gino, dacă ați fi fost în locul... în locul fratelui dumneavoastră.

O secundă, Alexei se încruntă, parcă nemulțumit de critica la adresa fratelui său mort, iar Storm se temu că mersese prea departe, dar apoi ridică din umeri, cu chipul destinzându-i-se.

- Poate că aş fi făcut-o, recunoscu el.

- E o femeie minunată, contessa, îndrăzni Storm.

De astă dată, Alexei îi dădu dreptate, înclinând din cap cu convingere.

- Cum ştiu mai bine decât oricine, spuse el. Şi, cunoscând-o pe contessa, îmi vei înțelege mai bine decizia. Nu este o poziție de invidiat pentru nici o femeie, şi am jurat ca nici o femeie să nu ajungă într-o asemenea situație din cauza mea.

- Vă sunt recunoscătoare pentru considerație, signor Romano.

- Nu ştiu cât de recunoscătoare e cazul să-mi fii, răspunse el. Asta rămâne de văzut. Desigur, pentru tine nu va interveni nici

o schimbare, decât aceea că de-acum încolo vei avea protecția de a fi logodnica şi, mai târziu, soția mea.

-Dar, cu siguranță, se grăbi Storm să-l întrerupă, dacă ne... dacă nu faceți decât să vă logodiți cu mine, atâta va fi de ajuns ca să... ca să rezolvăm problema.

Ochii lui albaştri o priviră din nou cu o expresie de gheață, iar buzele ferme i se strânseră amenințător.

- Pari hotărâtă să eviți o căsătorie cu mine, spuse el cam repezit. Ezitarea ta mi se pare cam ciudată în împrejurările existente, şi deloc măgulitoare!

- O, dar n-am vrut să...

îl privi deznădăjduită.

-N-am vrut să par evazivă, nici... nici să vă jignesc. îmi pare rău, atâta numai că... nu vreau să ajungeți într-o situație pe care mai târziu o veți regreta, signor Romano.

Alexei nu schiță nici un gest de a i se alătura lângă fereastră, iar Storm mulțumi cerului pentru asta, căci o tulbura cum nici un alt bărbat n-o mai făcuse, şi avea nevoie de timp ca să se hotărască.

-Nu anticipez nici un fel de regrete, spuse el încet. Şi cred că ar fi mai bine să-mi spui Alexei. Un apelativ atât de formal din partea viitoarei mele soții ar putea să li se pară cam ciudat altora.

Storm era prea timidă ca să încerce din primul moment, dar veni din nou lângă el.

- Desigur.

- Poate crezi că sunt prea preocupat de nişte lucruri care pentru alți oameni sunt de-acum certe, sugeră el, iar Storm

clătină din cap.

- Nu, nu, în nici un caz.

Alexei se aşeză pe marginea biroului, încleştându-şi mâinile bronzate şi puternice pe lemnul lustruit, astfel încât Storm simţi imboldul inexplicabil de a i le atinge.

- Tatăl meu, fratele meu... de generaţii în şir, bărbaţii din neamul Romano şi-au luat ce femei au vrut şi au considerat că li se cuvin.

Părea să-i judece atât de aspru, încât Storm simţi un mic fior de teamă străbătându-i o clipă şira spinării, după care Alexei ridică ochii spre ea.

- Prin urmare, îţi dai seama că mătuşa Sofia avea destule motive să fie bănuitoare.

Se îndreptă dintr-o dată, dominând-o cu statura lui înaltă, în timp ce pe chip i se citea o undă ciudată de nelinişte.

- Şi acum, Storm, îmi dai răspunsul?

în faţa unei decizii imediate, când crezuse că mai avea atâta timp de gândire, Storm fu cât pe ce să intre în panică. Inima îi bătea nebuneşte între coaste, şi-şi simţea picioarele moi, tremurând atât de tare încât se temea să nu-i cedeze în orice clipă.

Apoi privi stăråturile întunecate, conturate puternic, şi ochii albaştri ca gheaţa de sub sprâncenele negre, şi ştiu ce avea să spună încă înainte ca buzele ei să articuleze cuvintele.

- Am să mă mărit cu tine, Alexei, murmură ea cu voce slabă, răguşită.

Capitolul 1

Trecuseră trei săptămâni de la nuntă, o ceremonie discretă în Napoli, cu soarele cald de septembrie răspândind o atmosferă inexplicabil de tristă pentru o asemenea ocazie. Storm încă nu era obişnuită să i se spună signora Romano, iar acest nume îi provoca o ciudată senzaţie de panică ori de câte ori îl auzea, determinând-o să se întrebe dacă nu cumva greşise acceptând să facă un pas atât de irevocabil.

în alte privinţe, viaţa nu i se schimbase prea mult, căci Alexei părea să considere că făcuse tot ceea ce se cuvenea, dându-i numele lui. încă mai locuia în camera ei, pe care o despărţea de a lui Alexei cea a lui Gino, un aranjament pe care signora Veronese îl privise cu multe ridicări de sprâncene şi ţuguieri ale buzelor ei subţiri.

Contessa o considera în mod vizibil o stare de fapt nefericită, iar Storm bănuia că i-o şi spusese, destul de brutal, lui Alexei. Paolo, din partea lui, considera că era un semn de bun augur pentru activităţile sale viitoare, şi încercase de vreo două ori s-o invite pe Storm să petreacă o seară în oraş cu el.

Un timp, Storm rezistase, dar vremea era atât de frumoasă şi rămăseseră atâtea locuri pe care încă nu le văzuse, încât se aştepta să cedeze nu peste mult, dacă Paolo mai insista. Evident, Paolo nu se dezminţi şi, într-un târziu, Storm acceptă.

Era o zi frumoasă şi caldă, fără arşiţa toridă a verii, iar Paolo vârî capul pe uşă, zâmbind cu speranţă. Uitându-se la ceas, Storm văzu că era abia jumătatea dimineţii, aşa că se încruntă curioasă, întrebându-l ce căuta acolo, în loc să fie la firmă.

- Trag... cum se spune?... trag chiulul, răspunse el cu un zâmbet irezistibil.

Gino râse, încântat să păstreze secretul.

- Dar, Paolo, dacă...

- Quieto.

Paolo îi puse un deget pe buze, făcând-o să tacă, apoi se întoarse spre Gino, căruia îi făcu ştrengăreşte cu ochiul.

- Vade via, Gino, hm?

Băiatul zâmbi complice, își lăsă cartea jos şi ieşi pe balcon, în timp ce Paolo se aşeza lângă Storm.

- Paolo...

- Şşt!

Același deget al tăcerii îi apăsă din nou buzele.

- Unde mergem, cara mia?

- Paolo, nu pot merge nicăieri cu tine, ştii asta. Trebuie să-i predau lui Gino lecțiile.

- Lecții! respinse el ideea cu dispreț. Signora Romano dă lecții, ca o governante? Acum eşti signora Romano, bellissima mia! Să nu uiți asta!

- Mă întrebam dacă nu cumva ai uitat-o tu, replică încet Storm. Nu mai e la fel ca înainte, Paolo, nu-i aşa?

- Ah, Storm, bella mia! Mi-am asumat riscul ăsta ca să fiu cu tine, şi tu poți fi atât de crudă încât să mă alungi? E doar pentru puțin timp, carissima, numai o mică plimbare, hmm?

Era inevitabil să cedeze, își spuse Storm, privindu-i ochii negri şi convingători - dar n-o făcu decât cu teamă.

- Bine, oftă ea, am să vin cu tine, Paolo, dar numai pentru

scurtă vreme.

- Bene! Unde mergem, cara mia?

Storm clătină din cap, râzând împotriva propriei voințe de plăcerea lui de a o fi înduplecat.

- Sunt atâtea locuri pe care aş dori să le văd, spuse ea. De exemplu, mi-ar plăcea să mergem la Pompei. Nu e foarte departe, nu-i aşa?

- Pompei?

Preferința ei părea să-l intrige, iar expresia lui deznădăjduită o făcu să râdă din nou. Paolo o făcea mereu să râdă, îi ridica moralul de minune şi, la drept vorbind, Alexei n-o lua în seamă mult mai mult decât înainte, ceea ce o cam demoraliza.

- Aş dori să văd ruinele oraşului Pompei, insistă ea. Dar, dacă nu vrei să mă duci, pot să merg singură şi să-mi caut un ghid.

- Şi-ai să cauți şi necazul cu lumânarea, din partea lui Alexei, cara mia! replică Paolo, dându-şi ochii peste cap. Crezi că ți-ar permite să umbli singură cu un ghid, ca o turistă? Madre di Dio!

- Ei, el nu mă duce nicăieri, aşa că nu prea am de ales, nu-i aşa?

Imediat ce rostise aceste cuvinte, Storm îşi dori să nu le fi spus, iar zâmbetul lui Paolo îi confirmă că se pripise.

- O, povera piccola! Mi se face milă de tine!

Nu părea să-i pese că Gino era la doi paşi, pe balcon, şi că-i auzea foarte bine. Storm nu îndrăznea nici ea să se gândească la ceea ce-ar fi spus Alexei dacă afla că Paolo era acolo, şi se întrebă, din nou, de ce venise.

- Paolo, cum ai reuşit să vii? îl întrebă ea. Alexei ştie că tragi chiulul?

Paolo ridică din umeri, cu deplină nepăsare.

- Poate. Mi-a spus să-i aduc nişte planuri din birou. A fost un pretext ca să te văd, carissima!

Se aplecă din nou şi o sărută pe gură, iar Storm se retrase, aruncând o privire spre balcon, unde Gino părea absorbit de priveliştea de sub fereastră.

- Paolo, te rog, nu face asta!

- O, cara!

Gura lui o căută din nou pe a ei, dar de data asta Storm reuşi să-l evite, împingându-l cu ambele mâini când încercă să se apropie şi mai mult.

- Nici măcar nu te sărută, nu-i asa? întrebă încet Paolo, cu un oftat, privindu-i buzele. Ce păcat, cara mia! Dacă eu as fi avut o soție atât de frumoasă, nu mi-as fi petrecut tot timpul la fabrică!

- Dacă aveai o soție, mă îndoiesc că ți-ai fi petrecut prea mult timp chiar si cu ea! replică Storm.

Când Paolo o privi cu repros, râse.

- N-ai stofă de soț, Paolo.

- Nici Alexei nu are, din câte observ, ripostă el. N-a fost un soț prea grozav până acum, carissima, nu-i asa?

Storm se încruntă, privindu-si mâinile, si clătină din cap.

- Te rog să nu spui asemenea lucruri, Paolo. Există amănunte pe care nu le înțelegi, iar Alexei este soțul meu. Nu-mi place să aud că e vorbit de rău.

- Atunci, ar trebui să se comporte ca un soț!

Paolo îi luă mâinile într-ale lui si începi să-i sărute pe rând vârfurile degetelor, cu o expresie insistentă în ochi.

- Dar cel puțin nepăsarea lui îmi dă dreptul să te invit în lume, bella mia, si?

Apoi ridică din umeri, cu o mutră resemnată.

- Dacă vrei la Pompei, acolo vom merge, dar nu si cu Gino, hmm?

Storm privi din nou mica siluetă de pe balcon, care probabil îsi dădea seama de tot ce se întâmpla.

- Nu-l pot lăsa singur, Paolo, spuse ea.

Paolo se încruntă, nervos.

- Cum să nu poți, cara? Lisetta va avea grijă de el câteva ore

- dacă o rog eu!

îşi rostogoli ochii în cap, cu o expresie răutăcioasă, iar Storm nu se îndoi că Lisetta ar fi făcut tot ce-i cerea, dar era mai puțin sigură că şi signora Veronese avea să fie la fel de cooperantă. Dacă cineva avea să-i spună lui Alexei despre ieşirea lor, mătuşa lui era aceea.

- Nu ştiu...

- O, cara mia!

Paolo se aplecă spre ea şi o sărută pe neaşteptate, fără a-i lăsa timp să se retragă.

- Pregăteşte-te, iar eu am să mă duc s-o rog pe Lisetta să fie bambinaia o vreme, si?

Storm oftă, resemnată. N-avea nici un rost să discute cu

Paolo. N-ajungea nicăieri.

- Si, repetă ea, iar Paolo o mai sărută o dată, uşor, apoi se ridică în picioare.

Storm îl privi cum pleca, cu mari îndoieli asupra acelei excursii, mai ales întrucât Paolo lipsea nemotivat de la fabrică. Apoi oftă şi se duse să-i explice lui Gino.

Acesta stătea ghemuit pe scaun. O privi cu o expresie complice, ştrengărească.

- Zio Paolo e foarte... ya, ya, ya!

îşi dădu ochii peste cap, răutăcios, dar Storm răspunse cu un gest negativ:

- Gino, te rog să nu vorbeşti aşa! Unchiul tău Paolo şi cu mine nu facem decât să...

Ridică din umeri, înțelegând că degeaba încerca să-i explice. Probabil că explicațiile ar fi implicat-o şi mai mult, şi oftă din nou, resemnată.

- N-ai nimic împotrivă să stai cu zia Lisetta un timp, da, iubitule, până mă întorc eu de la plimbare?

- Cu zio Paolo?

Băiatul se ridică, luând-o de mână.

- Unde te duci, zia Tempesta?

Fusese învățat s-o numească „mătuşă“, dar varianta italiană a cuvântului „furtună“ suna atât de simpatic, încât Storm îi ceruse să-i spună astfel.

- Mergem la Pompei. Ai fost vreodată acolo?

Sperase ca Gino să ceară să vină şi el, dar acesta ridică din umeri, cu o nepăsare tipic latină la adresa istoriei.

- Nu-s decât pietre vechi, răspunse el cu dispreț. Acolo se duc numai turiştii. Eu nu vreau să merg.

Storm îi zâmbi, aplecându-se să-l sărute uşor pe creştetul capului.

-Atunci, nu te deranjează să stai cu zia Lisetta până vin eu, nu-i aşa?

Gino clătină din cap, privind-o cu o înțelepciune de bătrân în ochii lui mari.

- Şi n-am să-i spun lui zio Alexei unde ai fost plecată, îi promise el grav.

Gino!

Storm îl privi îngrozită de o asemenea sugestie, dar băiatul păru netulburat.

- Du-te, o îndemnă el solemn, dar cu o lucire jucăuşă în ochi. Nu mă supăr. Ai să te distrezi, da?

N-avea nici un rost să protesteze în fața acelei priviri ştrengăreşti, aşa că nu făcu decât să se aplece, sărutându-l din nou pe frunte.

- Semeni prea mult cu unchiul tău Paolo, îi spuse ea ferm. Ciao, Gino!

* * *

Storm nu ascundea faptul că-i plăcea compania lui Paolo, şi-şi spunea că Alexei n-avea nici un motiv să se plângă, în situația existentă. Nu se putea spune că aveau o căsnicie normală, sau că Alexei ar fi manifestat vreo înclinație de a o duce undeva. Nu era un om căruia să-i placă viața în societate, preferând să-şi consume tot timpul şi toată energia pentru afacerile companiei pe care o conducea.

Pe de altă parte, Paolo acorda companiei numai strictul necesar, rezervându-şi cât mai mult timp ca să se distreze. Storm era de părere că Alexei se comporta extrem de îngăduitor cu el.

Paolo conducea întotdeauna ca şi cum la capătul drumului i-ar fi aşteptat cine ştie ce urgenţă, iar de astă dată Storm îi ceru să meargă mai încet, pentru a-i lăsa timp să admire priveliştile.

- E atât de frumos, spuse ea. Vreau să admir în voie peisajul, Paolo.

îndatoritor, Paolo încetini, aruncându-i o privire.

- Si, signora! Cuvântul tău e poruncă pentru mine! Nu aşa se spune, cara mia?

- Ba da, răspunse Storm, dar mă îndoiesc foarte mult că e valabil şi în cazul nostru!

- Ei, haide, bellissima, n-am încetinit atât de mult încât parc-am sta pe loc, pentru ca tu să poţi contempla peisajele?

- Nu vrei să le vezi şi tu? râse Storm. Sunt foarte frumoase şi sunt sigură că în faţa unor asemenea privelişti pe nimeni nu-l poate ajunge blazarea.

- Sunt într-adevăr foarte frumoase, zâmbi Paolo. Dar tu eşti şi mai frumoasă, carissima. Vă potriviţi, tu şi ţara asta minunată.

- Sper să fie aşa.

Cumva, cuvintele lui îi treziseră o nostalgie neaşteptată, şi privi minunăţiile naturii din jur, dorindu-şi ca Alexei să-şi fi putut găsi timp să i le arate.

- Cara?

Paolo zâmbea întrebător, iar Storm scutură din cap.

- Sunt doar foarte... fericită, spuse ea, râzând încet. De ce-aş

fi altfel?

- De ce, într-adevăr, po' gugina?

Storm îl privi curioasă.

- Ăsta-i un nume nou pentru mine. Ce înseamnă? Sau mai bine să nu întreb?

Paolo ridică nepăsător din umeri.

- De ce să nu întrebi, cara? Nu înseamnă decât „verişoară".

- A, înțeleg. Da, cred că acum sunt verişoara ta, nu-i aşa?

- De vreme ce Alexei s-a însurat cu tine, da, aşa cred. Deşi aş fi preferat să te lase liberă, cara mia, ca să pot face din tine o soție adevărată. Aşa, nu eşti decât o ispită inaccesibilă, pe care nimeni n-o apreciază cum se cuvine.

- Paolo, te rog!

Storm nu voia să discute despre relația ei cu Alexei, mai ales în acel moment, când era atât de relaxată. Drumul îi îmbujorase obrajii şi arăta foarte frumoasă, mai ales în ochii admirativi ai lui Paolo.

- Ce risipă, carissima!

- E treaba mea şi a lui Alexei, replică încet Storm. Şi acum, te rog, să nu mai vorbim despre asta, Paolo. Vreau să-mi priască plimbarea.

- Iar dacă vorbim despre Alexei, o să ți se strice tot cheful?

îl privi un moment. Era foarte arătos şi atrăgător, iar uneori se întreba dacă s-ar fi putut îndrăgosti de el - dar existența lui Alexei excludea acest lucru. Alexei se căsătorise cu ea şi totuşi continua s-o trateze numai ca un şef - iar Paolo se comporta aşa

cum ar fi fost de aşteptat din partea unui soţ recent dobândit, dar niciodată nu s-ar fi însurat cu ea, era sigură. Situaţia era confuză pe toate planurile, iar Storm se întreba uneori cum avea să evolueze.

Când ajunseră, oraşul Pompei se vădi atât de interesant pe cât se aşteptase, iar Storm se bucură să vadă că nu era prea frecventat, datorită perioadei târzii a sezonului. Vizitarea unui asemenea loc, pe care-l cunoştea numai din lecturi, îi dădea sentimentul unei ocazii deosebite.

Coloanele înalte şi zidurile vilelor şi ale templelor se ridicau spre cerul senin, sugerând cât de impresionant arătase cândva oraşul. Străzile, dezgropate din ţărâna învăluitoare a secolelor, erau acum bătătorite de mii de paşi ai străinilor şi se întindeau sub soare.

Storm descoperi templul zeului Apollo şi fu imediat atrasă de uriaşa statuie din bronz care se înălţa pe un soclu de piatră, în mijlocul treptelor şi al coloanelor. Era o sculptură minunată, cu zeul pregătit să-şi ia zborul, ţinându-şi mâinile întinse ca pe vremea când ţinuseră arcul şi săgeata de aur cu care-l ucisese pe monstrul Python.

Paolo o aştepta cam nerăbdător, rezemat de nişte trepte din apropiere.

- Storm!

Glasul lui o readuse la realitate, iar Storm, fără tragere de inimă, îşi abandonă visul cu ochii deschişi.

- Am întârziat prea mult?

- L-ai admirat destul de mult pe Apollo, cara mia. Dacă-i mai

acorzi din timpul tău, am să devin invidios.

- îmi pare rău.

- Că am să-l invidiez?

Storm clătină din cap, râzând.

- Nu, că te-am făcut să aştepți. Ai avut multă răbdare.

îşi privi micul ceas de aur de la mână şi se încruntă, neliniştită.

- Timpul a trecut atât de repede, cred că ar trebui să ne întoarcem, Paolo.

- Crezi că soțul tău îți va simți lipsa?

- S-ar putea, răspunse ea încet.

- La fel cum simte lipsa oricărei proprietăți de-ale lui care dispare pentru un timp, declară el.

Storm strânse pumnii, cu o sclipire furioasă în ochi.

- Paolo, n-ai nici un drept să vorbeşti aşa!

Paolo, însă, nu mai avea chef să se poarte cu tact, iar pe chipul lui oacheş se citea o gelozie cum Storm nu mai văzuse niciodată, surprinzător de vehementă.

- Eu n-am nici un fel de drepturi, scrâşni el aspru. Sunt un povre cugino - vărul cel sărac! N-am drepturi, n-am proprietăți, n-am... O, Madre di Dio! Uneori, îmi vine să-l urăsc pe Alexei!

- Paolo! Te rog, nu... nu spune asta!

Storm îi puse o mână pe braț, privindu-l neliniştită. Niciodată nu-i mai văzuse pe față o asemenea duşmănie, şi se întreba ce anume o cauzase.

Un moment, Paolo nu spuse nimic, privind-o doar în tăcere,

cu ochii aceia calzi şi întunecoşi atât de asemănători cu ai lui Gino, apoi se apropie şi o cuprinse de mijloc, strângând-o lângă el, cu buzele lipite de gâtul ei.

- îmi pare rău, carissima, şopti el, apoi se retrase, privind-o cu o amărăciune comică. Anticipez ceea ce va spune Alexei când am să-l revăd. Ştiu că mă aşteaptă o... o... cum se spune?

- O săpuneală? sugeră încet Storm.

Râse, când Paolo făcu din nou o mutră amărâtă.

- Si, si! Alexei îmi va trage o săpuneală, la fel cum le face cailor, şi va trebui să şi sar, bella mia, altfel va pocni din bici tot ca pentru cai!

- Bietul Paolo!

- Eşti crudă! o acuză el cu glas scăzut şi răguşit, care-i trăda adevăratele intenții. La fel ca toate femeile frumoase, eşti crudă, carissima. Râzi de trista mea soartă, te amuză faptul că soțul tău va...

Oftă adânc şi o trase şi mai aproape, în ciuda încercărilor ei de a-l opri.

- Paolo!

O sărută încet, stăruitor.

- Carissima! şopti el, iar Storm închise încet ochii.

Nu trebuia să-i permită, ştia foarte bine, dar Paolo avea întotdeauna ceva irezistibil, iar Storm simțea o venă pulsându-i la tâmplă, semn că-i plăcea să fie sărutată de Paolo.

- Paolo, te rog, nu!

îi propti din nou mâinile în piept şi-l împinse din răsputeri,

iar când întoarse capul ca să evite încă un sărut, rămase cu ochii mari şi gura deschisă de uimire. Paolo, privind-o, se încruntă curios.

- Storm? Ce este?

Apoi întoarse şi el capul şi, în clipa următoare, făcu un pas grăbit înapoi. Nimeni n-ar fi putut confunda silueta înaltă, în pantaloni gri deschis şi cămaşă albă, care venea spre ei cu mâinile pe lângă trup. Avea un aer amenințător care-i întuneca trăsăturile de bronz şlefuit, făcând ca prin trupul lui Storm să treacă un fior de spaimă.

Alexei se opri în fața lui Paolo, ignorând-o complet pe Storm. Glasul îi era tăios ca oțelul şi mult mai aspru decât i-l auzise vreodată.

- Plecaseşi să aduci nişte planuri, spuse el, iar Paolo dădu din cap. în ochii lui negri se zărea o lucire sfidătoare, dar Storm se îndoia că avea să ducă undeva.

-Am uitat de ele, spuse el îmbufnat, amintind de Gino. îmi pare rău, Alexei.

- Ai preferat să te plimbi pe la țară cu soția mea, am impresia, în timp ce Picerni aştepta planurile.

- Ma, Alexei, lei si e sbagliato...

- Soția mea nu vorbeşte italiana, i-o reteză glasul înghețat al lui Alexei. Te rog să vorbeşti englezeşte.

Voia să-l umilească pe Paolo cât mai mult posibil în fața ei, se vedea limpede, iar severitatea lui o revolta pe Storm. îşi repezi

bărbia înainte, sfidător, ştiind că avea să-i displacă intervenţia ei, dar hotărâtă totuşi să meargă până la capăt.

- Nu e nevoie să faci atâta caz, spuse ea cu o voce pe care şi-ar fi dorit-o mai fermă. A fost... a fost şi vina mea, nu numai a lui Paolo, şi-mi pare rău dacă ţi-am creat dificultăţi, Alexei, dar te rog, nu te descărca pe Paolo.

O secundă, Alexei nu răspunse, nu făcu nici o mişcare, iar Storm se întrebă dacă avea s-o ignore mai departe, deşi îi simţea furia, iar mâinile îi tremurau. Apoi se întoarse încet şi o privi, cu ochii reci ca gheaţa, dar în acelaşi timp învăpăiaţi de furie.

- Nu e nevoie să mă informezi că şi tu ai avut o parte de vină pentru expediţia asta, spuse el rece. Dar nici nu mă îndoiesc că Paolo te-a instigat.

îşi privi din nou vărul, sever şi neînduplecat.

- Vei pleca înapoi la fabrică şi ai să-i duci planurile lui Picerni, îi spuse el.

Instinctiv, Paolo o privi pe Storm, iar Alexei adăugă imediat:

- Am s-o duc eu pe soţia mea înapoi acasă.

- Aş prefera să merg cu Paolo!

Storm nu avea idee ce Dumnezeu o îndemnase să spună aşa ceva, şi o clipă amândoi o priviră neîncrezători, după care Paolo clătină din cap încet, rugător.

- Ai să vii cu mine! spuse Alexei, apoi îşi privi vărul. Andare immediatamente, Paolo, per favore!

După ce aruncă o ultimă privire resemnată spre Storm, Paolo se întoarse şi porni spre locul unde parcaseră maşina.

Storm se uită după el, cu un anumit sentiment de vinovăție. Era adevărat că o convinsese să vină cu el, dar dacă l-ar fi refuzat mai categoric, tot incidentul ar fi fost evitat.

Nu-l privi imediat pe Alexei, uitându-se la el doar pe furiş, printre gene. Fără o vorbă, Alexei o prinse brusc de braț, ca într-un cleşte, şi o trase după el, în timp ce se îndrepta la rândul lui spre parcare. Storm fu nevoită să alerge ca să țină pasul cu el. Se simțea ca un copil fugit de-acasă, adus înapoi de un părinte nervos.

- Termină!

încercă să se împotrivească, şi fu cât pe ce să se împiedice, când Alexei îşi continuă drumul. Strânsoarea slăbi uşor, dar continua s-o țină bine, iar Storm îşi dădu seama că degeaba ar fi încercat să se elibereze.

- Nu... nu mă pot ține după tine, Alexei, şi refuz să mă las târâtă ca o sclavă fugară!

Un moment, fu gata să jure că zărise o lucire amuzată în ochii lui, dar apoi Alexei strânse din buze şi o privi glacial.

- Ai mai folosit o dată comparația asta în legătură cu relația noastră, spuse el încet. Şi aş putea să-ți spun, fanciulla mia, că în asemenea momente mi-aş dori să te pot vinde sau cumpăra!

- A, dacă vrei să scapi de mine, replică Storm precipitat, e destul de simplu! Trimite-mă să-mi fac bagajele!

Expresia lui rămase aceeaşi, dar ceva în ochi i se schimbă, făcând-o să se cutremure. Alexei îi susținu privirea, iar Storm îşi simți inima zbuciumându-se nebuneşte între coaste, cuprinsă iar

de acel sentiment de însufleţire.

- Ai pleca? o întrebă el încet.

Dar nu-i lăsă timp să răspundă. Porni din nou, luând-o cu el, deşi nu la fel de repede.

- Diseară, ţi se cere să fii, oficial, signora Romano, îi spuse scurt.

O clipă, inima lui Storm palpită necontrolat, până-şi dădu seama că îl înţelesese greşit.

- Cum...? întrebă ea, cu sufletul la gură. Adică... vreau să zic... unde?

Ochii lui albaştri ca gheaţa o priviră un moment, cu o lucire speculativă în adâncurile lor.

- A, nu te teme, îi răspunse încet. Nu-ţi cer decât să-ţi joci rolul de gazdă în faţa unui partener de afaceri foarte important.

- Aha...! Da, înţeleg.

- Ştiu că ai o rochie potrivită, continuă Alexei, în timp ce Storm încerca să-şi potolească sentimentul de panică. Vei avea timp, când ajungem acasă, să te schimbi şi să te faci prezentabilă la timp pentru sosirea lui, deşi te-ai fi putut pregăti mult mai bine dacă erai acasă când am sosit eu.

- îmi pare rău.

Alexei deschise portiera maşinii şi o ajută să intre, aplecându-se să-i potrivească fusta peste genunchi, astfel încât chipul aspru îi ajunse foarte aproape de al ei.

- Sper că vei dovedi asta, nemaifăcând niciodată aşa ceva, spuse el încet.

Storm se înroşi de furie.

- îmi pare rău că te-am supărat nefiind acasă când ai sosit, spuse ea, cu nepăsare. Dar nu-mi pare său că am plecat cu Paolo. îmi place să ies în lume, iar tu...

îşi muşcă în grabă buza, când Alexei se aşeză la volan, atingându-i brațul cu al lui.

După ce porni motorul, Alexei întoarse capul spre ea, privind-o ferm.

- ...Iar eu, descoperi că las foarte mult de dorit ca soț, spuse el.

Storm nu-i răspunse.

- Mi-am imaginat că Paolo îți satisface cu succes dorințele în acest sens. Nu ai nevoie de nimic de la mine, amante.

L-ar fi contrazis, i-ar fi spus că se înşela în legătură cu sentimentele ei pentru Paolo, dar Alexei văzuse cum era sărutată între ruinele templului lui Apollo şi trăsese singur concluziile. Trebuia, îşi spuse ea după câteva clipe, să-l întrebe pe Paolo ce însemna amante.

Capitolul 8

Paolo nu se întoarse la vilă decât mult timp după sosirea lui Storm cu Alexei. Storm îl văzu pe culoar şi-l întrebă despre vizitatorul pe care-l aşteptau. Alexei fusese enervant de necomunicativ în acest sens.

- Sir Gerald Gordon, o informă Paolo. Foarte bogat şi foarte englez, carissima.

- Englez? îl privi Storm, surprinsă. Alexei nu mi-a spus că e englez.

- Poate spera să-ți facă o surpriză.

Ochii lui Paolo îi contemplară silueta zveltă, acoperită de un halat bleu destul de subțire pentru a-i dezvălui formele, fără a fi transparent. Arăți foarte frumoasă, carissima. Iar halatul ăsta e... Mmm!

îşi sărută extravagant vârfurile degetelor, iar Storm clătină din cap, aruncând o privire spre uşa lui Alexei, în timp ce spunea:

- Mai bine mă duc să mă îmbrac, până nu vine Alexei să mă caute.

în ochii negri ai lui Paolo scăpără o licărirre răutăcioasă.

- Dacă te vede în această roba, bella mia, îi vei topi până şi inima lui de gheață rusească. Madre di Dio, dar ăsta nici nu se poate numi un Romano!

- Paolo, te rog!

- Dar nu te apreciază just, bellissima, şi prin urmare, nu te respectă!

- Te rog, nu...

Un sunet de pe galerie îi făcu pe amândoi să se uite spre uşa camerei lui Alexei, dar înainte ca vărul lui să apară, Paolo se strecură repede în baie. Storm se grăbi spre uşa ei, sperând să intre fără a fi văzută de Alexei, care tocmai ieşea, dar speranța îi fu zădărnicită.

Din felul cum o privi, se văzu clar că-i plăceau dezvăluirile prilejuite de halatul albastru, deşi dacă-i topea inima de gheață rusească, aşa cum spusese Paolo, rămânea de văzut. Ochii lui albaştri o măsurară repede, calculat, din cap până-n picioare. Mai păstrau o urmă a furiei dinainte, dar cea mai mare parte din aceasta dispăruse.

- Va trebui să te grăbeşti, dacă vrei să fii gata la timp!

Storm îl privi, cu un uşor sentiment de vinovăție, mai ales când îşi aminti că Paolo se ascunsese în baia ei, şi speră ca Alexei să nu-l fi văzut intrând acolo. Dădu din cap, fără a îndrăzni să zâmbească.

- Ştiu că trebuie să mă grăbesc.

Ezită, iar şovăirea ei îl făcu pe Alexei să ridice o sprânceană, întrebător.

- Alexei, mă... mă întrebam dacă ai avea ceva împotrivă să nu-mi iau rochia verde.

Alexei îi ceruse în mod special să poarte acea rochie, mai ales pentru că era foarte elegantă şi somptuoasă. Problema era că avea un fermoar pe toată lungimea spatelui, iar singura cameristă care ar fi putut s-o ajute era deja ocupată cu signora Veronese şi contessa.

- Pot întreba de ce nu vrei s-o porți? se interesă el.

- Nu că n-aş vrea, îi explică Storm, dar Clemente e ocupată cu signora Veronese şi contessa, şi nu pot ajunge la fermoarul de la spate, ca să mi-l închei singură. Mă gândeam că dacă mi-aş lua în schimb...

- Prefer să-ți pui rochia verde!

Aşadar, îşi spuse Storm, voia să se încăpățâneze. îl privi cu reproş, dezamăgită că nu era rezonabil.

- Atunci, va trebui să mă ierți dacă întârzii, îi spuse ea. Va trebui s-o aştept pe Clemente până poate veni să mă ajute.

- Nu e nevoie, am să te ajut eu.

Storm îl privi lung un moment, nevenindu-i să creadă, cu inima bătându-i frenetic în timp ce şi-l imagina ajutând-o să se îmbrace.

- Mă... mă ajuți tu?

Sprâncenele lui se îmbinară cu uşoară nervozitate.

- Sunt soțul tău, îi reaminti el scurt.

- A, da, da, desigur!

- Ti-e chiar atât de uşor să uiți asta, hmm?

Storm oftă în sinea ei, presupunând că n-avea s-o lase să uite prea repede de vizita la Pompei.

- Nu, nu mi-e deloc uşor să uit, răspunse ea încet, hotărâtă să nu se lase provocată. Iar dacă vrei să fiu gata la timp, atunci trebuie să încep să mă îmbrac. Te rog să mă scuzi.

- Am spus că te ajut cu rochia.

Ezită, roşie în obraji, nesigură despre ceea ce simțea, ştiind

doar că, spre propria ei surprindere, era gata să aştepte.

- Nu e... vreau să zic, nu trebuie să te deranjezi, Alexei.

Alexei o privi fix.

- Ai prefera să-l chemi pe Paolo să te ajute, poate? întrebă el încet, iar Storm se uită la el uimită,, apoi îşi ridică sub bărbie gulerul cu volane al halatului şi intră încameră. Se răsuci pe călcâie repede, o secundă mai târziu, când auzi uşa închizându-se, şi-l văzu pe Alexei înăuntru, privind-o cu un licăr provocator în ochii lui albaştri.

- Trebuie să te grăbeşti, îi spuse el încet. Nu mai avem mult timp până soseşte musafirul. E englez.

în timp ce vorbea, Storm îşi dădu seama că o rostea ca pe o acuzaţie, şi i se păru că vedea colţurile gurii lui late arcuindu-se într-un zâmbet ironic.

- Nu pari prea încântată că ai să-ţi cunoşti un compatriot.

- Nu mi-ai spus că e englez.

- într-adevăr.

- Deşi ştiai că mă voi bucura să întâlnesc pe cineva din ţara mea.

Ochii lui albaştri o priviră ferm un moment, fără ca Storm să-şi poată da seama ce se ascundea dincolo de masca trăsăturilor lui slave.

- Nu credeam că un partener de afaceri al meu te-ar interesa într-o asemenea măsură.

- Aha...

Alexei era preocupat de altceva, iar Storm îl privi pe furiş, de

la adăpostul genelor, întrebându-se ce-l frământa.

- Vreau să înțelgi, Storm, spuse el în cele din urmă, încet, parcă măsurându-şi fiecare cuvânt, că în ceea ce-l priveşte pe Sir Gerald Gordon, ar fi foarte util să am o nevastă englezoaică.

- Da, înțeleg...

îl privi un moment în ochi, apoi se grăbi să-şi înăbuşe nemulțumirea că era folosită în interes de afaceri.

- Ei, mă bucur că mă găseşti şi pe mine utilă la ceva!

Nu voise să sune atât de ostil, şi-i văzu surprinderea în ochi, o clipă, înainte de a se încrunta.

- Te rog să nu fii sarcastică, Storm, nu-ți stă bine şi nici nu e cazul.

- Cred că...

- Sper ca, măcar în seara asta, să ții minte că eşti măritată cu mine, nu cu Paolo. Aşa, vei face impresie mai bună.

Storm simți că i se împurpurau obrajii şi-şi strânse pumnii pe lângă trup.

- N-ai nici un motiv să-mi vorbeşti aşa, Alexei, spuse ea cu voce tremurătoare. Suspiciunile tale sunt nedrepte şi absolut nejustificate.

Alexei o privi rece, deşi ceva din expresia lui îi făcea inima să bată nebuneşte, cu nerăbdare parcă.

- Având în vedere situația în care te-am găsit foarte recent, cred că am toate motivele să-ți vorbesc aşa, spuse el scurt. Noroc că mătuşa mea mi-a putut spune unde să vă găsesc, căci i-aş fi făcut o impresie foarte proastă invitatului meu dacă soseai la cină

cu întârziere, în compania vărului meu, arătând ca şi cum te-ai fi întors de la o întâlnire amoroasă.

- Oh... oh, nu... nu... puțin îmi pasă ce impresie-i fac neprețuitului tău invitat! Nu-mi pasă ce crede nimeni... sau... sau dacă... of, eşti un... eşti de-a dreptul...

Cuvintele i se rostogoleau unul după altul, fără nici un sens, iar din ochii verzi îi țâşneau fulgere de furie.

- Ei bine, mie îmi pasă, îi reteză el tirada, cu un glas înghețat. Şi te vei comporta rezonabil în fața musafirului meu, indiferent ce mofturi copilăreşti îți permiți în dormitor.

- Eşti... eşti un... monstru!

Respira greu, neregulat, şi făcu un pas grăbit înapoi, când Alexei se apropie de ea.

- Cum pofteşti, spuse el încet, ridicând mâinile să-i descheie halatul. Şi acum, te rog, nu mă mai face să-mi pierd timpul, Storm. E târziu şi vreau să fii gata să-l primeşti pe Sir Gerald când soseşte.

Storm era gata să izbucnească în plâns, dar îşi dădea seama că degeaba l-ar fi contrazis.

- Pot să mă schimb şi singură, mulțumesc!

îi dădu mâinile la o parte, refuzându-i ajutorul, cel puțin în acea etapă. Halatul se desfăcu, iar Storm şi-l dăduse jos până la jumătatea brațelor când se opri, dându-şi seama dintr-o dată că pe dedesubt nu mai avea aproape nimic.

- Te rog să...

- Si, abrighi! ordonă el scurt, iar halatul îi fu smuls cu forța

de pe trup şi aruncat pe pat. Nu mai căuta scuze, Storm, şi îmbracă-te, altfel am să-mi pierd răbdarea cu tine!

Storm i-ar fi răspuns că ea şi-o pierduse de mult, dar furoul subţire pe care-l purta i se lipea de contururile trupului, lăsând să i se vadă pielea aurie deasupra decolteului cu dantelă, şi deodată se simţi foarte vulnerabilă în faţa acelor ochi albaştri ca gheaţa.

Se întoarse în grabă şi-şi luă rochia verde ca jadul pe care voia s-o poarte. Şi-o trase uşor peste cap, strecurându-şi braţele în mânecile scurte, apoi duse ambele mâini la spate, într-o încercare de a ajunge la fermoarul care-i tot scăpa. într-o clipă, însă, Alexei fu lângă ea, dându-i mâinile la o parte, nervos.

- Sunt aici ca să te ajut, îi reaminti el. Trebuie neapărat să fii atât de dificilă, Storm?

- Nu sunt dificilă, sunt...

Storm se răsuci pe jumătate spre el, dar Alexei o prinse brutal de braţe şi o întoarse la loc.

- îţi dau cuvântul meu că, dacă-mi pierd răbdarea, o să-ţi pară foarte, foarte rău, o preveni el. Şi acum, te rog, fă o încercare să cooperezi. încerc să te ajut!

- Mulţumesc!

- Nu te mişca!

Involuntar, Storm se clătina uşor, iar ordinul lui autoritar o făcu să înţepenească, amintindu-i că se apropia de capătul răbdării, dornic să-şi primească oaspetele important. Nimic nu conta mai puţin pentru el decât efectul pe care-l avea asupra ei.

- îmi... îmi pare rău, Alexei.

- Eşti o femeie capricioasă şi iraţională, o acuză el. Nu sunt în stare să te înţeleg!

- Ai încercat, măcar?

Vocea ei avea o sonoritate stranie, răguşită, şi-l simţi oprindu-se.

- Am încercat, spuse el încet.

Degetele lungi şi bronzate îi atinseră şira spinării, în timp ce-i încheia fermoarul, făcând-o să se cutremure.

- Ţi-e frig?

- Nu, în nici un caz!

- Eşti foarte frumoasă...

Vorbea încet, foarte aproape de urechea ei, astfel încât răsuflarea lui îi răvăşea şuviţele de păr de la ceafă, iar inima ei reacţionă atât de puternic, încât capul începu să i se învârtească. Apoi, Alexei se aplecă şi-i apăsă uşor cu buzele pielea gâtului, dând la o parte părul auriu cu degete mângâietoare şi frecându-şi încet părul de obrazul ei.

- Alexei! îi şopti Storm numele, dorind să ştie ce simţea, dar temându-se să n-o dispreţuiască pentru acele emoţii scăpate de sub control.

- Si, amante?

Şi el vorbea încet, iar braţele lui o cuprinseră, întorcând-o încet până ajunse să-i privească ochii albaştri, pe chipul masiv, sculptat în bronz. Ochi care nu mai erau reci şi îngheţaţi, ci adumbriţi de o pasiune profundă ce-o făcea să se înfioare de nerăbdare. Niciodată nu-i mai vorbise în italiană atât de des ca în această zi, iar Storm îşi spuse că era un semn de bun augur,

indicând că n-o mai considera o străină.

- Aş... aş vrea... să...

Scutură din cap, prea nesigură pe sine şi pe el ca să-i spună ce simţea şi cât de rău îi părea că se dusese cu Paolo, iar Alexei zâmbi. Zâmbetul acela rar şi blând care-i îndulcea liniile feţei şi-l făcea să arate atât de apropiat şi mult mai puţin autoritar. îl văzuse zâmbindu-i aşa lui Gino şi, o dată sau de două ori, Lisettei, dar ei nu-i zâmbise astfel niciodată, iar efectul era pustiitor.

O ţinu strâns, studiind-o un lung răstimp, cu ochii aceia albaştri.

- Amante mia! spuse el încet.

Apoi o trase mai aproape, până când trupul îi fu strivit la pieptul lui, iar Storm îi simţi prin rochia subţire căldura şi încordarea, şi bătăile puternice şi regulate ale inimii, mai repezi decât de obicei, sub degetele ei răsfirate.

- Alexei!

îi şopti numele, cu gura atingându-i-o pe a lui, aţâţător. îi dorea din toată făptura trupul suplu şi dur, s-o posede complet, s-o mângâie pătimaş cu mâinile lui bronzate, puternice, s-o devoreze cu aceeaşi dorinţă arzătoare care o chinuia pe ea.

Alexei scoase un geamăt, un sunet slab şi indescriptibil, iar gura îi deveni dintr-o dată mai dură şi mai poruncitoare, stăpânită de o foame atroce care-o purta pe un val de emoţie imposibil de controlat.

- Carissima! Po' amante mia!

Cuvintele italienești drăgăstoase, șoptite în urechea ei, pe când o lua în brațe și o ducea spre pat, cu o pasiune abia stăpânită.

Se întoarse repede, cu ochi scăpărători, când se auzi o bătaie ușoară în ușă, și o depuse ușurel pe pat, privind-o curios. Storm rămase așezată pe marginea patului, cu buzele despărțite, întrebându-se cine-i deranjase.

- Ar putea... ar putea să fie Clemente, șopti ea.

Alexei, însă, se încruntă, bănuind cine era la ușă.

- Storm! Carissima!

Storm știu, încă înainte de a-l privi, ce avea să vadă pe chipul lui Alexei, iar furia crudă pe care o citi acolo aproape că o făcu să urle. Știa că o disprețuia deoarece căzuse pradă unui moment de slăbiciune.

- Se pare că m-am făcut de râs, spuse el cu glas rece și dur. Te felicit, signora. Nu e ușor să-l faci de râs pe Alexei Romano.

- Alexei, eu...

Dar Alexei n-avea chef s-o asculte și-i respinse cu un gest disprețuitor al mâinii încercările de a-i explica. Tandrețea și pasiunea din urmă cu câteva momente dispăruseră ca și cum nici n-ar fi existat.

- Sper că prezența mea în dormitorul tău nu te pune într-o situație prea jenantă.

Se răsuci pe călcâie și se duse la ușă, deschizând-o larg.

- Alexei!

Strigătul ei îl urmări, ajungând până la Paolo, care stătea în

galerie, privindu-şi neîncrezător vărul.

- Madre di Dio! şopti el cucernic, dându-şi seama de gafă, dar Storm îl ignoră, urmărindu-l pe Alexei cu ochii plini de lacrimi.

în uşă, Alexei se întoarse, capul său arogant şi brunet contrastând puternic cu albul peretelui din spatele lui.

- Sper că te vei pricepe la fel de bine să joci teatru şi când îl vei întâlni pe oaspetele nostru, spuse el rece, ignorându-l complet pe Paolo. Aş prefera ca Sir Gerald să fie convins că mariajul nostru e normal. Nu am pretenţii exagerate de la tine.

- O, Alexei, te rog, nu!

Storm era cât pe ce să izbucnească în plâns, iar ochii-i erau enormi şi strălucitori în lumina galbenă a lămpilor, dar Alexei rămase neclintit.

- Te aştept jos, în salotto, peste cinci minute, spuse el scurt şi porni cu paşi mari în lungul galeriei.

Câteva secunde domni o tăcere încărcată, iar Storm îşi zise că niciodată în viaţa ei nu se mai simţise atât de pierdută şi nefericită.

- Oh, cara mia, îmi pare atât de rău!

în ochii lui Paolo se citea o pocăinţă incredibilă, încât îi era greu să se supere pe el, mai ales când şi ea avea ochii plini de lacrimi.

- Cum ai putut, Paolo? Cum ai putut să vii la mine-n cameră? Niciodată, niciodată n-ai mai făcut-o, de ce tocmai acum?

- Cara, n-am ştiut, cum puteam să ştiu că Alexei era la tine?

Nici el n-a mai fost niciodată în camera ta, nu-i aşa? De când v-aţi căsătorit...

Storm clătină din cap, nefericită.

- A fost prima oară şi... O, Paolo, ce-am să mă fac?

Paolo ridică din umeri, mai degrabă instinctiv decât cu indiferenţă.

- Acum n-ai timp să faci nimic, piccola, îi reaminti el încet. Trebuie să-ţi ştergi lacrimile şi să cobori în mai puţin de trei minute. Totul se va lămuri după plecarea importantului nostru oaspete, no?

Storm se uită la ceas, prin ceaţa lacrimilor, şi încuviinţă.

- Da... da, aşa cred, spuse ea cu voce răguşită. Nu... nu ştiu dacă pot, Paolo.

- O, Storm! Graziosa mia, arăţi atât de tristă!

Se apleacă şi o sărută uşor pe frunte.

- Furia lui Alexei înseamnă atât de mult pentru tine? Să-i spun că te doare rău capul şi nu poţi coborî la cină?

- A, nu, nu!

Storm îl respinse, ştergându-şi ochii cu o mână.

- Trebuie să cobor! Dacă nu vin, Alexei n-o să mi-o ierte niciodată!

* * *

Sir Gerald Gordon se vădi a fi un om pe cât de fermecător, pe atât de gălăgios, iar Storm se bucură că nu trebuia să facă eforturi prea mari ca să-l distreze. Părea încântat de compania contesei, îi plăcea să povestească şi părea să aibă un repertoriu de anecdote inepuizabil.

Sper sfârşitul mesei, Sir Gerald o privi cu un zâmbet întrebător şi politicos.

- Veţi veni în vizită cu soţul dumneavoastră luna viitoare, când îl aşteptăm la noi, signora Romano? întrebă el, iar Storm clipi din ochi, nedumerită.

Alexei nu-i spusese nimic despre o călătorie în Anglia, aşa că nu ştia cum să răspundă, dar simpla idee de a-şi vizita din nou patria îi ridica moralul, şi-l privi pe Alexei cu ochi mari, plini de speranţă.

- Nu... nu sunt sigură, Sir Gerald, răspunse ea. Alexei...

- Cred că nu, Sir Gerald, o întrerupse glasul profund şi calm al lui Alexei. Soţia mea trebuie să stea aici şi să aibă grijă de micul meu nepot. E în custodia mea, dacă mai ţineţi minte, şi încă nu e destul de mare pentru a-l lua cu mine într-o călătorie de afaceri. Voi sta în Anglia doar două zile, cel mult, şi nu merită atâta deranj.

Storm avu senzaţia că primise o lovitură fizică şi nu putu decât să-l privească deznădăjduită câteva secunde, înainte de a-şi coborî din nou privirea. Se părea că setea de răzbunare a lui Alexei nu cunoştea limite.

- A, da, desigur, murmură politicos Sir Gerald, vizibil impresionat de fermitatea gazdei lui. Plăcerile şi afacerile nu se pot amesteca, hmm, Romano? Iar o soţie se simte cel mai bine la ea acasă! Ei, prin urmare, vechile tradiţii nu mor niciodată. Regret dispariţia unora dintre marile idealuri, dragă băiete, pot să-ţi spun!

Storm simţi ochii curioşi ai contesei îndreptându-se asupra ei, dar nu îndrăzni s-o privească, de teamă să nu-şi piardă complet controlul. Ştia că, mai târziu, contessa avea s-o întrebe despre ce era vorba. De ce fusese Alexei atât de nepăsător? Iar ea trebuia să găsească o modalitate potrivită de a-i explica.

- Standardele de modă veche mai înseamnă foarte puţin în zilele noastre, spuse Alexei. Chiar şi pentru neveste.

Privi direct spre Storm, cu un licăr de gheaţă în ochi. Niciodată nu-l mai văzuse atât de crud, şi i se părea incredibil de greu să îndure.

Sir Gerald clătină cu regret din capul său cărunt.

- Ei bine, Romano, mă bucur să văd că ai o familie atât de unită şi fericită. întotdeauna mă impresionează atmosfera fericită de familie; îmi spune multe despre un om.

O greşeală atât de flagrantă era aproape insuportabilă pentru Storm, care-şi strânse mâinile un moment laolaltă, încercând să le potolească tremurul. Cumva, cât mai curând, trebuia să scape din atmosfera aceea de politeţe rece şi să-şi descarce tensiunile acumulate - altfel, nu peste mult avea să izbucnească.

Dar ocazia nu i se ivi decât când se ridicară de la masă. Alexei şi Paolo aveau de discutat ceva cu musafirul şi se duseră împreună în cabinet, lăsându-le pe cele trei femei singure. Contessa şi signora Veronese coborâră cu Storm în salonul cel mare de la parter, dar Storm n-avea chef de vorbă şi profită de absenţa lui Alexei ca să scape în sfârşit.

- Dacă mă scuzaţi, spuse ea, mă duc să văd dacă Gino e

pregătit să se culce.

Poate că scuza ei o păcălise pe signora Veronese, dar contessa nu se lăsă amăgită şi, privind-o îngrijorată, o întrebă cu blândețe:

- Storm, cara, ce se întâmplă?

Dacă ar fi fost singure, Storm n-ar fi ezitat să i se confeseze, dar prezența rece şi plină de răutate a signorei Veronese o descuraja, aşa că nu făcu decât să clatine din cap, simțind din nou amenințarea lacrimilor. Niciodată în viața ei nu mai fusese atât de nefericită.

- Nu e clar ce se întâmplă, Lisetta? întrebă signora Veronese cu voce aspră, înainte ca Storm să -şi poată găsi cuvintele potrivite ca să răspundă. Să te descopere propriul soț în flagrant delict de a încerca să seduci alt bărbat, trebuie să fie tulburător chiar şi pentru cea mai neobrăzată femeie. Mie, una, nu-mi poate inspira milă!

- Nome di Dio, Sofia! Ție nu ți-ar inspira milă nici un copil care moare de foame!

Storm îi fu recunoscătoare contesei pentru sprijinul ei prompt şi ferm, dar cu toate acestea nu dorea nimic altceva decât să fugă în camera ei.

Lisetta Berenetti, însă, nu era gata să renunțe la luptă, iar ochii ei negri arucau văpăi mai strălucitoare decât roşeața părului.

- Cât despre al tău prezioso bambino... ha! El e seducătorul, Sofia Veronese, cum ştii foarte bine! Are ochii celor din neamul

Romano!

- Silenzio!

Trăsăturile aspre ale signorei Veronese se schimonosiseră ca o caricatură, sub imperiul emoţiilor violente, iar vocea abia i se mai auzea.

- îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre Paolo al meu, când nu eşti decât o...

- Basta, Sofia, per favore, o întrerupse calmă contessa, deşi ochii îi scăpărau de furie. Nu spune ceva pentru care o să-ţi pară rău!

- O, vă rog, le imploră Storm, cu vocea înecată, ascultând cearta înverşunată a celor două femei. Nu vă certaţi din cauza mea! Vă rog!

Ochii negri ai signorei Veronese se întoarseră spre ea, cu o licărire răutăcioasă şi o ură pe care Storm n-o putea înţelege.

- Alexei nu trebuia să se însoare cu o străină, cu o... o domestica!

- Signora Veronese, ştiu... ştiu că vă sunt antipatică... începu Storm, dar nu reuşi să termine fraza, înainte ca vocea aspră a celeilalte femei s-o întrerupă din nou, plină de venin.

- Te dispreţuiesc, signora! Nu eşti o soţie potrivită pentru un Romano, şi cred că Alexei începe în sfârşit să înţeleagă ce prostie a făcut. Iar acum, poate că va anula maimuţăreala asta de căsătorie ridicolă şi te va trimite de-aici înainte ca numele de Romano să se compromită şi mai mult, prin amestectul cu sângele englezesc!

- Aşa!

Din micul zâmbet al contesei, se deducea că înțelesese deja, iar Storm întrezări şi ea o licărire de speranță. îşi dădea seama de ce o ura atât de mult signora Veronese.

- Ai urât-o pe biata Nataşa, nu-i aşa, Sofia? Fiindcă a adus sânge rusesc în neprețuitul tău neam Romano, iar acum te temi că fiii lui Alexei te vor face de râs şi mai mult, fiind parțial englezi!

Bărbia ascuțită a signorei Veronese se ridică sfidător, în timp ce ochii-i scăpărau de ură împotriva femeii care stătea în fața ei, ca şi împotriva Nataşei Romano.

- Romano a fost o familie italianâ veche şi mândră, declară ea rece, şi va redeveni la fel!

- După ce-ai să-l instalezi în siguranță pe Paolo al tău, si, Sofia? întrebă încet contessa. Acum înțeleg foarte bine ce urmăreşti. Benito nu s-a căsătorit, aşa că sărăcuțul lui Gino nu e un Romano, iar atâta vreme cât Alexei era necăsătorit, Paolo rămânea singurul moştnitor a tot ceea ce au construit aici Luigi şi Alexei!

Ochii negri ai signorei Veronese se întoarseră dinspre Storm către contessa cu o ură de gheață, care o făcu pe Storm să se cutremure.

- Paolo are dreptul la toate, spuse ea cu o răceală feroce. El este singurul Romano adevărat care a mai rămas! Nu are sânge străin, şi nici n-o să se însoare cu o femeie sub nivelul lui, numai de dragul onoarei unei servitoare proaste!

O măsură din nou pe Storm cu privirea, dispreţuitor, din cap până-n picioare.

- Dar am încredere în sentimentul datoriei celor din neamul Romano, chiar şi într-al lui Alexei. S-o fi însurat el cu o domestica, dar n-o să-şi arunce numele în dizgrație lăsând-o să-i nască fii, sunt gata să jur!

- O, vă rog, vă rog!

Storm îşi acoperi urechile cu mâinile, roşie la față, gata să izbucnească în lacrimi, scuturându-şi violent capul dintr-o parte în alta.

- Paolo poate să le ia pe toate! Nu mă interesează! Aveți dreptate, signora, n-o să fie nici un fiu, al meu şi al lui Alexei, a avut grijă Paolo de asta!

îşi strânse pumnii în față, cu tot trupul zguduit de suspine.

- Mă... mă duc, plec unde văd cu ochii, de la dumnea-voastră, de la Alexei, de la... de la Alexei! Nu vreau să vă mai văd niciodată, pe nici unul! Niciodată, niciodată, niciodată!

Alergă în camera ei şi, fără să aprindă lumina, se duse la fereastră şi-şi rezemă fruntea de geamul rece. Scurta ei căsnicie avea să fie anulată; fără îndoială, nu exista nici un impediment legal.

îşi apăsă şi mai tare fața pe sticla răcoroasă, plângând după ceea ce niciodată nu avusese cu adevărat, în timp ce afară luna scânteia pe apele golfului, iar în grădină copacii se legănau în vântul uşor care sufla dinspre mare.

- Bellabaia - frumosul golf, locul pe care-l crezuse un paradis pe pământ cu doar câteva luni în urmă şi pe care se

aşteptase să-l vadă doar pentru două săptămâni de vacanță. Numai de n-ar fi intrat în vorbă cu un străin arătos şi cu un băiețel!

Capitolul 9

- Mi spiace, signora Romano. Nu avem nimic timp de... de două ore.

- Două ore...?

Storm îl privi deznădăjduită pe casierul de la ghişeu, cu inima bătându-i în panică.

- Mi spiace, signora!

- Dar nu mai pleacă nici un avion spre... spre... oriunde?!

Simțea că o podideau din nou lacrimile şi-i era groază să se facă de râs într-un loc atât de public ca aeroportul din Napoli, iar funcționarul o privea deja ca şi cum s-ar fi temut de o scenă.

- Signora, se pare că sunteți tulburată, spuse el, însoțindu-şi cuvintele cu gesturi elocvente. Voi chema o domnişoară să vă ajute. Poate că signora ar dori să se odihnească un timp, în linişte, si?

Era amabil, dar dornic s-o predea în seama altcuiva, iar Storm dădu din cap, obosită.

-Nu... nu mă simt prea bine, într-adevăr, signore. Dacă s-ar putea...

- Si, si, certo, signora!

Fu condusă într-o cameră mică, mobilată cu două fotoli şi un birou, unde în mod normal nu erau primiți pasagerii, şi o privi întrebătoare pe stewardesa care o adusese acolo.

- Se poate... se poate să stau aici?

Tânăra dădu din cap, cu un zâmbet înțelegător.

- Oh, si, certo, signora Romano!

Faptul că toți i se adresau pe nume o făcu să înțeleagă de ce era privilegiată şi ezită doar un moment, înainte de a da din cap

în semn de mulțumire. Putea să profite de faptul că era soția lui Alexei Romano, măcar de data asta.

- Mulțumesc, răspunse ea.

Stewardesa zâmbi scurt.

- Prego, non ne parli, signora.

Salutând-o din cap, tânăra plecă, iar Storm rămase singură în încăperea mică şi liniştită. Abia atunci îşi dădu seama că nu-şi rezervase loc la avionul care decola peste două ore. Dar fotoliul era foarte confortabil şi dintr-o dată se simți frântă de oboseală, aşa că-şi rezemă capul de spătar, spunându-şi că nu pierdea nimic dacă se odihnea câteva minute, înainte de a se duce să-şi cumpere biletul. Tumultul emoțional prin care trecuse fusese incredibil de epuizant.

Nu voise să adoarmă, dar când deschise ochii îşi dădu seama că asta se întâmplase. îşi întinse brațele deasupra capului pentru a-şi pune sângele în mişcare, uitându-se cu acel prilej la ceas. Trecuseră deja treizeci de minute, şi se simțea mult mai liniştită.

O bătaie uşoară în uşă o făcu să întoarcă repede capul, şi oftă uşurată când văzu figura drăguță a stewardesei de pe aeroport, zâmbind-i cu puțină teamă.

- Signora... începu ea, apoi făcu un pas înapoi, grăbită, când altcineva intră pe lângă ea, cu paşi hotărâți, ca la el acasă, parcă măturând totul în calea lui.

- Vade via, per favore, signorina! îi spuse el stewardesei, care după ce aruncă o privire nesigură spre Storm dădu din cap şi se retrase grăbită.

- Si, signore!

Câteva clipe după ce uşa se închise, Alexei rămase pe loc,

chiar lângă intrare, privind spre Storm, care stătea cu spatele la el. Lacrimile amenințau s-o biruiască din nou.

- Pot să te întreb de ce ai găsit de cuviință să pleci de la un dineu care ştiai că era foarte important pentru mine?

Nu părea să-i pese că era nefericită, prea nefericită ca să mai locuiască în aceeaşi casă cu el, pe care nu-l interesau decât afacerile lui. Alexei aşteptă câteva secunde şi, văzând că nu-i răspundea, vorbi din nou.

- Cred că am dreptul la un răspuns, spuse el încet.

- îmi... îmi pare rău.

Vocea lui Storm era răguşită şi doar puțin mai sonoră decât o şoaptă, şi îl auzi apropiindu-se, probabil ca s-o audă mai bine.

- îți dai seama că fuga asta a ta m-a costat, probabil, o mare sumă de bani, şi un contract de afaceri important în Anglia?

Bani şi afaceri, îşi spuse Storm înnebunită, singurele lucruri de care-i păsa. Se părea că Paolo avea dreptate. Dintr-o dată, o cuprinse furia şi, cu mâinile încleştate strâns, se răsuci în loc, aruncând văpăi din ochi.

- E chiar atât de important pentru tine? întrebă ea, cu vocea înecată de lacrimi şi tremurându-i de furie. Vrei să cumperi şi Anglia, pe lângă toată Italia? Pentru tine altceva nu mai contează?

O secundă, Alexei nu spuse nimic, dar ochii lui albaştri ca gheața erau mult mai puțin reci decât se aşteptase, iar gura fermă şi dreaptă nu-i mai stătea strânsă de furie, aşa cum i-o văzuse adesea.

- Nu m-aş afla aici dacă ar fi aşa, spuse el încet, iar Storm îl

privi prudentă.

Buzele i se despărțiseră, iar ochii-i erau mari şi verzi, ca şi cum ar fi încercat să decidă ce voia să spună.

- Nu... nu te înțeleg, murmură ea.

Sacoul alb imaculat, observă ea pentru prima oară, era descheiat, iar părul îi cădea pe frunte într-o dezordine neobişnuită.

- Lisetta m-a asigurat că Paolo n-a mai fost... n-a mai fost niciodată în camera ta, înainte.

- Aşa e, n-a mai fost, răspunse ea cu voce mică şi slabă, neîndrăznind să spere că Alexei avea să-şi recunoască greşeala.

- Se pare că-ți datorez scuze.

Storm făcu un gest prin care dădea de înțeles că nu era important, deşi ştia cât îl costase ca să-şi prezinte scuzele.

- A, nu contează, spuse ea.

Şi deodată, îşi dădu seama cât de incredibil de obosită era. îl privi scurt.

- îmi... îmi pare rău pentru tranzacția de afaceri, dar nu trebuia să vii... De ce să te sacrifici pentru mine, când era un lucru atât de important?

- Crezi că faptul de a fi părăsit de soția mea nu este important?

Storm simți dintr-o dată că-i tresărea inima în piept. Chiar şi această mică aluzie că-i păsa de ea era suficientă pentru a-i accelera pulsul, şi-şi spuse că nu era decât o proastă naivă.

- N-am vrut să vii după mine. Sperasem să plec înainte ca tu să-ți dai seama.

- Lisetta ştia că timp de două ore nu decolează nici un avion spre Anglia, s-a interesat înainte să-ți cheme taxiul.

Un colț al gurii lui late şi drepte se arcui scurt, într-o sugestie de zâmbet.

- Numele Romano are destulă autoritate pe-aici; am venit cât am putut de repede, şi mă tem că Sir Gerald e destul de nedumerit de comportamentul meu.

Storm clătină din cap, cu ochii mari, nesigură dacă înțelegea corect.

- L-ai... l-ai lăsat singur? Ca să vii după mine?

Alexei încuviință.

- Desigur. E o chestiune de mândrie, când pe un bărbat îl părăseşte nevasta.

- înțeleg.

îşi privi din nou mâinile.

- îmi... îmi pare rău, dar eram... eram tulburată.

- După cearta cu mătuşa mea? întrebă el.

Storm dădu din cap.

- Mă tem că signora Veronese nu mă place. Mă dispreţuieşte ca pe o... ca pe o domestica, şi nu e nevoie să-mi traducă nimeni acest cuvânt!

Zâmbi abătută, dar pe chipul lui serios nu se citea nici un răspuns.

- Cred... cred că m-a rănit în amorul propriu.

- înțeleg. Mândria nu este prerogativul exclusiv al bogătaşilor sau al aristocraților. Şi tu ai dreptul la mândria ta, la fel ca oricine.

Era neaşteptat pentru ea să-l vadă atât de înțelegător, şi râse încurcată.

- Mă tem că mătuşa ta nu e de aceeaşi părere şi, întrucât sunt măritată cu tine, se... se temea...

Se opri, nedorind să intre în detaliile intime ale tiradei signorei Veronese.

Surescitarea invariabilă pe care Alexei i-o trezea întotdeauna îi străbătea din nou trupul, ca un foc irezistibil, iar Storm îşi dorea să plece şi s-o lase în pace, sau să facă vreun gest pentru a-i astâmpăra jinduirea aceea pustiitoare. I-ar fi fost imposibil să-l uite vreodată pe Alexei, indiferent cât de mult timp stătea fără el.

Ochii lui albaştri îi susținură un moment pe ai ei, înainte ca Storm să-şi coboare repede privirea.

- Dacă mătuşa mea şi Paolo ar pleca din casă, te-ai întoarce la mine, Storm?

Nu-i răspunse - nu putea, iar câteva momente inima îi bătu atât de puternic şi insistent între coaste, încât avu o senzație ciudată de sufocare. Apoi clătină din cap, încet şi cu o nehotărâre atât de vizibilă, încât oricine şi-ar fi dat seama - şi cu atât mai mult Alexei.

- Nu... n-aş putea, Alexei.

Imediat, în ochii lui albaştri apăru iar expresia aceea rece ca gheața pe care Storm sperase să n-o mai vadă niciodată, iar obrajii cu pomeți înalți, tipici fizionomiei slave, i se îmbujorară uşor.

- Pentru că am spus că-l voi alunga pe Paolo? întrebă el, iar

Storm ridică repede privirea, grăbită să nege măcar acest lucru.

- A, nu! Cum mai poți crede că Paolo înseamnă ceva pentru mine?

-Atunci, de ce nu vrei să te mai întorci?

Câteva momente, Storm nu făcu decât să stea cu capul plecat. Cum să-i spună unui bărbat că nu se mai putea întoarce să locuiască în aceeaşi casă cu el, fiindcă îl iubea prea mult? Cu siguranță, trebuia să fie cea mai stranie situație în care se găsise vreodată o femeie.

- Storm?

îi rostise numele încet, iar blândețea din glas, unda de neliniştite pe care Storm o recunoscu acolo, îi fură fatale. Lacrimi mari începură să i se rostogolească pe obraji. Şi le şterse nervoasă, cu o mână încordată.

- Nu... nu pot să mă mai întorc, Alexei, fi-fiindcă te iu... iubesc...

Poftim, o spusese, acum Alexei putea să-şi dea seama ce simțea, de ce nu mai putea continua la fel ca înainte. Fără îndoială, acum înțelegea, dar nu spuse nimic şi nici nu se mişcă, preț de un minut încheiat.

- Atunci, vino acasă, carissima, spuse el într-un târziu, foarte încet.

-Alexei!

Storm ridică privirea spre el, cu ochii mari, neîndrăznind să creadă că vedea cu adevărat lumina aceea plină de emoție în ochii lui albaştri.

Alexei se mişcă în sfârşit, întinzând brațele spre ea şi

trăgând-o spre el, pentru a o strânge la pieptul lui dur ca şi cum ar fi vrut s-o contopească total cu el, iar Storm îi simţi, prin cămaşa albă cu volane, căldura trupului şi bătăile puternice ale inimii. îşi rezemă obrazul de inima lui, dar Alexei o prinse uşurel de păr şi, trăgându-i înapoi capul, îi găsi gura.

Chiar şi în acele momente de neuitat, din dormitorul ei, n-o sărutase aşa, iar Storm simţea că fiecare fibră din fiinţa ei răspundea la atingerea lui. O senzaţie erotică aprigă o făcu să geamă, în timp ce Alexei o mângâia, absorbindu-i cu gura însăşi suflarea, până când capul începu să i se învârtească într-un soi de delir miraculos.

- Storm! Bella Tempesta mia! Carissima!

Glasul lui, profund şi scăzut, îi adia cald peste buze, peste gât şi peste baza delicată şi vulnerabilă a acestuia, în timp ce mâinile acelea bronzate şi puternice o mângâiau cu o gingăşie incredibilă.

- Ai să te întorci, mia bella, nu-i aşa?

Storm îl privi cu ochi strălucitori, zâmbindu-i cu capul blond lăsat pe spate.

- Ştii bine că am să mă întorc, îi spuse ea. Dacă stau să mă gândesc, nici nu ştiu dacă aş fi putut pleca. Te iubesc, dragul meu Alexei. Cred că dintotdeauna te-am iubit.

- Dintotdeauna?

O privi încruntat, cu o cută mică de îndoială între sprâncene.

- Niciodată n-ai... simţit nimic pentru Paolo?

- Niciodată, confirmă ea cu tărie. Ştiam că nici Paolo n-avea

gânduri serioase cu mine, dar era o companie plăcută, mai ales când soțul meu părea hotărât să mă ignore.

îi sărută bărbia fermă, pătrată, şi râse încet, sigură pe sine.

- Spunea că nu mă meriți.

- Poate că nu te meritam, recunoscu Alexei cu o modestie necaracteristică pentru el. Dar te iubeam şi niciodată nu l-aş fi lăsat pe Paolo să mi te ia. Dacă... dacă l-ai fi iubit destul de mult...

Se întrerupse, iar reticența lui o surprinse pe Storm atât de mult încât, un moment, îl privi neliniştită.

- Caro? întrebă ea încet, termenul drăgăstos italienesc venindu-i uşor pe buze.

Alexei o strânse din nou la piept, cu atâta putere încât Storm n-ar fi putut să se mişte nici dacă ar fi vrut, sărutând-o insistent, cu acea patimă feroce care o tulbura atât de tare.

- Dacă l-ai fi iubit destul, carissima, spuse el încet, cred că poate te-aş fi lăsat să fii a lui, dacă asta te-ar fi făcut fericită şi dacă mi-ai fi cerut-o.

- O, nu, iubirea mea!

Storm îşi lipi buzele de vena care-i pulsa la gât, aşa cum observase că i se întâmpla întotdeauna când era emoționat sau excitat, chiar şi când se înfuria.

- Niciodată nu s-a pus problema, iar Paolo oricum nu s-ar fi putut însura cu mine. Signora Veronese plănuieşte ca el să dăruiască ramurii italiene a familiei Romano fiii care consideră că i se cuvin.

Un moment, Alexei tăcu, apoi chipul lui fascinant, de bronz,

o privi cu sinceritate.

- Ți-a spus toate lucrurile astea, carissima?

Storm dădu din cap.

- Era de față şi contessa.

- Şi ai fugit fiindcă mă iubeai şi ai crezut...

Urmărindu-i contururile gurii cu vârful unui deget, Storm răspunse încet:

- Am crezut că s-ar putea ca mătuşa ta să aibă dreptate. Că te-ai însurat cu mine fiindcă era în joc reputația ta, dar că niciodată nu mi-ai îngădui...

- Si, cara mia? o îndemnă el cu blândețe, iar în ochii albaştri i se citi o expresie care-i alungă lui Storm orice urmă de falsă modestie.

- Era foarte sigură că niciodată nu mi-ai permite să-ți nasc fii şi să compromit numele de Romano cu sânge englezesc.

- Cagna!

Veninul din acel cuvânt o surprinse, şi ridică spre el o privire curioasă, cu ochii mari. Spre nedumerirea ei, Alexei râse. Era pentru a doua oară când îl auzea râzând.

- Puțin îmi pasă de dorințele mătuşii mele Sofia, carissima mia!

Degetele lui începură să-i descheie nasturii mantoului, apoi pe cei doi de la gulerul rochiei, trăgându-i materialul subțire în jos de pe umăr, după care Alexei se aplecă să-i sărute pielea fină şi caldă.

- îi vom arăta mătuşii Sofia dacă ai să-mi naşti sau nu copii, şopti el încet. Acum vom merge acasă, amante mia, şi curând Paolo nu va mai avea nici o speranță de a fi continuatorul liniei

Romano, hmmm?

- Chiar dacă nu sunt italiancă? întrebă Storm, cu ochi strălucitori, arătând că știa destul de bine răspunsul la această întrebare.

- Silenzio! spuse ferm Alexei, iar Storm se mulțumi cu acest răspuns.

Sfârșit

* * *

* * *

* * *